

SZFÉRÁK
A FÖLD ÉS A NAP KÖZÖTT

KÖZLI

ÁGOSTON SZELLEM

VAY ADELMA

MÉDIUMÚTJÁN

NÉMETBŐL

BUDAPEST, 1925.

KIADJA A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

A kiadó előszava	5
A médium előszava	6
Isten.....	7
2. FEJEZET	9
A szeretet megvizsgálása	9
3. FEJEZET	12
A felebaráti szeretet	12
4. FEJEZET	16
A szentlélek.....	16
5. FEJEZET	19
Világi jótevés	19
6. FEJEZET	20
A szellemtanról	20
II. Rész	26
A Földet körülövező hét légköri gyűrű	26
1. FEJEZET	26
Bevezetés	26
2. FEJEZET	28
1. légköri gyűrű 1. szféra	28
3. FEJEZET	31
1. légköri gyűrű 2. szféra	31
4. FEJEZET	37
1. légköri gyűrű 3. szféra	37
5. FEJEZET	53
1. légköri gyűrű 4. szféra	53
6. FEJEZET	58
1. légköri gyűrű 5. szféra	58
7. FEJEZET	60
1. légköri gyűrű 6. szféra	60
8. FEJEZET	66
1. légköri gyűrű 7. szféra	66
9. FEJEZET	68
2. légköri gyűrű.....	68
10. FEJEZET	76
3. légköri gyűrű 1. szféra	76
11. FEJEZET	83
3. légköri gyűrű 2. szféra	83
12. FEJEZET	86
3. légköri gyűrű 3. szféra	86

13. FEJEZET	88
3. légköri gyűrű 4. szféra	88
A hülye közlése	90
14. FEJEZET	92
3. légköri gyűrű 5. szféra	92
15. FEJEZET	97
3. légköri gyűrű 6. szféra	97
16. FEJEZET	103
3. légköri gyűrű 7. szféra	103
17. FEJEZET	112
4. légköri gyűrű 1. szféra	112
Hahnemann szellem közleményei	113
Tattenbach szellem közleménye	116
18. FEJEZET	123
4. légköri gyűrű 2. szféra	123
19. FEJEZET	129
4. légköri gyűrű 3. szféra	129
20. FEJEZET	140
4. légköri gyűrű 4. szféra	140
21. FEJEZET	145
4. légköri gyűrű 5. szféra	145
22. FEJEZET	147
4. légköri gyűrű 6. szféra	147
Adolf szüleihez	147
Az 1871. évi metzi csatában elesett Emánuel nyilatkozatai	154
23. FEJEZET	167
4. légköri gyűrű 7. szféra	167
Héra szellem intelmei:	168
24. FEJEZET	169
5. légköri gyűrű 1. szféra	169
25. FEJEZET	172
5. légköri gyűrű 2. szféra	172
26. FEJEZET	175
5. légköri gyűrű 3. szféra	175
Iris szellem nyilatkozata:	175
Pulcheria szellem nyilatkozata:	177
B. János nyilatkozata	182
27. FEJEZET	183
5. légköri gyűrű 4. szféra	183
Theodosius szellem nyilatkozata	183
28. FEJEZET	187
5. légköri gyűrű 5. szféra	187

Jótanácsok a médiumok számára	188
29. FEJEZET	188
5. légköri gyűrű 6. szféra	188
Aphorizmák	189
30. FEJEZET.....	193
5. légköri gyűrű 7. szféra	193
31. FEJEZET.....	193
Az elemi lelkekről.....	193
32. FEJEZET	196
A bolygókból és az állatövből származó szellemek és elemi lelkek befolyása a Földre	196
33. FEJEZET	200
Az elemi lelkek együttes testetöltése az emberi testben.....	200
34. FEJEZET.....	203
A 6. légköri gyűrű 7 szférájával.....	203
35. FEJEZET.....	204
A 7. légköri gyűrű 7 szférájával.....	204
Eliz szellemének, a médium nővérének nyilatkozata, ki 2 1/2 éves korában halt meg.....	205

A kiadó előszava()**

Kellemes szolgálatot vélünk testvéreinknek teljesíteni, amikor Adelma médium „Sphären zwischen der Erde und Sonne” című médiumi úton irt könyvét magyar fordításban közreadjuk. A német eredeti Berlinben 1890-ben jelent meg. A sugalmazó szellem magát Ágostonnak nevezi és a könyv első részében tanítványának úgy ad tanácsokat, mintha nem szellem, hanem ember volna. Azután a médium keze útján nyilatkozik Katalin szellem is, aki a médium anyósa volt a Földön és előadja a halála után vele történt eseményeket. Ezek során mondja tollba Katalin a szférákban tett ismeretszerző utazását, amelyet más ott tartózkodó szellemek érdekes közlései élénkítenek meg.

Amikor ezt az érdekes könyvet a magyar spiritiszták számára útnak eresztjük, ismét alkalmunk van bámulatunkat kifejezni az Adelma médiumunkat ért isteni kegyelem nagysága fölött, amely általa az emberiségnek olyan sokoldalú igazságokat nyilatkoztatott ki, mint a teremtésnek a „Szellem, Erő, Anyag”-ban közzétett történetét, azután meg a világmindenségben uralkodó erkölcsi törvényeket szemléltető száz meg száz szellemi nyilatkozatot és annyi igazi lelki vigasztalást is nyújtott, ami a „Hephata” és az „Elmélkedések Könyve” imáiban foglaltatik. És hogy erről az istenadta médiumitásról teljes fogalmat nyújthassunk testvéreinknek, ki kellett még adnunk a Szférákat is.

Ez a könyv szoros kapcsolatban van azokkal a kinyilatkoztatásokkal, amelyek közzétételére a szellemi vezetők Adelma médiumitását felhasználták. Szemlélteti a hét légkörön át az ott törvény szerint tartózkodó szellemek különféle árnyalatait és ezzel bemutatja az erkölcsi törvény működését is, amely minden egyes fokozatba tartozó szellemet a maga megfelelő helyére utalja. E mellett élénk színekkel ecseteli a szférákban uralkodó állapotokat, az egyes szellemek tapasztalatait, úgy, hogy az olvasó önkéntelenül belehelyezkedhetik azokba a gondolatokba és érzésekbe, amelyek a szellemeket ott eltöltik és mindebből nagy jelentőségű tanulságot meríthet.

Kívánjuk, hogy olvasóink Adelma médiumításának ebből a tanulságos művéből is minél több hasznot merítsenek.

Budapesten, 1925. március hó.

A szellemi bűvárok pesti egylete.

A médium előszava()**

Ennek a könyvnek a címlapján mint szerző „Ágoston”, Vay Adelma pedig kiadóként szerepel. A beavatottak, t.i. a spiritiszták természetesnek találják azt, hogy a médium nem nevezheti magát az általa jött közlemények szerzőjének, mert ő csak eszköze a megnyilatkozó idegen erőnek. Akkora különbség van a saját fogalmazás és a mechanikus médiumi írás között, hogy az előtt, aki ezzel az adománnyal bír, kétségen felül áll, hogy itt nem képzelődésről van szó. Ha én magam írok, akkor gondolkoznom kell s gondolatimat megfelelő szavakba foglalnom; ellenben ha médiumilag írok, akkor egyáltalán nem kell gondolkodnom, csak karomat engedem át a nyilatkozó erőnek s az írás alatt különféle dolgokra gondolhatok, társaloghatok, s csak akkor veszek tudomást az írottakról, amikor azokat átolvasom, tehát írógépként működöm a rajtam kívül álló intelligencia szolgálatában. Az az értelmes erő, az a láthatatlan lény, aki ezt a könyvet írta és összeállította, magát Ágostonnak nevezte. Az ő tanácsa és útmutatása szerint adom ki e könyvet minden változtatás nélkül, úgy amint azt a nyilatkozó intelligens erő, vagyis szellem kívánta. Sok dolog fordul elő a könyvben, amire nézve az olvasó bővebb felvilágosítást a „Szellem, Erő, Anyag” című szintén médiumilag írt könyvemben találhat.

Gonobitz, 1880.

Vay Adelma.

Isten(**)

T a n í t v á n y: Szívesen élnék Istennek tetsző életet, de nem tudom, hogyan fogjak hozzá. Azt mondták nekem, kedves Ágoston, hogy te bölcse tanító vagy, azért jöttem hozzád és kérlek, oktass engem s mondd meg, hogy élhetnék én is a tiedhez hasonló életet?

Á g o s t o n: Szívesen oktatlak. De nem könnyű az embernek, hogy Istennek éljen és mindent az ő kedvére tegyen. Tudod mit felelt Krisztus a gazdag ifjúnak, midőn kérdezte tőle: miként cselekedjék, hogy követhesse Őt? Jézus azt felelő: Add el mindenedet, amid van, oszd el a szegények közt és kövess engem. - Erre az ifjú elszomorodott, mert sok földi java volt.

T a n í t v á n y: Úgy vagyok vele én is, mint ez az ifjú, drága Ágoston! Mindent odaadni, semmivel sem bírni, lehetetlennek látszik előttem. Hisz akkor az emberek könnyőreletességéből kellene élnem! Nem tudnál kezdetnek valami könnyebb módot ajánlani?

Á g o s t o n: Az igazak élete három alapkőn nyugszik, három törvényen, amely nélkül semmit sem lehet kezdeni.

1. Szeresd Istent mindenekfelett.
2. Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.
3. Áldozz fel mindent, hogy mindent megnyerhess.

Nos hát először is azt kérdelem tőled: szereted-e Istent mindenekfelett? Érted-e e kérdés jelentőségét és horderejét? Tudd meg, hogy három millió ember közül talán csak egy szereti Istent mindenekfelett. Vizsgáld meg magadat pontosan: Mily nagyon szereted Istent? Vizsgálatod legyen komoly és alapos. Oda tudnád-e adni Istenért édes atyádat, anyádat, feleségedet, gyermekeidet, vagyonoat, mindenedet?

T a n í t v á n y: Kérdésedre nehéz felelni. Hisz gyakran mindazokat, akiket említettél, elveszi tőlünk Isten és túrnünk kell, de csak úgy odaadni, mint Ábrahám Izsákot? Nem, ezt nem tudnám!

Légy türelemmel irántam, Ágoston, ne ütközzél meg beszéde-men, de én végtelen nehéznek találom Istent mindenek fölött szeretni! Az ember nem láthatja, nem hallhatja Istent, csak hiszi, de

nem érzékelheti, így hát Isten reá nézve tulajdonképpen csak feltevés; és hogy áldozzak én fel mindent ennek a feltevésnek? Annak a szeretetnek egészen másképp kellene megalkotva lennie, mint minden más szeretetnek. Nem tudom megérteni, mert Istent nem tudom felfogni.

Á g o s t o n: Ki tudja Őt felfogni? Nem megmondta Krisztus: Senki sem látta az Atyát, senki sem ismeri Őt a fiún kívül. Isten szellem.

T a n í t v á n y: Szellem! Hisz éppen ez az! Szellem megint csak feltevés, valami emberfeletti, amire nekünk nincs meg a fogalmunk.

Á g o s t o n: Sok dolog van, amire az embereknek nem volt fogalmuk, míg azt fel nem fedezték és meg nem magyarázták, akkor azután megértették. Az élet keletkezése előtted megmagyarázhatatlan. Erőkről beszéltek, melyek a mindenséget kormányozzák és nevet adtak ezeknek az erőknek. A jelenségekből következettek az erők; azonban az „erő” is csak szó. Láttál-e valaha erőt? Láttad a hatást, de az okot nem. Így van ez Istennel is. Ő az ok, a teremtés az okozat. Értelmes, mindentudó okot pedig el kell fogadnod; a teremtés összhangja és nagyszerűsége a legkisebbtől a legnagyobbig szól emellett. Ne szégyelld ezt az őt okot Istennek elismerni. Nem érzed magadban a szellemet? - Mi kelti fel benned az öntudatot, a gondolatokat, az érzést? Ezek mind szellemi dolgok, melyeknek láthatatlan oka van, mely oknak meg hatásai vannak. Az esti szellő körülengi homlokodat. Látod-e? Nem, csak érzed. Látod-e az étert? Nem, és mégis csillagot köt össze. Így sok dolgot kell hinned, amit nem látsz és mégis érzel; higgy tehát az ő-okban, istenben is, minden élet kezdetében, Benne, ki élet, erő, mindenhatóság.

T a n í t v á n y: Tekintetem előtt végtelen képe vonul el Istennek! Kezdem őt sejteni, de hogyan, mily szeretettel szeressük a nagy, végtelen Istent? Törődik-e Ő az egyesek szeretetével és megszomorítja-e Őt a gonoszok gyűlölete?

Á g o s t o n: Szeresd Istent, mint gyermek az atyját, egész lelkedből, teljes szívedből; gyermekként szeretettel és bizalommal

szólj hozzá, mert Előtte tudatlan, egyszerű gyermek vagy. Mi a világ régi, jelen és jövő tudósainak bölcsessége Isten bölcsességéhez képest? Semmi! Isten azt akarja, hogy Őt szeressük és ez törvény. A gonoszok gyűlölete nem ér fel Hozzá, a gonosz egyedül önmagát bünteti.

T a n í t v á n y: Mily egyszerű a magyarázatod, kedves Ágoston! Tehát Isten az én Atyám, kinek életemet köszönhetem, és én gyermeke vagyok, s mindenkor minden bajomban hozzáfordulhatok. Szóval vagy gondolattal beszéljek-e hozzá? És te valóban hiszed-e, hogy minden egyest ismer és hall? Ah, akkor igazán végtelennek kell lennie szeretetének és azon kellene lennünk, hogy teljes szívünkből szeressük Őt.

Á g o s t o n: Gondolatban vagy szóval, egészen mindegy, Isten mindent tud; beszélj, panaszolj el mindent a te Atyádnak, mert türelme örökös és szeretete végtelen. Ő őскездete és teremője minden dolognak, minden szellemi lénynek és embernek, és ismer mindenkit. Csodálkozol ezen? Hisz te is ismered minden gyermekedet. Felfoghatod-e most már, miért mondja Krisztus: „Szeresd Istent mindenekfelett”?

T a n í t v á n y: Igen, értem, mivel mi Neki életet, halhatatlanságot, mindent köszönhetünk. Aki Istenben és a halhatatlanságban hisz, annak a Teremtőt mindenekfelett kell szeretnie.

2. FEJEZET

A szeretet megvizsgálása(**)

T a n í t v á n y: Kedves Ágoston! Megtört, mély fájdalommal telt férfiként jövök ma hozzád. Isten, kit te a legfőbb szeretetnek nevezel, elrabolta drága feleségemet. Gyermekeimnek nincs többé édesanyjuk. Fájdalomtól lesújtva álltam a szeretett koporsója mellett. Hideg és néma lett, kinek csak szerető szava volt hozzám! Miközben fiamnak életet adott, az övét kilehelte. Ó Ágoston! Ez az Isten szeretete?

Á g o s t o n: Szegény gyarló ember! Ne gondolkozzál végesen, hanem végtelenül. Feleséged nincs tőled örökre elrabolva, ő mint

Isten gyermeke elment az Atyához; ő él, csak a testét vetette le. Szeretetből vette Isten magához, hidd el nekem!

T a n í t v á n y: Ezt nehéz felfogni. Szeretetből tette gyermeke-imet árvákká?

Á g o s t o n: Volt egyszer egy anya, kinek leánya betegen feküdt s meg kellett volna halnia. Az anya imádkozott és jajgatott: „Istenem, hagyd meg nekem őt, nem tudom őt Neked adni!” Isten élni hagyta. A gyermek évek múlva, mint öreg, gonosz asszony a bűn fertőjében, a börtönben halt meg. Ne légy vakmerő kérdezni, hogy miért cselekedett Isten így vagy úgy; az Ő útjai kifürkészhetetlenek. Szegény, gyarló ember, hiszen te tetted föl magadban, hogy Istent mindenekfelett fogod szeretni! Az Isten iránti szeretetnek felül kell múlnia hitvesed elvesztését. Mindent el kell vesztenünk, hogy mindent megnyerjünk. És ha egyik gyermekedet a másik után veszted is el; ha koldusként világgá kell is menned: szeresd Istent mindenekfelett!

T a n í t v á n y: Ily módon sokkal okosabb lenne, ha senkit sem szeretnénk szívből, ha hidegek és egykedvűek lennénk, ha nem törődnénk semmivel és remete módra szemlélődő életet élnénk, levetkőzve minden emberi érzést. Akkor már nem okozna fájdalmat többé semmi és nem rabolhatnának el tőlünk semmit.

Á g o s t o n: Tévedsz. Hol lenne az áldozat? Hol maradna az érdem? Tanulj meg mindent odaadni és magadat megadni.

T a n í t v á n y: Hisz akkor tulajdonképpen minden csak gyöt-relem volna. Minden tulajdon csalkép, és igazán semmink sincsen!

Á g o s t o n: Tedd sajátoddá Istent és mindened megvan. Minden, ami szellemi, maradandó és a tied, ha megszerezted. A feleséged szeretete tied még most is, keresd őt Istennél. E világ dolgai képzelt tulajdonaitok, melyüket a féreg és a moly megőröl. Mi volt tulajdonképpen a feleségedben kedves és értékes?

T a n í t v á n y: Mindenek előtt a szeretete, jósága, lelke, gondolatai, az ő kedves szavai.

Á g o s t o n: Tehát nem főképp a teste; vagyis kedves barátom, olyasmiket szerettél rajta, melyek halhatatlanok! Boldog vagy, ismét fel fogod azokat találni.

T a n í t v á n y: Ó, mester! De az ő testét is szerettem, míg eleven és meleg volt, míg szemének tüze ki nem aludt! De mikor mereven feküdt előttem, mikor szemei, már nem fénylettek többé, nem mosolyogtak ajkai: akkor borzadály fogott el, hiszen már nem ő volt az többé, - eltávozott.

Á g o s t o n: Igen, ő eltávozott, kiszállt a testéből. De az, aki téged szeretett és örökké szeretni fog, ő mag a, ott van, ahonnan jött: a szellemvilágban. Minden Istentől jó és Istenhez tér vissza.

T a n í t v á n y: Az Istenhez vivő utat tehát igen gyakran meg kell tennem, mivel ő ott van. Az a véleményed Isten szeretetéről, hogy amikor szükségesnek látja, büntet minket és azután Magához vonz?

Á g o s t o n: Igen, barátom!

T a n í t v á n y: Minden erőmmel azon vagyok, hogy Istent teljes szívemből szeressem, de nehezen megy, sok baj szakad rám. Ha érzi az ember az ő szeretetét, mikor boldog, - kétszeresen érzi sújtó kezét, mikor boldogtalan. Most már újonnan született kis fiam is meghalt, ő anyja után ment. Ebben is Isten szeretetét keressem?

Á g o s t o n: Bizonyára, mert gyermeked vele van, és nem tudhatod, hogy gyermeked mennyi szenvedéstől és nyomorúságtól menekült meg elköltözése által. Talán az is, akit oly nagyon szeretél, boldognak érzi magát, hogy egyesülhetett gyermekével. Mondj le azért e vigaszcól feleséged és gyermeked iránti szeretetből. Vagy talán oly nagyon kíváncsi vagy a Földet, oly nagyon boldog ez a csillag, hogy azért sajnálsz gyermeked elvesztését?

T a n í t v á n y: Élek és a Földön vagyok, szeretem az életet, eddig oly boldog voltam! Feleségem és fiam halála az első fájdalom, amit érzek, de mégis szeretek élni. Hisz oly keveset tudunk a túlvilágról és egyetlen szó sem hangzik onnan felénk.

Á g o s t o n: Azt csak te gondold! Egyáltalán nem vagyunk elválasztva a szellemvilágtól, de erről a kérdéstről más alkalommal beszéljünk. Mondd csak, nem gondolsz többé feleséged halála óta úgy Istenre, mint azelőtt?

T a n í t v á n y: Bizony! Midőn még élt, szeretetem teljesen ki volt elégítve, úgy hogy keveset gondoltam Reá. Most azonban,

igazad van, Nála keresem Őt, mert ha van Isten, Nála kell lennie.

Á g o s t o n: Tehát most már át vagy hatva attól a gondolattól, hogy van Isten, aki mindent magába foglal, Kiből minden élet árad.

T a n í t v á n y: Igen. Csak arról nem vagyok meggyőződve, hogy Isten mindig szeret minket. Tekintsd a számtalan szerencsétlenséget a Földön, amit tűz és víz okoz szárazföldön és tengeren! Isten büntető keze oly rettenetesnek látszik előttem.

Á g o s t o n: Te sohasem bünteted gyermekeidet?

T a n í t v á n y: Az én gyermekeim történetesen nagyon jók, de mégis kell őket büntetnem. Ismerek más gyermekeket, akik szigorú büntetést érdemeltek. Az elkényeztetett gyermekek példája, akik fenytetés nélkül nőnek fel, szomorú. A gyenge anyai szív sokat a bitófára juttatott, a szülők gyengesége csak önző, fegyelmezetlen és érzéketlen embereket nevelt. Igen, kedves Ágoston, belátom, hogy Isten büntető kezére feltétlen szükség van.

Á g o s t o n: Ez helyes. Hidd el, hogy Isten mindig kellő időben büntet. Sohase kérdezd: miért történik ez vagy az? Bizzál Isten legfőbb bölcsességében. Nem használ semmit ellenszegülni Isten rendelésének. Ha Isten legfőbb bölcsességét elismered, hajolj meg Előtte és csókold meg a kezét, amely büntet. Ha megvan benned az Atya iránti benső szeretet, akkor mindent könnyen elviselsz, és isteni béke honol majd belsődben.

3. FEJEZET

A felebaráti szeretet(**)

T a n í t v á n y: Az emberek iránti szeretet, akiket ismerek, nekem sokkal természetesebbnek látszik, mint az Isten iránti szeretet, akit nem látok. Minden szellemi erőmet össze kell szednem, hogy Istent szeressem, míg a felebaráti szeretethez csak emberi érzés szükséges. Azt hiszem tehát, hogy e parancs: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat - egyáltalán nem nehéz.

Á g o s t o n: Boldog vagy, ha így van; de tévedsz, ha azt gondolod, hogy ez oly nagyon könnyű. A felebaráti szeretetnek szellemi érzésen, a testvériség érzésén kell alapulnia.

T a n í t v á n y: Hogy érted ezt? Hisz oly sokféle módja van a szeretetnek. Feleségemet egész lelkemből szerettem. Ebben a szeretetben benne van a szellem, lélek és az ember. Gyermekeimet egész más érzéssel szeretem. Azután itt van a szülők iránti szeretet, mely a korral változik, a barát iránti szeretet, melyben sok a szellemi érzés, végre az általános emberszeretet. Kit értett tulajdonképpen Krisztus felebarát alatt? Ha a hozzám legközelebb álló embereket értette, akkor ez valóban nagyon könnyen teljesíthető parancsolat!

Á g o s t o n: Krisztus a felebarát alatt nemcsak a feleséget, szüleidet, gyermekeidet, barátaidat értette, hanem minden embertársadat. Azt is mondta: Ha csak azokat szereted, akik veled jót tesznek és téged viszontszeretnek, ez nem érdem. Azokat kell szeretned, akik veled rosszat cselekszenek. Szeresd ellenségedet. Ebből tűnik ki, mennyire vagy képes önmagadat megtagadni a felebaráti szeretetben.

T a n í t v á n y: Igen, ez nehéz feladat! Azokat szeretni, akik velem gonoszul bánnak, rágalmaznak? Arra még rá tudnám venni magam, hogy ne gyűlöljem, de hogy igazán szeressem őket, már ez nehéz!

Á g o s t o n: És mégis megtette Krisztus! Midőn a keresztfán kínzóieért imádkozott, mentette őket: „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” És valóban úgy is van ez azzal, aki gonoszat cselekszik; az nem tudja, mit tesz, mert másnak akar ártani és legtöbbet magának árt. A vak szenvedély készteti a rossz cselekedetre, valóban sajnálatraméltó! Azért imádkozzál ellenségeidért, mert a gonosz nem tud imádkozni.

T a n í t v á n y: Bocsáss meg, kedves Ágoston, hogy félbeszakítalak. Azt mondod, nem tudnak imádkozni? De igen! Van olyan is, aki tud és látszólag szent életet él, valójában pedig maga a gonoszság. Magamon tapasztaltam úgynevezett jámbor ember ellenséges indulatát, amely mardosóbb és gonoszabb volt, mint a nyílt rablótámadás. De azért ez a férfi az ég felé forgatja szemeit, az evangéliumot kívülről tudja, de a szívéből teljesen hiányzik.

Á g o s t o n: Ezerszeresen jaj a képmutatóknak vagyis a farizeusoknak, akik Krisztust a keresztre feszítették. Hidd el nekem, bűnt és gonoszat cselekedni Isten nevével az ajkon a gyilkosság egy neme, mert a Legmagasabb megszenteltelenítése, a Szentlélek elleni bűn. De beszéljünk tovább a felebaráti szeretetről:

1. Szeresd azokat, akik téged gyűlölnek.
2. Őrizkedjél a gögtől, ne tartsd magad jobbnak másnál, mert mindnyájan ugyanabból az ősforrásból eredtünk és végre Isten előtt ismét egyenlőknek kell lennünk.
3. Ismerd el testvéredet minden emberben.

T a n í t v á n y: Ez megint nagyon nehéz. Tudod, kedves Ágoston, hogy mily különböző néposztályok uralják ezt a világot; vannak itt királyok, fejedelmek, nemesek, tudósok, művészek, papok, polgárok, parasztok, koldusok, naplopók. Ezek mind testvéreim, szellemek egyazon forrásból?

Á g o s t o n: Igen, mind Isten által teremtetett szellemek. Előtted felfoghatatlannak tetszik és mégis így van. A Föld nem más, mint valami nagy fegyház, vezeklő, javító intézet, amelybe az elesett szellemek emberré levés végett küldetnek. Származásukat tekintve mind egyenlők voltak, de elbuktak, vétkeztek; meg kell javulniuk és egykor mindnek egyenlőkké kell lenniük.

T a n í t v á n y: De mikor és hol vétkeztünk mi, szegény Földlakók? Ez alatt az eredendő bűnt érted, amit mindenki magával hoz?

Á g o s t o n: Mikor és hol vétkezett mindegyik, azt nehéz volna megmondani. Erről bővebben szól Vay A. „Szellem, Erő, Anyag” című könyve, amely szerint az újonnan teremtetett paradicsomi szellemeknek magukat kiképezniük és tanulniuk kell. Azok a paradicsom világait lakják, körülvéve a teremtető ősfény által; van vezérük és vezetőjük, szabad akarattal vannak felruházva. Némelyek elbuktak: ez minden szellem eredendő bűne, aki azt azután magával viszi a mindenség bűnhődő világaiba, hogy itt emberekként megszülessenek. Az anyag a bűn következménye. Ez a bűnbeesés a paradicsomi világokban a szellemek engedetlensége és eltévelyedése következtében állott elő. Tágítsd ki látókörödet, fogj fel mindent a

végtelenség szerint, mely téged körülvesz. Egykor minden ember egyenlő volt szelleme és Istenből való származása következtében, és mindennek ismét Istenhez kell térnie. Ezért gőg, önhittség, esztelenség, hogy ne mondjam örültség azt képzelni, hogy bárki jobb másnál. Ha ettől az igazságtól minden ember át volna hatva, jobb állapotok uralkodnának a Földön. A megvetés és a szeretet nélküli eljárás csak még makacsabbá teszi a bűnöst. Ellenben a szeretet térítő, kiegyenlítő hatalom.

T a n í t v á n y: Valóban igazad van, kedves Ágoston. Ebből jut eszembe, hogy a szeretet a bűnöst meg tudja téríteni. Egy kedves kis testvérkém volt. Bizonyára nem volt bukott szellem, oly angyal tiszta és jó volt. Talán angyalokat küld Isten időközönként emberi alakban a Földre példaképpen és vigaszul. Nem maradt sokáig nálunk, mellbajos volt, meghalt 17 éves korában teli vidámsággal és hittel Isten iránt. Egykor séta közben egészen lesoványodott, rongyokba burkolt asszonnyal találkozott, ki egy kis gyermeket tartott karján. Az út szélén, az árok mellett ült és sírt. „Miért sírsz?” kérde tőle nővérem. A csavargó asszony nem felelt. „Beteg vagy?” kérde ismét. „Gyere velem haza, ételt, italt, ruhát adok neked.” Az asszony félénken tekintett fel és megszólalt: „Nem undorodik tőlem? - látja, beteg és fekélyes vagyok. Minden ember ajtót mutat. Rossznak, gonosznak, elvetemedettnek mondanak. Ha ez a gyermek nem volna, már rég megöltem volna magamat”. Nővéremnek könny csordult a szeméből: „Szegény asszony! Nem, nem undorodom tőled. Testvérem vagy Isten előtt. Ha vétkeztél, megbánhatod, és ismét jóváteheted. Mielőtt vétkeztél, te is jó voltál, ugye?” Az asszony elkezdett zokogni: „Igen, egykor én is tiszta és jó voltam - mondá - de az már régen volt! Most tele van sebbel a testem és a lelkem.” Testvérem felfogadta a szegény, elhagyott asszonyt. A szeretet és a keresztényi vigasztalás úgy megtörte és meglágyította a bűnös nő szívét, hogy valóban hű és derék kereszténnyé vált. Ha nővérem megvetéssel bánt volna vele, ez a szegény asszony a kétségbeesés egyik pillanatában talán elpusztította volna magát gyermekével együtt.

Á g o s t o n: Valóban a szeretet a legnagyobb hatalom, amely

mindent legyőz, ha hű szívből és tiszta lélekből árad haszonlesés nélkül.

4. FEJEZET

A szentlélek(**)

T a n í t v á n y: Már többször akartalak kérni, kedves Ágoston, hogy magyarázd meg, miképpen kell felfogni a szentlelket? Midőn Krisztus elbúcsúzott tanítványaitól, elküldte nekik a szentlelket vigasztalóul. Az apostolok cselekedeteiben olvassuk, hogy Jézus tanítványai, miután ők maguk a szentlelket megkapták, ugyanazt kézzel és szóval saját tanítványaikkal közölték. És hogy a szentlélek ereje által csodákat műveltek. Hogyan fogjuk fel ezt a szentlelket? Manapság már miért nem működik az emberek közt?

Á g o s t o n: A szentlélek Isten ereje. Krisztus, mint Isten fia emberi alakban, láthatóan jött a Földre. Földi feladatának betöltése után megígérte tanítványainak a szentlelket, aki, mint monda, velük marad. A tanítványok és követőik hitük ereje által igen fogékonyak valának a szentlélek befogadására. Még ma is működik Istennek ez az ereje, a szentlélek, azok által az emberek által, akik azt magukhoz tudják vonzani. Imádkozva tették kezüket az apostolok a tanítványok fejére, akik erre megteltek szentlélekkel. A keresztény egyházaknak kellene a szentlélek hordozóinak lenniök, és ha papjaik olyanok volnának, mint az apostolok és tanítványaik voltak, Isten ereje általuk ugyanazokat a csodákat művelné. De hova jutott a kereszténység Krisztus kora óta? Nem érdemes róla beszélni. Hisz látod, tudod te magad is.

Akárhol imádkozzék is az ember igaz lélekkel Istenhez és kérje a szentlelket, megkapja. A quakerok istenfélő, hittel telt gyülekezetében imádkozás közben megnyilvánul a szentlélek, és akire Isten ereje száll, az felkel és prédikál.

Akinek tiszta szíve és erős hite van, az magához vonzza a szentlelket és csodákat tud művelni. Persze az ilyen embernek az érzékiséget és bűnösséget le kellett vetkőznie, benne az embernek megzabolázva s a szellemnek szabadnak kell lennie. Ilyen ember kevés

van, mert mindannyian az élet örömei és élvei, a pénz és vagyon után törekszenek. És Isten lelke mégis szüntelen működik az emberiségben a különféle kinyilatkoztatások által. Ilyen kinyilatkoztatás a spiritizmus is, melyet Isten küldött a szellemek felébresztésére.

T a n í t v á n y: Tudom, hogy te, kedves Ágoston, imával és kézrátétellel sok beteget meggyógyítottál és sok bűnöst megtérítettél. Benned bizonyára a szentlélek lakozik. Mondd meg, kérlek, miképp szállja meg a szentlélek az embert, mit érezünk ilyenkor?

Á g o s t o n: Tévedsz, kedves barátom, ha engem olyan szentnek tartasz. Én tudom legjobban, mily messze vagyok még a céltól, mely minket Istennel egyesít! Minél jobban megismerjük Istent, minél több kegyet és világosságot fogadunk be, annál jobban elismerjük saját tökéletlenségünket és kicsiségünket.

Minden embernek vannak életében pillanatai, amikor szíve megkönnyebbül, és úgy érzi, mintha láthatatlan erő Istenzhez emelné; pillanat, amikor a szentlélek az emberhez közeledik, lelkét megérinteni és Istenzhez felemelni akarja. Ha ilyen gerjedelmet érzel, engedd át neki magad, tárd ki karjaidat és kiáltsd: „Istenem, itt vagyok, beszélj gyermekeddel” és Isten szólni, fog hozzád ama benső hang által, mely minden ember keblében ott rejlik; de sajnos, az emberek nem mindig figyelnek rá, sőt sokszor elnémítják azt.

Egy alkalommal prédikáltam. A hallgatók közt egy férfi állt sötét, zord tekintettel. Eleinte gúnyosan nézett rám, de lassankint elkomolyodott és éreztem, hogy nem veszi le rólam tekintetét. A hit erejéről beszéltem. Istentisztelet után hozzám jött ez a férfi és nyers hangon kérdezte: „Jótállna azért, amit az imént prédikált? Valóban oly nagy hatalma van a hitnek?” „Igen, mondtam nyugodtan, életemmel kezkeskedem, hogy az igazságot mondtam.” „Őn azt mondta, ismétlé, hogy a bűnös is, ha megtér és hisz, csodákat művelhet. Óh uram, én nagyon bűnös vagyok, éppen most bocsátottak ki a börtönből és a feleségemet, akit mindenekfelett szeretek, ott-hon halálos betegem találtam, meggyógyíthatja-e a hit?”

„Meg”, mondtam komolyan, „mert Istennél semmi sem lehetetlen.” És ez az ember hazament a feleségéhez, akit úgy szeretett,

letérdelt és lelkének egész erejéből imádkozott. Az asszony felkelt és egészséges volt. Már most azt hinné az ember, hogy ez a férfi e pillanattól fogva igazán megtért, és hogy Isten iránti hálából az erény útjára lépett. Egy ideig jó és istenfélő is volt, de azután a régi bűnökhöz való hajlama magával ragadta és éppen az asszony, ki-nek felgyógyulásáért egykor oly forrón imádkozott Istenhez, taszította a legnagyobb bűnbe.

Mint gyilkos az akasztófán végezte életét és nekem kellett elő-készítenem a halálra. Mikor cellájába léptem, azonnal rám ismert. „Ön az!” kiáltott fel. És keservesen elkezdett sírni.

Mondhatom, hogy sohasem láttam oly őszinte töredelmet és mély lelki nyugalmat, sőt örömet a halállal szemben, mint ennél az embernél. Valóban, Isten irgalmas és jóságos. A legnagyobb bű-nöshöz is elküldi a szentlelket, ha megtér és imádkozik. Nagyon gyakran beszél hozzátok a szentlélek a benső hang által, de ti nem hallgattok rá, túlteszitek magatokat rajta és az isteni szikra kialszik bennetek.

Isten az ősfény, Ő küldi szikráit és sugarait az emberek szívébe és lelkébe a szentlélek által, ők azonban nem akarják, hogy a szikra lángra éledjen. Óh, élesszétek az isteni szikrát kebletekben és cso-dát műveltek Isten és ember előtt a szentlélek ereje által.

T a n í t v á n y: Köszönöm! Köszönöm, kedves Ágoston! Igen igaz, tudom, vannak az embernek pillanatai, mikor bensőleg meg-illetődik, megindul; ezt nevezed benső hangnak?

Á g o s t o n: Igen, ezt. Ez a benső hang ott rejlik minden ember kebelében. Ez az az isteni szikra a halhatatlan szellemben, amely azt akarja, hogy felébredszék és ápolják, hogy teljesen kifejlőd-jék.

T a n í t v á n y: Valóban ez a benső hang volt az, mely ma az én kis Elzám által beszélt. Hirtelen felkiáltott: „Jó Istenem, én úgy sze-retlek téged!” Az is valóban ez a benső hang volt, mely a minap feleségem sírjánál meglepett, midőn hirtelen sajátságos jóleső ér-zés és fájdalom fogott el, és e szavak csengését éreztem magam-ban: Ismét találkozunk.

Mintha a mennyországban lettem volna! Valóban a benső elra-gadtatásnak és megvilágosodásnak vannak pillanatai az életben.

Úgy akarom már most élesztetni és ápolni e szikrát, hogy ki ne aludjék!

Á g o s t o n: Akard is. Minél jobban ápolod ezt a benső hangot, annál világosabban szól hozzád. Ez vezet téged igazi benső életre és erős kapocsként fog téged a Teremtőhöz fűzni.

5. FEJEZET

Világi jótevés(**)

T a n í t v á n y: Egy nagyvilági barátommal beszélgettem felőled a minap, kedves Ágoston. Azt mondta: „Valóban szép dolog szentnek lenni, de nagyon kényelmetlen, vége az élet minden élvezetének. Minek teremtette Isten a világot és az embereket? Hogy élvezzenek. Ha minden ember remete lenne, a világ kihalna. Ha senki sem ennék húst, megennének minket az állatok. Ha senki bort nem innék, - ah, nyomoralt élet lenne ez! Látod, én jó ember vagyok, bár víg cimbora is. Hisz nekem megesik a szívem a szegényeken, akik fáznak és éheznek. Gondoskodnám valamennyinek az ételéről és ruházatáról, ha tehetném. De nem én tettem őket szegényekké. Ez az élethez tartozik és bizonyára így kell lennie. Azután meg vannak melegedő szobáink, népkonyháink, betegápolóink. Sokat teszünk a szegényebb néposztályért. Ott van a szegények bazárja! A minap 100 forintot adtam a grófnénak egy tearózsáért. Hisz folytonosan pumpolják az embert a szegények számára. Tudod, kedves barátom, hogy a szegények közt sok a szélhámos. Az emberek lusták, nem akarnak dolgozni. Mindenik nagy úr akar lenni, a korcsmában ülni, politizálni. Ez nem járja. Kérdezd meg egyszer Ágostonodtól, nincs-e igazam?

Barátomat egyáltalán nem tudtam megnyugtatni, folyton efféleket beszélt. Mit feleltél volna neki, kedves Ágoston?

Á g o s t o n: Könnyebb a hajókötélnek a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak mennyországba jutni. A szegény Lázár és a dúsgazdag példáját hoztam volna fel neki. Arra kértem volna, hogy egy szegény napszámos helyét csak egy hónapra töltsse be és ízlelje meg,

hogy milyen a szegények élete. Kedves barátom, sohse kívánj magadnak gazdagságot. Nem tudod, nem lennél-e, mint oly sokan, te is önzővé és hogy a talentumokat, amiket erre az arasznyi rövid időre Isten rád bízott, jól használnád-e? Mily kevesen állják ki jól e próbát. Saját ínsége tanítja meg az embert a szegénységet megismerni és az teszi részvevővé a szívet. Ezért van, hogy a szegényebb mindig többet ad, mint a gazdag. Minden gazdagság csak kölcsönadott vagyon. Ne zúgolódjál, ha szűkölködsz. Örülj, ha nem ismered a feleslegest. A pénz nagy kísértő: a szív jóságának próbaköve. Akinek kevese van, annak meghalni is könnyű lesz; az ilyen, aki az örökkévalót keresi, nem csügg a földi gyönyörökön, nincs mit elhagynia, könnyen válik meg a földi lélettől; a gazdag ellenben ragaszkodik vagyonához és nehéz lesz neki a halál.

6. FEJEZET

A szellemtanról(**)

T a n í t v á n y: Kedves Ágoston, feleségem halála óta úgy érzem magam, mintha valami láthatatlan hatalom Istenhez vonzaná. Te egyszer említetted a spiritizmust. Mit értesz alatta?

Á g o s t o n: Spiritizmus új név, de oly régi, mint a világ. A spiritizmus a halhatatlanság tana és magában foglal minden szellemi és bölcséleti tudományt, minden lélektani jelenséget, minden olyast, ami az érzékfeletti világába nyúlik át. Ezeknek a szellemi és lelki dolgoknak a tanulmányozása most már nagyon elterjedt. E tan követőinek nevet adtak, ezek felfogásukhoz képest több táborra oszlanak.

Nagyon helyes tehát, kedves fiam, ha a szellemi dolgokat tanulmányozod. Krisztus élete is az érzékfeletti tüneménynek láncolata volt. Egyszer két elhaltnak Illésnek és Mózesnek szellemével beszélgetett, és az apostolok látták a fényalakokat Jézus mellett állni.

Máskor a gonosz szellemeknek megparancsolja, hogy az emberekből távozzanak. A pusztában egy gonosz szellemet lát és beszél vele. Több ízben láthatatlan, hang hallatszik felette és fehér galambot és fénysugarakat látnak feje felett lebegni.

Krisztus olvassa az emberek gondolatait; meggyógyítja a betegeket, feltámasztja a halottakat, halála után pedig mint szellem közlekedik tanítványaival. Krisztus e szellemi, dolgok erejét tanítványaival közölte, akik ugyanezt az erőt ismét tanítványaikkal közölték kézrátétel útján. Ez az erő még ma is megvan és azok, akik a szellemi dolgok érdekében munkálkodnak, magukhoz vonzzák azt, és azáltal hatnak. Ugyebár, te meg vagy győződve a halhatatlanságról?

T a n í t v á n y: Mindenesetre! De én úgy gondolom, hogy a szellem egészen más valami, mint az ember, úgy hogy a kettő közt semmiféle közlekedést sem tudok elképzelni. A vallás is azt tanítja, hogy az elhaltak lelkei vagy a mennyországban, vagy a pokolban, vagy a tisztító tűzben vannak, tőlünk teljesen elválasztva.

A g o s t o n: Éppen ezek a hamis fogalmak.

A változás, emberből szellemmé, nem oly nagy. Az éltető szellem nélkül a test holt tömeg. A szellem a halál alkalmával e burkot leveti, de megtartja szellemi tulajdonságait, vétkeit vagy erényeit, egyénisége ugyanaz marad. Pál apostol mondja: „Elvettetik a halandó test, feltámad a lelki test.” Ez az igaz. A halál csak alakváltozás. Valódi halál, megsemmisülés egyáltalán nem létezik.

T a n í t v á n y: De hogyan kell közlekedni a szellemekkel?

A g o s t o n: Szellemi érzékeink használata és élesítése által. Mert amilyen jól hallasz, látsz, ízlelsz, tapintasz és beszélsz emberi érzékeiddel, épp oly jól teheted ezt szellemed által lelki tested közvetítésével is; csak ki kell fejlesztened magadban pl. ima és szellemi érzékek kifürkészése által.

Ehhez a benső hang segíti az embert, amiről neked már beszéltem: ez az isteni szikra bennünk. Sok emberben tehetségek rejlenek, amikről sejtelve sincs. Az a parasztfiú talán nagy művész lenne, ha alkalma lett volna zenét tanulni és az a leány talán híres festőnő, ha a benne szunnyadó tehetséget felkeltette volna. Így van

ez a szellemi adományokkal is, melyek az emberben rejlenek.

T a n í t v á n y: Így hát a szellem volna az ágens, a médium csak eszköz?

Á g o s t o n: Úgy van! A médiumitás az emberben szunnyadó tehetség, mely felébresztésre, ápolásra és kifejlesztésre vár, hogy nyilvánosságra juthasson. Vannak médiumok, akik automatikusan írnak, beszélnek, gyógyítanak. Azután vannak látó médiumok és vannak, akik fizikai tüneteményeket hoznak létre. De vannak médiumok, akik a közleményeket sugalmazásként kapják.

T a n í t v á n y: Nem lehet veszélyessé, ha szellem uralkodik rajtunk és nem tudjuk, hogy mit írunk vagy beszélünk?

Á g o s t o n: Minden bizonnyal! Azért kell e jelenségeket alaposan kikutatnunk. Nem tudom eléggé kiemelni, hogy mennyire fontos a médium jelleme. A médiumnak tisztának, jónak és mindekelőtt igazságszeretőnek kell lennie.

A tisztátalan szellemektől épp úgy megvédhetjük magunkat, mint ahogy tartózkodunk a gonosz emberek társaságától.

T a n í t v á n y: Csakhogy a rossz embereket látjuk, míg ellenben a gonosz szellemeket nem vehetjük észre.

Á g o s t o n: Ha nem vagyunk látók, természetes, hogy nem. De a médiumoknál a lelki érzékenység, a szellemi érzékek igen ki vannak fejlődve. A jó szellemek közelségét kellemesen, a rosszakét kellemetlenül érzik. Szavaikról és tetteikről felismerhetjük őket. De azért nem könnyű megbízható médiummá lenni. Szigorú önbírálat, tiszta szívből eredő ima és nagyfokú akaraterő kívántatik hozzá. A médiumitás egyébiránt olyan tehetség, amelyre születni kell, amit erőszakolni nem lehet. De most lássunk szellemnyilatkozatokat, melyeket médium útján kaptam.

A médiumnál egy szellem jelentkezett, aki sokszoros túlvilági utazásáról és élményeiről szeretett volna beszélni. Örömet engedte írni, mivel elbeszélései során sok olyan, amit más szellemek is korábban mondtak, tisztázódott. Ez a szellem, ki azelőtt a Földön a médiummal közeli összeköttetésben állott, ott előkelő asszony volt, gazdag erényekben és észbeli tehetségekben. Sokan ridegnek találták, de még többen magasztalták könyörületességet, jó szívét

és igazságszeretetét. Fiatal korában esze és szíve küszködött egymással. Csak azt akarta hinni, amit fel is tudott fogni. Ekkor ismerkedett meg a halhatatlanság tanával, a spiritizmussal, mely benne lelki tudássá fejlődött - és hitt. A túlvilági élet hitével eltelve halt meg. Tudta, hogy halhatatlan és abban a tudatban, hogy kötelességét a Földön teljesítette, nyugodtan halt meg; nem zavarta lelkiismeret furdalás a szellemvilágon való újraszületésének kellemes óráját. Halottas ágya körül gyermekeit látjuk, de látjuk a segítő szellembarátok csoportját is, akik a megszabadult szellemet várják. A fizikai küzdelemnek vége, utolsót sóhajtott, teste még meleg, de a szellem már szabad. Itt áll fia, ki megelőzte, itt szülei és testvérei, körülveszik a szabaddá lett szellemet és fényfátyolukkal betakarják, gyorsan kiviszik a városból, el a Földtől. Az út, melyen haladnak, fénysávot ír le a szférákban, melyeken átlebegnek. De engedjük, hadd írjon ő maga, Katalin.

K a t a l i n: Halhatatlanságom biztos tudatában haltam meg. Tudtam, hogy van túlvilág, tudtam, hogy szellembarátaim várni fognak, ezért aggodalom nélkül haltam meg. Szívesen hagytam el a Földet, ahol 73 évig laktam, tudva, hogy kedves gyermekeim is ugyanebben a hitben élnek, és hogy egykor találkozni fogunk. Testem, mint régi óramű, már nagyon rozoga volt, azért abból a szellem könnyen szabadult ki, mint az érett mag a burokból. Egyetlen mély sóhajtas és azonnal szabadnak éreztem magam. Testem, mint ócska ruha, feküdt előttem. Éreztem, ahogy belőle mintegy kipárologtam. Előbb csak mint lehelet, de azután alakom mindig sűrűbb lett; eszméletemet nem vesztettem el s azt gondoltam magamban: Most válik ki a lelki test, amelyről Pál apostol beszél, a rothadandó testből. Így pillantottam meg magamat kis idő múlva, új alakban lebegve testem felett, és egyúttal láttam fiamat és mindazokat a szeretteimet, akik előttem költöztek el. Egész özöne volt a fénynek! Betakartak és a szoba ablakán keresztülhatolva a szabadban voltunk. Szemeim a fényes csillagtegment nézték. „Sokáig tart az utazás?” kérdem. „Igen, anyám, messzire a Földtől,” válaszolá fiam, aminek én igen megörültem. Ekkor úgy éreztem magam, mintha felhőágyon feküdtem volna, oly jól esett magam körül

érezni a szellemek szeretetét! Gyönyörű énekbe kezdtek, amely elszenderített, de amellett mégis oly frissnek és szabadnak éreztem magam, úgy éreztem, mintha jól ki tudnék nyújtózkodni, mintha azelőtt a testben nem lett volna hozzá elég helyem. Néhány csillag nagyobb, néhány kisebb lett. Ekkor hirtelen valami egész ritka levegőben éreztem magam. Megálltunk. Anyám szelleme lépett hozzám, néhány delejes vonást adott és így szólt: „Tisztítsd meg lelki testedet még a földi szennytől. Fluidodnak tisztábbá, szellemednek világosabbá kell lennie.”

Minden vonás után könnyebbnek és éteribbnek éreztem magam, mintha szürke pelyhek hullottak volna le rólam. „Most imádkozál,” szólt anyám. Együtt énekeltünk a szellemekkel. Tovább folytattuk utunkat, míg a kijelölt helyre értünk. Mindig újabb szférákon és éterrétegeken hatoltunk át. Társaságunk szaporodott. Több szellem jött velünk, kinek szintén abba a szférába kellett volnunia. Megérkezve, ismét régi ismerősök fogadtak; nagy volt a viszontlátás öröme.

K é r d é s: Meg tudod mondani, mily gyorsnak tűnt fel haladástok?

K a t a l i n: Mint a fecske repülése.

K é r d é s: Tehát kétszer változtattad testedet. Először mikor meghaltál a Földön, azután a magasabb szférákba való belépés előtt?

K a t a l i n: Igen. Először sűrűbb lelki test képződött. De később ennek fluidjait, melyek ama légkör számára, hova beléptem, durvák voltak, le kellett hántanom és lelki testem a többi szelleméhez lett hasonlónak. Utazásom a Földről a szférákba talán három földi napig tartott. Tevékeny élethez szoktam. Mint ahogy Isten örökké tevékeny, munkája sohasem szünetel, épp úgy nekünk is mindig dolgoznunk kell. Miután szeretteimet mind viszontláttam, tevékenység után vágytam. Fiam és anyám elbúcsúztak tőlem és tudtomra adták, hogy életem és lelkiismeretem vizsgálása fog következni és csak azután lehetek tevékeny szellem. Ezen a vizsgálódáson minden szellemnek halála után nemsokára át kell esnie. Olyan

világban találtam magam, mely méltó a paradicsom névre. Körülöttem minden nyugalmat, szeretetet és világosságot árasztott. Már most megkezdődött a szellem munkája, átgondolása és megvizsgálása egész életemnek. Ismét elvonult előttem minden az éterfény fluidikus képeiben, amelyek mindent szellemem elé hoztak, amit földi életemben éreztem, beszéltem és átéltem. Itt nem volt többé semmi titok! Minden napfényre kerül, gondoltam magamban. Mennyire szégyelltem magam némely bűnöm és igazságtalanságom miatt és mennyire beláttam, hogy sokkal szigorúbban kellene megítélnem, mint másnak, akinek nem volt meg a műveltség és ismeretszerzésére oly bőséges alkalma, mint nekem. Nagyon kicsinynek és nyomorultnak éreztem magam és életem nagyon tökéletlennek tűnt fel előttem. Hiszen előttem volt az evangélium, a szellemtan, oly sok jó könyv és mégsem tudtam hibáimon uralkodni. Hiszen az, amit rajtam az emberek jónak találtak, nem az én érdemem, hanem Isten kegyelme volt. Valódi énem ily módon való megvizsgálásának és felismerésének idejét a tisztító tűzhöz lehetne hasonlítani. Azonban tisztábban és megerősödve kerültem ki belőle. Mert imádkoztam, Isten bocsánatáért és szeretetéért esedeztem mindaddig, mígnem az Ur Jézus maga megjelent nekem. Mily jóságosan és szelíden beszélt hozzám! Ezt a szeretetet érezni már maga mennyország. Vezetőszellemet adott mellém, kiben szeretett testvéremet, Bettit ismertem fel. „Nos, megbántad bűneidet?” kérde B. „A vizsgálat világosan megmutatta hibáidat, már most tanulni és utazni fogsz. Majd ha már tapasztalatokat gyűjtöttél, taníthatsz és vezethetsz ismét másokat. Átvezetlek a 7 légköri gyűrűn, mely a Földet körülveszi, hogy fogalmad legyen róla, hogy mi van a Föld és a nap között.”

II. Rész

A Földet körülövező hét légköri gyűrű(**)

I. FEJEZET

Bevezetés(**)

A Földet hét légköri gyűrű vagy kör veszi körül. Minden kör egy szellem-szférát képez. Minden körnek hét szférája van. Sok szellem, aki e körökben tartózkodik, azt hiszi, hogy valamely csillagban lakik, holott az csak szféra, a Föld és a Nap közötti úrnek egy része. Ezek a szférák mint kis világrészek a Föld és a Nap közötti térségben vannak; magukban foglalják az egész Föld térképét, feltaláljuk bennük mind az öt világrészt, a Föld minden nemzetét és vallását. Ne csodálkozzatok tehát, ha e szférákból való szellemek úgy írják le a dolgokat, ahogyan ott találják.

Levegő, éter, szférák, minden át van szöve és telítve élő parányokkal, melyek a legkisebb élő, elpusztíthatatlan elemek. Ezek a parányok összecsoportosulnak, összesűrűsödnek és különféleképp hatványozott úrt vagy szférát képeznek, mely a nehézkedés törvényének engedelmeskedik. Ezek a parányok eredetileg a Nap fényéből ömlenek ki és egyesülnek a Föld kiáramlásával és légkörével; a Föld körforgása következtében különíti el ezeket a légköri gyűrűket, melyekben a szférák képződnek. A parányokban rejlik azonban az az erő, mely a szférákat létrehozza. Jól jegyezzétek meg magatoknak, a légköri gyűrűk szféráikkal a körforgás és nehézkedés törvénye alatt állanak, épp úgy, mint a Föld. Ne csodálkozzatok azon, ha néhány szféra leírása nektek talán nagyon anyagiásnak látszik, azért az mégis úgy van, és úgy kell lennie. Világosabb és szellemibb légkör nem vehetné körül a Földet ennek kisugárzása miatt, amely még anyagiás.

Vajon azoknál a Földön tapasztalható szellemjelenségek nem anyagiásabbak-e? Minden angyalnak, ki az Ó-testamentumban megjelenik, emberi alakja van. Ülések alatt, ahol fizikai jelenségek fordulnak elő, fegyverrel, ékszerrel jelentkeznek a szellemek, szövetet, virágokat hoznak magukkal. Honnan vennék mindezeket, ha

nem a Földet körülvevő első légköri gyűrűből? Az ilyen szellemeket sohase keressétek magasabban. És ha magasabb szellem hoz nektek valami anyagit: ő is ebből a szférából vette. Az emberek mindig messze keresnek mindent, pedig az sokszor nagyon közel van hozzájuk. Így van ez minden szellemjelenéssel és fizikai kíséreléssel is. Az ehhez való eszközök a légköri gyűrűkben és szférákban vannak meg, melyek a Föld körül végzik körforgásukat. Olvassátok Pál apostolnak a Rómaiakhoz írt levele I. részének 19. és 20. versét: „Mert amit Isten felől tudhatnak a szentlélek által megvilágosított emberek, nyilván vagyon ő bennük: mert Isten megjelentette nekik. Mert ami Istenben láthatatlan, az e világnak megalakotása után a teremtetett dolgokban megismerhető és meglátható.” Ezek azok a parányok, melyek Istentől jöve, csoportosulás és sűrűsödés által teremtve továbbképződnek.

A Korán földi pompával ékesíti fel paradicsomát. Látsz itt drágaköveket, palotákat, illatos füstölőszereket. A katolikusoknak meg van tisztítótűzük, pokluk, mennyországuk, a buddhistának nirvánája, az indiánnak a vadászterülete. Azután van Walhalla (hősök csarnoka), Olympus és mindenféle kép a túlvilágról.

Azok, akik a halál utáni életről e különféle nézetekre tanították az embereket, nem csalódtak, az igazat mondták, mert mind e dolgok megvannak. Az első légköri gyűrűben az élet tisztító tűz, tisztulva emelkednek ki e szférából a szellemek, és hogy a másodikba juthassanak - lelki testüket levetik, és éteribb testet vesznek fel. Bizonyos neme ez a halálnak, születés a magasabba. De kezdjük meg utazásunkat a légköri gyűrűkön át.

2. FEJEZET

1. légköri gyűrű 1. szféra(**)

E pokolnak nevezhető szféra tulajdonságai: a fajtalanság és érzékeség bűnei. A Mars és Skorpió állatövének befolyása alatt áll. Déli szelet, számumot, kolerát, pestist, áradásokat okoz a Földön.^{1*)}

K a t a l i n: Mielőtt Bettivel e körbe léptünk volna, durvább fluidokba burkolóztunk, lelki testünket vagyis periszprítünket megsűrítettük, hogy e kör viszonyaihoz és légköréhez hasonlóbbak legyünk. Pokolnak nevezzük e szférát; pokol alatt a bűn és gyötrellem helyét értjük, melynek e szféra teljesen meg is felel. A szellemek itt fizikailag is szenvednek, lelki testük oly sűrű, hogy fizikai szenvedést éreznek. Sok szellemnek kell ily módon megbűnhődnie korábbi bűneiért és kicsapongásaiért. E szférába is küld Isten vigasztaló, és intő szellemeket. E szerencsétlen eltévelyedetteket innen csak a töredelmes bűnbánat válthatja meg. Némelyek bárgyúságba esnek, mozdulatlanok, apatikusak, álomba merültek, amely alatt gonosz álmok gyötrik őket, amelyből csak a fizikai fájdalom képes őket felébreszteni. Tehetetlenek és szerencsétlen betegeként bánnak velük. Itt a természet olyan, mint a sivatag: nincs itt se fa, se víz, csak homok, tüskés bozótok és forró szelek. Itt a szellemek még az evés, ivás emberi szükségletét érzik, anélkül, hogy kielégíthetnék. Nagyon sokan, akik földi életükben tivornyákat, nagy lakomákat csaptak, iszákosak voltak, itt éheznek és szomjúhozna; a pazar étkezésért rettenetes módon meg kell szenvedniük. Le se tudom írni, mily borzasztó ez a szféra. Dögvész, ragályos

^{1 *)} A 9., 31. és 32. fejezetben találjuk meg magyarázatát annak, hogy az egyes szférák, valamint az arra befolyással levő bolygó- és állatövi szellemek és elemi lelkek miként gyakorolnak fizikai és szellemi befolyást az egyes szférák ismertetésénél az első bekezdésben említett szelekre, eseményekre, betegségekre és tulajdonságokra.

nyavalyákat terjeszt a Földön. Hallottam, mikor két magas szellem oktatta és intette a szegény eltévelyedetteket; sokan sírtak és zokogtak, mások káromkodtak vagy hangosan nevettek. Igazán, itt a bűn maga magát bünteti! A gonosz hajlam, melynek az ember a Földön hódolt, és amit élvezetnek tartott, itt pokollá válik. A fajtalanság, a testi gyönyörök megrontották, nyomorékká tették e szellemeket. A féktelenségre való hajlandóságot még magukban hordják anélkül, hogy kielégíthetnék. Különösen megdöbbenő volt egyik szellem, aki morfiummal tette magát tönkre. Éppen így jár az iszákos is; mindegyik azért a szerért kiabál, amivel azelőtt érzeit elkábitotta.

Jó szellemek itt gyógyító és javító intézeteket állítottak fel azok számára, akik bűnüket megbánják és tanulni akarnak. Gyakran megtörténik, hogy e szellemek egyes csoportjai áttörik e szférát és lerohannak a Földre. Ezek aztán azok a kísértők, akik ordító orosz-lánokként járnak körül, keresvén, hogy kit nyelhessenek el. Ördögöknek nevezik őket. Hányan vannak az emberek között, akik elég oktanok, hogy martalékaikul esnek. Ebben a szférában találtam I.-t, aki a Földön 30 évig állott szolgálatunkban, de javíthatatlan iszákos volt, az ital ölte is meg. Nagyon megörült, mikor meglátott. „Hogy folyik dolgod?” kértem. „Rosszul, nagyon rosszul, mindig szomjazom, nincs egy percnyi nyugtom sem, nagyon kellemetlen állapotban vagyok. Tudom, hogy meghaltam. Bizonyára a pokolban vagyok. Óh mentsen meg, vezessen el innen. Olyan különös érzés volt, mikor meghaltam, féltem holttestemtől, kirohantam és mindjárt korcsmába jutottam, de elrémülve tapasztaltam, hogy nem tudok inni, semmit sem tudtam többé megemészteni s mégis epedtem utána. Így bolyongtam egyik korcsmából a másikba. Aztán jött egy kísértet s így szólt: „Halott vagy, hagyd itt ezt a Földet”, és ide vezetett, mint valami porkoláb. Óh kérem, most mindent meg akarok gyónni! Nem voltam olyan jó, mint hitte, nem, nem voltam olyan becsületes! Néha-néha loptam is, mert pénzre volt szükségem, hogy pálinkát vegyek. Óh az a pálinka, még most is ég a gyomromban. Valaki itt azt mondta nekem, hogy imádkozzam, de nincs hozzá bátorságom.”

A jóra intettem a szegény eltévelyedett szellemet, a javító intézetek egyikébe vezettem és kértem felvételét, hogy bűnét belássa és megbánja. Az ilyen szellem megjavítása azonban nagyon nehéz, csak lassankint halad előre, mert sokszor visszaesik és kétségbeesik.

Azután a szegény A. grófnővel találkoztam, kinek állapota síralomra méltó volt. Egykor könnyelmű asszony volt, ki a házasság szentségét egészen figyelmen kívül hagyta. Később morfinistává és iszákossá lett. Emlékezetemben előttem állt az egykori vakító szépségű fiatal leány képe, amilyennek a Földön láttam - és íme mi lett belőle, szegény nyomorult teremtség. Megszólítottam. „Ah, monda, micsoda szelíd hang ez, papnő maga? Az nem nekem való. És hangosan nevetett. Élni, szeretkezni, élvezni, ez volt az én motóm és ez marad is. Igen, meghaltam, de a Földről nem távoztam el. Ott vagyok, ahol sok az ember, ahol vígan vannak, csókolóznak és isznak. Elmegyek minden gyógytárba és beszívom magamba a morfiumot, szabadság kell nekem!”

Így pergett folyton a nyelve. És mily nyomorult, undort gerjesztő szellem volt szegény. Csupán rongyok lógtak rajta, alig takarva el a meztelenséget. Bűneinek visszatükrözései vették körül, amelyeket magával kellett hordania.

„Szabadíts meg ezektől a fantazmagóriáktól, monda, terhemre esnek.”

„Nem szabadulsz meg e képektől addig, felelém, míg vétkeidet be nem látod és meg nem bánod.”

„Borzasztó, monda, így tart ez örökké? Majd csak beletalálom magam, mert a szentek közé a mennybe nem megyek, halálra unám ott magam. Szívesebben vagyok itt a csöcselék közt.”

Nem akart semmiféle biztatásra, tanácsra hallgatni.

„Csak ne imádkozzál értem, monda, nem használ az semmit, sokkal jobb volna egy pohár konyak.”

Ez a szegény szellem végtelenül elszomorított. Mikor fog ez jobb belátásra ébredni? Csak az elviselhetetlenné váló szenvedés és fájdalom fogja őt észre téríteni, mert meg fogják tanítani imádkozni.

Lefesthetném még itt egy feslett életű ember képét, aki a Földön nagyon előkelő állást foglalt el, de aki semmiféle eszköztől sem riadt vissza, mikor a nők megrontásáról, érzéki élvezeteinek kielégítéséről volt szó. Borzasztó lenne a kép, nem írhatom le egészen. A fűriák valósággal korbácsolták, még a legtitkosabb bűneit is felfedték. Ennek a szférának egy pontjához van láncolva tehetetlenül, mint valami ördög. Ördögnek nevezték a Földön is. Tehetetlensége, rosszasága, gazsága érzetének kell gögjét megtörnie. A börtönök szférájában lakik, hol gáztetteinek láncai erősen fogva tartják.

Meghatározott időturnus után következik be ismét e szellemek törvényes újraszületése bűnhődésül a Földön. De hagyjuk el e szférát és lépünk a másodikba.

3. FEJEZET

1. légköri gyűrű 2. szféra(**)

Ez a szféra gyilkosságot, háborút, párbajokat rejt magában és szintén pokol. A Mars és a Vízöntő befolyása alatt áll. Északi szellet, vízveszedelmet, gáymázt okoz a Földön.

Az első szféra kemence forráságából igen hideg, nedves szférába jutottunk; a természet kihalt, kopár. Itt sok térítő szellemmel találkoztunk, aki a kivégzetteket a Földről elviszi és bűnbánatot igyekszik bennük ébreszteni.

Egyik szellem hangosan imádkozott. Azt mondták, hogy Francesconi,^{2*)} a kivégzett gyilkos. Megszólított minket.

„Ne ijedjete meg, én vagyok az a félelmetes. Magasabb szellemek parancsára el kell ezt mondanom, ami talán hasznára lehetne az embereknek. Végre magamba szálltam. Dicsérem Istent és köszönöm Neki, az uralkodónak és a hóhérnak, hogy kivégeztek, hogy ilymódon ocsmány tettemért megbűnhődtem. Igen: „Fogat

^{2 *)} Francesconi előkelő család tagja volt és egy feladott hamis pénzeslevéllel lakásába csalta a levélhordót, ott lelőtte és kirabolta.

fogért”, mondja a biblia. A büntetés igazságos és az én személyemre megkönnyebbülés. Ah, milyen volna az élet a börtönben szeretteimtől elválasztva!

Egész életemen át e vértől bemocskolt kezeket és a meggyilkolt szellemét látni, a folytonos lelkiismeret furdalás, a gyötrő gondolatok egész késő öregségig, mindez rettenetes élet lett volna! Szeretett feleségem irtózva fordult volna el tőlem, kedves gyermekemet sohasem mertem volna megcsókolni és szegény anyámnak többé sohasem tudtam volna a szemébe nézni, míg így a halálbüntetés sokat enyhített számadásomon. Az emberek elnézőbbek a kivégzett, mint az elzárt gyilkos iránt, az utóbbi mindig iszonyú ember marad előttük: a vér a kezéhez tapad, nem lehet lemosni, de a kivégzett maga is borzasztó büntetésen megy keresztül, megbűnhődik. Azért köszönöm Istennek, az uralkodónak és hóhérnak, hogy kivégeztek!

Gonosztetteimet őszintén megbántam. A bűnhődés, a kötél általi halál megnyugtatta súlyosan megterhelt lelkiismeretemet; megszabadulás volt a lelkiismeret iszonyú szemrehányásaitól. Borzasztó gonosz szellemek és gonosz hatalmak zsákmánya voltam. Fúriák üldöztek és kényszerítettek a gonosztett elkövetésére. Nem akarom ezzel magam menteni, hiszen tudtam, hogy a kísértő azért ólálkodik, hogy zsákmányát elpusztítsa. Nem hagyott nyugtot, olyan voltam, mint akit megszállt az örület és a gyilkosságra való kényszer. A hidegvérűség, amit a tett elkövetésekor tanúsítottam, az idegek rettentő túlfeszültsége volt. Az áldozatnak csak első energikus megrohanása követelt tőlem erélyt; azután olyan lettem, mint akit megragad és űz és odaszít a sötét örület. Az áldozatommal való dulakodás közben egyszer csak elkövettem a gyilkosságot. Ah, bár csak akkor olvashatott volna valaki vértszomjazó lelkemben és azt kiáltotta volna: „Megállj, gyilkosságot akarsz elkövetni?” Minden szörny eltűnt volna. De így az ördög által elragadtattam magam.

A tett elkövetése után a gonosz fufangoskodásai leptek meg, hangokat hallottam, hogy ezt vagy azt tegyem. Ebben a kábultságomban mindjárt másik gyilkosságra is képes lettem volna, óh mily süllyel nehezedett ez rám! Vége volt minden nyugalmamnak!

Valami tompa érzés fogott el, tudtam, hogy elfognak s mikor ez megtörtént, örültem. Midőn erkölcsileg feleszméltem, kétségbe-ejtő, rettenetes fájdalom fogott el; nem bírtam volna sokáig elviselni. Halálom után találkoztam a meggyilkolttal, remegve álltam előtte ezer lelki kínok között, de ő jó volt és megbocsátott.

Most azonban a szeretett feleségemnek, megbélyegzett gyermekemnek és szegény megtört anyámnak okozott fájdalom gyötör; hogyan tegyem jóvá, mikor az út olyan göröngyös?! De azt mégis tudom, hogy az Isten irgalma nagy.

Óh, irgalmas Isten! Fiadnak a keresztfán hullatott vééréért könnyörülj az összezúzott, bűnbánó szellemen, akin még embervér tapad! Ah, mi mossa le ezt a nagy vérfoltot? Ki szabadítja meg lelki ismeretemet e tehertől? Imádkozzatok értem. És most harmadszor adok hálát Istennek, az uralkodónak és a hóhérnak a borzasztó halálért, mely engem a rettenetes földi élettől szabadított meg és bűnbánó szellemmé tett.”

Sok szellem állt körülötte, amikor így beszélt. Ekkor egyik közülük előlépett és így szólt: Isten megengedi nekem, hogy egyet-mást elmondjak életemből. Megtanulhatjátok a következőkből, hogy Istennek milyen végtelen kegyelme nyilvánul meg a bűnhődésekben és az újra testetöltésekben. Mintegy 400 évvel ezelőtt élt egy ember, aki vad, gonosz és kegyetlen volt. Gyilkossá lett; hét embert ölt meg. Mindannyi átgondolt, minden részletében alaposan kieszelt gyilkosság volt. Legutóbb a polgármestert ölte meg, ekkor tetten érték és felakasztották. Már most azt hiszik az emberek, hogy a felakasztással a gyilkosság ki van egyenlítve, és hogyha ők ítélték a gyilkos fölött, Isten is ítélte fölötte; tévednek. Én magam voltam ez a gonosz gyilkos. Hétszer gyilkoltam, hétszer kell megöletnem, így szólt az ítélet halálom után. Hogy tudtam ilyen mélyre süllyedni, gyilkossá, semmirekellővé lenni, azt ne kérdezzétek. Ha már egyszer a szellem a bűn lejtőjére kerül, gyorsan rohan lefelé. A szenvedélynek gőzereje van. Nem süllyedésem történetét, hanem a bűnhődésemet akarom nektek elbeszélni. Aki gonosz, az nem tud szeretni. Így volt ez velem is, senkit sem szeret-

tem, csak a gyűlöletet ismertem. De senki sincs teljesen elhagyatva, én sem voltam. Kivégeztetésem után azzal találkoztam, aki anyám volt; ő fogadott, intett a jóra, meg akarta menteni lelkemet, de én vad és féktelen voltam; a Földre rohantam a harcosok közé és részt vettem csatáikban, öldökléseikben, pusztításaikban. Anyám azonban folyton imádkozott lelkem megtéréseért. Egyik magasabb szellem azt mondta neki: Ha te meg akarod lelkét menteni, akkor az ő kedvéért ismét testet kell öltened a Földön; a te szereteted vonzza őt és a te fiad lesz, de bűnhődésből erőszakos halállal fog kimúlni. Kész vagy ezt a szenvedést átélni és vele megosztani? Há-lásan vállalta. A szellem megáldotta és így szólt: E perctől fogva Dolorosa a neved; lépj tövises utadra és javítsd meg a lelkét.

Mielőtt bűnhődésem leírásába fognék, el kell beszélnem, miféle gyilkosságokat követtem el.

1. Mint 13 éves fiú, megfojtottam játszótársamat, mert azt akartam, hogy kardja az enyém legyen. Fáradtságosan cipeltem holttestét a folyóig és beledobtam. Senki sem gyanította bennem a gyilkost.
2. Midőn Olaszországban voltam, szeretőmet, aki megcsalt, leszúrtam és megugrottam.
3. A csatatéren egy megsebesült lovast agyonszúrtam, hogy aranyláncát ellophassam.
4. Egy vár bevételekor annak öreg úrnőjét szúrtam agyon és elraboltam ékszereit.
5. Egy asszonyt megkívántam, aki férjnél volt. Öreg férjét megmérgeztem és az asszonyt magamhoz vettem, de való-ságos démon volt, elrabolta minden ékszeremet.
6. Ez volt a legelvetemedettebb: kikötött vérdíjért bérgyilkossá lettem. Egy előkelő személyt szúrtam agyon.
7. Ismét bérgyilkosság; tetten értek és felakasztottak. Mind-ezért hétszer kellett kivégeztetnem, így szólt a túlvilági ítélet.

1. vezeklés: Dolorosa csakugyan anyám lett, A legnagyobb gonddal nevelt, de én vad és gonosz lettem, csak bánatot okoztam

neki. Megszöktem, egy rablóbandához csatlakoztam. A bandát elfogták; minden rablót felakasztottak minden hosszadalmasabb bírói vizsgálat nélkül, persze engem is. E halál után rémes kétségbeesés kerített hatalmába s addig tartott, míg anyám a Földön meghalt, hozzám jött és a jóra intett.

2. vezeklés: Önkéntelenül öltöttem ismét testet. Gépiesen kellett e törvényt követnem, mely a mélyre sülyyedt szellemeket vezeti és tisztítja. Dolorosa lett ismét anyám, ez alkalommal egy asszony mérgezett meg, aki vagyonomat ellopta.

3. vezeklés: Dolorosa ismét anyám lett; minden testetöltésben valami jóra tanított, mindig előbbre vitt egy lépéssel. Ebben az életben a csatatéren épp úgy gyilkoltak meg, ahogy egykor én öltem meg a lovast.

4. vezeklés: Már javultam valamit. Dolorosa örömmel látta ezt. Ez alkalommal túléltem. Mint öregember erőszakos halállal haltam meg, mikor a várost rohammal bevették; egy török ölt meg.

5. vezeklés: Anyám ez alkalommal a szellemvilágban maradt, védőszellemem volt, örködött felettem. Ebben a testetöltésben végtelenül szerettem egy leányt, elvettem, de megcsalt és megmérgezett, aztán szeretőjével megszökött.

6. vezeklés: Ez a francia forradalom alatt történt. Becsülni, szeretni, hinni tanultam. Királyomért haltam meg a guillotinton.

7. vezeklés: Még egyszer kellett meghalnom erőszakos halállal. Ennek tudata élt szellememben. Isten megengedte, hogy vitézül a csatamezőn haljak meg. A novarai csatában estem el.

Most már megbűnhődtem. Minden halálom után tisztább és öntudatosabb lett szellemem; szorgalmasan munkálkodtam javulásomon.. Most még egyszer kell testet öltenem a Földön, igyekezetem jutalmául Dolorosával, az én duál-szellememmel együtt. Még csak most jutottam a hű, erős szellemek álláspontjára. Ez az előrehaladás útja, nincs megállás. A visszafizetés hosszadalmas dolog. A „szemet szemért” törvénye szinte örökkévalóságig tarthat, azért őrizkedjete a büntől.

Ebből, meg az előbbi szellemek elbeszéléséből láthatjátok, mi-

lyen különbségek vannak. Az úgynevezett tömeggyilkosokat más-képp ítélik meg, mint azokat, akik szenvedélyeiktől elragadtatva egyszer ölnek és azután töredelmesen megbánják azt. Borzasztó ki-mondani is, hogy a gyilkolás mániává, a gonosz szellemek általi megszáltsággá válhat.

Kérdés: De akkor a gonosz szellemeknek különösen meg kell bűnhődniük?

K a t a l i n: Ez meg is történik. A gonosz maga magát bünteti meg leginkább, nem ismer sem boldogságot, sem nyugalmat és nem nyugszik addig, míg önmagát bilincsekbe nem veri e szféra sötét börtöneiben. Mindig azt kérditek: Minek engedi meg Isten a rosszat? De a rossz elkövetése a szellem szabad akaratából folyik. A szellemet Isten nem semmisítheti meg, mert minden szellem halhatatlan és Istentől ered. Isten nem semmisíti meg gyermekeit, ha még annyira eltévelyednek is, hanem ismét visszavezérli őket magához. Kivégezni, gyilkolni csak emberek szoktak és azt hiszik, hogy ezzel megsemmisítették a gonoszt. Minthogy tehát minden szellem Istentől ered, ennél fogva nincs feltétlen gonosz, úgynevezett ördög, akit sok ember ellenistennek tart, hanem csak bukott, eltévelyedett szellem van, akinek az a rendeltetése, hogy Istennek ismét engedelmes gyermeke legyen és pedig ugyanolyan módon, ahogyan szabad akaratból elbukott. Ne féljete a gonosz szellemektől.

Ha a mérget nem veszed be, az nem árt. Így van ez a gonosz szellemekkel is. Ne engedelmeskedj sugalmazásaiknak és jó maradsz. A gonosz nem veszélyes, mert nem tud alkotni, csak rombolni.

Azoknak a gyilkosoknak a szellemei, kiket a Földön kivégeztek, ideát sokkal jobbaknak tűnnek fel, mint azokéi, kik fel nem fedeztetve büntetlenül jöttek át a Földről.

A bűnhődő szellemek egy csoportját figyeltem meg, akik földi újra testetöltésre készültek. Jó szellemek vigasztalták és bátorították őket, megmondták nekik, milyen bűnhődést kell kiállniuk. Kérte azonban mindegyik, hogy inkább a Földön bűnhődjék, mint itt, mondván, hogy új életet akarnak kezdeni és Istent kiengesz-

telni. E szféra szellemei háborúra, párbajra, gyilkosságra ingerelnek, beleavatkoznak minden csatába és viszálykodást szítanak. Fluidjaik hagymázt és agybántalmakat okoznak.

4. FEJEZET

1. légköri gyűrű 3. szféra(**)

Lakói öngyilkosok. A Szaturnus és Kos csillagzat befolyása alatt áll. Északkeleti szelet idéz elő, sötétséget, ködöt, szembetegséget okoz. Szintén pokolnak nevezhető.

K a t a l i n: Ez a szféra olyannak látszott nekem, mint valami nagy gyógyintézet. Itt igazi beteg szellemek vannak, akik örütségben, képzelgésben, csalódásokban szenvednek. Borzongató nyugalom és csend uralkodik itt, mint valami határtalan betegszobában. Sűrű köd tölti be a levegőt: úgy tűnt fel nekem., mintha ez a köd magukból a szellemekből áradt volna ki, mintha azok zavaros gondolatai lennének. Itt a szellemekkel mint tébolyodottakkal és betegekkel bánnak és könyörülő szellemek szeretettel ápolják őket, míg rossz cselekedeteik tudatára nem ébrednek. A könnyeknek, a bűnbánatnak, az erkölcsi fájdalomnak a szférája ez. Az öngyilkosoknál természetesen az indító okot különösen beszámítják; azonban teljesen mindegy, vajon az öngyilkosság gyávaság vagy bátorság, kétségbeesés, önfeláldozás vagy életuntság okából történt. Mindenkinek, aki e tettet elkövette, e szférában meg kell állnia és sorsa itt dől el. Egyedül az örütség menti az öngyilkosságot, semmi más, mert az emberi szívben az Istenbe vetett hitnek kellene legerősebbnek lennie s minden mást felül kellene múlnia. Pl. ha A. megölte magát, mert gyógyíthatatlan betegségben szenvedett, az öngyilkosság ugyan megszabadította testétől, de nem a betegségtől, melyet most már a lelki testéhez és szelleméhez tapadva, sokkal nehezebb végigszenvednie, mint a Földön. B. golyót röpít agyába, mert adósságai vannak, miket nem tud kifizetni. Már most mint szellemnek megmutatják, hogy ha Isten segítségével bízva, csak pár napig vár, a segítség megérkezett volna; vagy pedig, hogy a következményeket mennyivel jobb lett volna a Földön elviselnie.

C. megmérgezi magát, hogy meneküljön szégyenétől, mert elcsábították és anyává kellene lennie. D. is a szégyentől akar menekülni, mert sikkasztott és fél a börtöntől. Egyik sem menekül meg a szégyentől, mert emléküket a Földön meg van bélyegezve, itt a szellemvilágban pedig mindent kíméletlenül felfednek és egyetlen bűnös sem menekül a bűnhődéstől. Mások ismét azért oltják ki életüket, mert életuntak, szerencsétlen szerelem miatt, vagy, mint ők vélik, hogy másokért feláldozták magukat, Itt mindegyik megtanulja belátni azt, hogy önvére lelkéhez tapad, hogy nincs joga önkényűleg Isten akaratába avatkozni és hogy türelem és Istenbe vetett hit és akaratában való megnyugvás mellett, mely miatt kétségbeesett, állapota jóra fordult volna.

De engedjünk szóhoz jutni néhányat e szerencsétlenek közül, hadd beszéljenek ők maguk.

Először is egy nőszellemet pillantottam meg; hamuszürke színű felhő közepén állt és hangosan sírt. Burkolata is sűrű volt, kihaltan látszott. E szellemből kiáramló ódnak kábító hatása volt. E sűrű alakból barátságtalanul két sötét szem villogott. Felsóhajt: „Morfiumot! Isten szerelméért, adjatok morfiumot, csak egy befecskendezést! Tudom, hogy meghaltam, a szellemek öngyilkosságnak nevezik, azt mondják, morfiummal mérgeztem meg magam, de hiszen morfium nélkül nem élhettem. Jobban kívánom a morfiumot, mint a mennyországot és a boldogságot. Mindent odaadnék egy jó befecskendezésért. A Földön is odaadtam mindent a morfiumért! Becsületet, szerencsét, szeretetet és minden élvezetet. A morfium utáni vágy kergetett a halálba, megöltem magam, mert nem jutottam hozzá. Halálom után Párizsban gyógytárból gyógytárba bolyongtam morfiumért, olyan szerencsétlen vagyok! Nem tudok magamhoz térni. Ez a szomszúság, ez a vágy a morfium után megemészt anélkül, hogy megölne. Így tart ez örökké? Nincs akaratom, kimúlt az már régen. Nem szeretek sem Istent, sem embert, csak a morfiumot, melyért mindent odaadtam.”

Néhány erősítő delejes vonást adtam e szellemnek; úgy látszik, jót tett neki. Felsóhajtott a szerencsétlen teremtés és kért, hogy hallgassam meg élettörténetét.

„Valóban jól esik oly lényekkel beszélgetni, kik nem utálnak, és nem taszítanak el maguktól. Egykor fiatal, szép, gazdag és elkényeztetett voltam, hozzá voltam szokva, hogy semmit sem tagadtak meg tőlem. Szerettem egy férfit, hozzámentem, férjem imádott. Két gyermekem született. Anyám velünk lakott, boldogok voltunk és nagy lábon éltünk. Igen, akkor még hittem Istenben, szerettem Őt és tudtam imádkozni. Egy tengeri fürdő után erősen meghültem, idegköszvényt kaptam, mely irtózatossággal járt. Minthogy fájdalmat egyáltalán nem tudtam tűrni, az orvosok morfium-befecskendezéseket adtak. Nem lévén hozzászokva ahhoz, hogy bármily kis kellemetlenséget is eltűrjek, minden csekélység elhárítása végett e szerhez folyamodtam. Most átkozom azt az orvost, ki az első injekciót alkalmazta, ő felelős lelkemért Isten előtt. Így történt, hogy a morfium használata szenvedélyemmé lett, többre becsültem mindennél! Bár éreztem, hogy a morfium fizikailag és erkölcsileg rombolólag hatott reám, még sem tudtam abbahagyni. Később, mikor az orvosok konyakot rendeltek, hogy a morfium hatását ellensúlyozzák, egész mámoros lettem. Férjem, gyermekeim, anyám kérései mit sem használtak, csak bosszantottak. Végre is megszöktem férjem vadászával, aki megrögzött iszákos volt, és aki titokban kerített nekem morfiumot. Egészen hatalmába kerített. A rendelkezésem alatt álló vagyont eltékozolta; volt morfiumom, pezsgőm, konyakom, amennyit csak akartam. Végre sikerült férjemnek a vadászt a börtönbe, engem pedig a bolondok házába záratni. Ott morfium-delíriumba estem, őrzöngtem, ütöttek, vertek. A sivatagban szomjan halónak halálával haltam meg, aki delíriumban forrást lát maga előtt anélkül, hogy hozzájuthatna. Itt éppúgy szenvedek, mert itt nincs sem morfium, sem alvás, sem feledés.”

K a t a l i n: E gyötrelemből csak a bűnbánat szabadíthat meg. Nem látod be, hogy életedet, boldogságodat önfejliségeddel magad romboltad szét?

A s z e l l e m: Én? Hisz oly jó voltam addig, míg az orvos morfiumot nem adott.

K a t a l i n: Könnyű jónak lenni, ha megpróbáltatásoknak nem

vagyunk kitéve, ha boldogok és gazdagok vagyunk, és nem ismerjük, mi fán terem a gond. De te már az első szenvedést sem tudtad eltűrni, amit Isten rád bocsátott.

A s z e l l e m: Én voltam a szép, a gazdag Sasa hercegnő és a társaságnak éltem. Nem volt időm betegnek lenni. Az ostoba idegköszvény meggátolt, hogy bálokban, társaságokban részt vegyek; gyorsan ható gyógyszert kellett használnom, ilyen volt a befecskendés. Azt hiszed, hogy az előkelő világban van az embernek ideje betegnek lenni és ilyen aljas betegséggel sokáig bíbelődni. Táncmulatság alatt, ebéd után gyorsan befecskendeztem s újból friss voltam.

K a t a l i n: Szegény Sasa! Nem akartál szenvedni s most ezerszeresen szenvedsz. Lassú öngyilkosságot követtél el. Az elegáns dámából ijesztő, bűnbe süllyedt lény lett. Ne azt nézd, hogy milyen voltál a szerencsében, hanem hogy mivé lettél a bűn következtében. Azt a fájdalmat, amit a szegény asszony minden zúgolódás nélkül eltűr, te is elszenvedhetted volna. Az idő a szegénynek még drágább, mint a gazdagnak, mert neki az idő kenyérkereset forrása. Kifogásaid bűnösek, szállj magadba, kérd Istent, hogy bocsásson meg neked.

Igy beszélgettem a szellemmel. Néhány nap múlva ismét láttam; lelki teste már valamivel világosabbnak látszott. Megszólított: „Én vagyok Sasa. Midőn a minap tőled elváltam, tudtam imádkozni. Életemben először mondták meg nekem az igazat; jó hatása volt. Tele kétségbeeséssel kiáltottam Istenhez. Ekkor hosszú, üdítő álmom. jött rám, ami úgy megerősített és magamhoz térített. Most már mindent világosan látok; most következik a bünbánat, a kétségbeesés az én elvesztett, eltékozolt életem miatt. Az enyéim iránti szeretet ezer gyötrellemmel támadt fel bennem, de ez a gyötrellem üdvösség a korábbihoz képest, életre kelti szellememet! Utálom magamat és bűneimet és kérdelem: Van-e visszafordulás? Van-e kegyelem és megbocsátás?”

K a t a l i n: Bizonyára, Sasa, ne essél kétségbe, mert Isten maga a könyörületesség és a szeretet!

Azután hangosan imádkoztunk a szellemért, aki köszönetet

mondva, eltávozott. A szellemek azt mondták, hogy Sasa most már megmarad a jó úton, a bűnbánat és beismerés meg fogja javítani; később bűnhődő testetöltést rónak rá a Földön javulás céljából. Megint a földi iskolát kell látogatnia és ez alkalommal állhatatosnak lennie.

K é r d é s: Sasa tulajdonképpen nem követett el közvetlen öngyilkosságot. Hogy van az, hogy mégis ebben a szférában van?

K a t a l i n: Az ő élete lassú öngyilkosság volt. Intették, előre megmondták neki, milyen sors vár rá, mégsem fogadott szót. Többre becsülte a rövidebb életet morfiummal, mint a hosszabbat anélkül. Nagyon sok az ilyféle öngyilkosság. Az iszákosoknak és azoknak, akik életüket vakmerő meggondolatlanság következtében megrövidítik, mint szellemeknek a 3. szférán kell átesniük.

Nagyon gyakran jönnek ebbe a szférába javult szellemek, akik az öngyilkosságért már megbűnhődtek, hogy az itt szenvedőket vigasztalják. Egy ilyentől hallottam a következőket:

S z e l l e m: Kedves fivéreim és nővéreim! Hallgassatok meg egy bűnbánó szellemet! A beismerés és nyílt bevallás mindenkire jótékonyan hat.

Veronában történt. Mint főhadnagy szolgáltam ott az őrseregben 1850-ben. Teli életkedvvel és örömmel tekintettem a jövőbe. Vagyonos voltam, gondom tehát nem volt. Az asszonyok festői szépnek tartottak. Mosolygott felém az élet és én együtt mosolyogtam vele. Ebben az időben a társadalmi élet Itáliában az osztrák tisztekre nézve nagyon kellemetlen volt. Az olasz családok házai számukra zárva voltak és e házak szép asszonyai nagyon ridegen viselkedtek velük szemben.

Egy este, mint rendesen, a nyári színkör melletti kávéház előtt ültünk. Tikkasztó volt a hőség, előadás nem volt. Dohányoztunk, fecsegtünk, fagylaltot és kávé-t rendeltünk és nem tudtuk, mihez fogjunk. Unalmas élet ez, mondám. Kezdeni kellene valamit! Valami érdekes kalandot. Akkor mindjárt ajánlhatok neked valamit, kedves Károlyom, válaszolá egyik bajtársam. Hódítsd meg a szép Luciát; ezt nagyszerű fogásnak lehetne mondani! Óh, a szép Lucia! kiáltották a tisztek valamennyien egyszerre. Lehetetlen! Az egész

osztrák hadsereget elpusztítaná egy kanál vízben, ha lehetne. Gyűlöl minden tisztet. De a férfiakat nem gyűlöli, felelém. Igen, az olaszokat és az angolokat, azokat szereti, mondja bajtársam, de az osztrák tiszteteket nem. Fogadok, mondtam felugorva, hogy meghódítom! Jó, fogadjunk, mondták a többiek, de akkor győzelmedet nem szabad előttünk elhallgatnod.

Nagyon természetes, válaszoltam. Szavamat adom rá. Mit nekem egy ilyen könnyelmű személy. Hisz az egész csak tréfa. - A fogadás megtörtént és én szavamat adtam bajtársaimnak, hogy győzelmemet, ha sikerül Lucia szívét megnyernem, közlöm velük. Már most terveket szőttem, hogyan közeledjem Luciához, kit azelőtt fel sem vettem. Csodaszép volt és könnyelmű, de annyira gyűlölte Ausztriát, hogy közülünk egyetlen tiszttel sem állott szóba soha. Vőlegénye és fivére az 1848-iki csatákban elesett és ő akkor, - mint mondják - az osztrák hadsereg ellen bosszút esküdött. Ha a sétatéren osztrák tiszték jöttek vele szemközt, megfordult, hogy ne találkozzék velük. Rögtön otthagya a színházat, amint egy osztrák tiszt megjelent s több ehhez hasonlót cselekedett.

Valóban nagy zavarban voltam, hogyan közeledjem hozzá, mert civilben nem volt szabad; így volt a fogadáskor kikötve. Először, mint az árnyék, követtem. Mindig tudtam, hová kocsikázik vagy megy és rögtön én is ott termettem. Még csak egyetlen tekintetre sem méltatott. Ebben az időben valami angol volt a kedvese, aki - mint hittem - mulatott hiábavaló erőlködésen. Bajtársaim kezdtek kinevetni; én azonban szilárdul megmaradtam a fogadás mellett. Sokszor a színház kijáratánál vagy a templom ajtajában vártam. Eleinte mulattatott a dolog, de azután annyira megviselte idegeimet, hogy szinte fékezhetetlen vágy fogott el Lucia után, gyakran pedig gyűlöletet éreztem iránta. Végre egy este a színház kijáratánál az angol karonfogva vezette őt, engem nem látott, mert egy oszlop mögött álltam, elejtette legyezőjét, ekkor hirtelen előugrottam és odanyújtottam neki. Megállt, haragosan rám tekintett és a legyezőt nem akarta elvenni, de én erős átható tekintettel néztem a szemébe; elhalványodott, kirántotta a kezemből a legyezőt

és halkán azt mondta: „Köszönöm”. Döntő pillanat volt ez, oly rejtélyes valami, amit az emberek sohasem fognak megmagyarázni, amidőn az egyik deleje a másikra melegen átáramlik; szerelemnek szokták mondani. Egyik bajtársam az egész dolgot megfigyelte és este zajosan gratuláltak az „első lépéshez”, mint ők mondták. Ez a zajos helyeslés, magam sem tudom miért, kellemetlenül érintett. Másnap azzal az érzéssel ébredtem fel, hogy valami fontos dolog történt velem. Hirtelen bizonyos félelem lepett meg, féltem Luciától: úgy éreztem, mintha égi hatalmak akartak volna tőle elűzni, azután megint mintha démoni hatalom ösztönzött volna, hogy hatalmamba kerítsem. A fogadásra gondoltam; gyávaság lenne, ha abbahagynám, gondoltam magamban, hiszen az egész csak ostobaság, tréfa! Elűztem tehát minden aggodalmat.

Este ismét találkoztam Luciával a sétatéren, gyönyörű volt, a fekete csipkekendő bájosan illett arcához; körülnézett, mintha valakit keresne s erre én előtte álltam. Véletlenül vagy készakarva egy tearózsát ejtett el, felvettem, meghajtottam magam és mentem; világosan hallottam, hogy sóhajtott. Ez a rózsa okozta romlásomat! Mintha meg lett volna delejezve, illata megzavarta az eszemet. Megszagoltam, megcsókoltam és elrejtettem. Ezt a kis jelenetet is megleste egyik bajtársam. Természetesen részünkről csak tréfának tartotta és dicsérte vakmerőségemet. Ismét gratuláltak valamenynyien, én azonban erre annyira izgatott lettem és oly hevesen szakítottam félbe beszélgetésüket, hogy egyik barátom, B. főhadnagy, a bajtársakat arra kérte, hogy a fogadástól álljanak el. Ekkor elszégyelltem magam, felébredt bennem az álbecsvágy, felugrottam: Nem, mondtam, tartom a fogadást. Barátom mindent elkövetett, hogy hagyjam abban az egész dolgot, de már késő volt, mintha megbabonáztak volna. Mikor hazamentem, egy tearózsa-bokrétát találtam asztalomon és közte egy levélkét. Dobogó szívvel bontottam fel. Lucia kért, hogy látogassam meg. Ha e pár szó oly nagyon boldoggá nem tett volna, megvetést kelthetett volna bennem, mert hiszen e levélkével megnyertem a fogadást. Ezt felmutatni és Luciát szégyennek kitenni, elég lett volna, de szívem és eszem le volt bilincselve. Siettem hozzá. Elmondta, hogy már hetek óta szeret,

hogy rólam álmodik, gondolatban is kénytelen velem foglalkozni, bár küzdött ellene, mert minden németet gyűlöl, de nem tehet másképp, kénytelen szeretni. Könnyek közt ismerte be, hogy méltatlan az én szerelmemre, de jó és egyedül az enyém akar lenni. Édes álomban ringatózva elragadott a szenvedély! Hisz örültem szerettem! Másnap kijózanodtam. Lucia az enyém volt, de szavam kötött, hogy bajtársaimnak elmondjam. Legszenőbb titkomat kellett volna dobra ütnöm. Beszélni vagy hallgatni, mindkettő becsutelnem tetszett előttem. Kétségbeesésemben agyonlöttem magam anélkül, hogy bárkinek egy szót is szóltam volna, mert sem őt pellengérre állítani, sem szavamat megszegni nem akartam. Így lett vége a reményteljes ifjú életnek! Szegény jó anyám szívét törtem össze könnyelmű fogadásom miatt. Lucia eltűnt Veronából, anynyira megrendítette a dolog, előző élete miatt oly nagyon bántódott, hogy belépett a karmeliták kolostorába és felvette a fátyolt. Három évre rá meghalt. Alig hogy agyonlöttem magam, testem még ki sem hűlt, máris rettenetes bűnbánat fogott el tettem miatt. Láttam anyám kétségbeesését, Lucia szívszagató bánatát, szétrombolva állt előttem életem, kétségbeestem. Sok év múlt el azóta, és még most sem tudok szabadulni a tettem okozta fájdalomtól. Kérve és könyörögve várok Isten intésére, hogy ismét a Földre küldjön hasonló megpróbáltatásokkal terhelt életet átélni, de ez alkalommal állhatatosan. Bűnhődés a megváltás hatalmas igéje. Lucia is töredelmes, bűnbánó szellem, én hoztam el a Földről. Imádkozzatok értünk, hogy a legközelebbi megpróbáltatást győzelmesen kiálljuk.

Ezután másik szellem közeledett hozzánk, komoly, szigorú arcú így szólt:

„Igazad van, a bűnhődés megváltás. Úgy tűnök fel magam előtt, mint valami görnyedt aggastyán. A bűn letiport, de a bűnbánat fel-emelt. Isten szeretetének csodálata adjon nekem erőt.

Hozzátok beszélek, körülöttem álló szellemek. Jöjjetek, halljátok, tanultatok az én élettapasztalataimból. Isten teremtet engem. Gyönyörűséggel gondolok még vissza arra a napra! Napra? Miféle gyarló emberi kifejezés! Hát ismer Isten napot? Űdén kerültem ki

kezei közül. Értelmem fejlesztéséhez szabad akarattal ruházott fel, hogy szellemem előrehaladjon, és védszellemet rendelt mellém, kire bizalommal támaszkodhassam. Megkezdődött a vándorút. Mint a gyermek gondtalanul, vidáman szemlélgetve mindent, hallgattam vezetőm elbeszéléseit. Az újonnan teremtetett szellemek gyermekek, ilyen voltam én is. Halhatatlanságom tudata boldoggá tett, gyönyörűen és fenségesen állt előttem az örökkévalóság. E fiatal szelleméletben azonban a legszebb pillanat az, midőn ifjú duáliszellemünket hozzák elénk és a paradicsomban az örök szeretet és hűség frigye, a szellemi házasság kötődik meg. Szeretet! Mily sok áldást és boldogságot adsz, ha jól megértene! Mennyi nyomorúságot, ha bűnössé és szenvedélyessé válsz. Duáliszellememet velem a legbensőbb szeretet kötötte össze, olyan szférában laktunk, ahol dolgoznunk és tanulnunk kellett. Az első élet, vagy testetöltés a legszentebb, a legédesebb emlék marad. Boldogok voltunk, neveltek, oktattak minket. De élt bennünk az a tudat is, hogy megkísértenek, mert az igazi erénynek ki kell a próbát állnia. Sok, velünk együtt teremtetett szellemet láttunk, mindegyiknek valami feladatot kellett elvégeznie. Nekem úgy tetszett, hogy némelyek nyomorékká, mások sűrűvé, nehezzé lettek, ellenben voltak olyanok is, akik szebbé, világosabbá, nagyobbá váltak. Az elégedetlenség, e gonosz érzés, vett erőt rajtam, oly kicsinek tűntem fel magam előtt, elfogott a nagyravágyás, utazni akartam és tapasztalatokat szerezni. Duáliszellemem vonakodott velem jönni, ez adott okot az első civódásra. Erre nagy aggodalom és sötétség borult ránk. Engem a gőg, duáliszellememet pedig a henyesség és az erélytelenség kerítette hatalmába. A testetöltés törvénye következtében a Földre kerültünk, ahol a földi házasság kötött össze bennünket. Feleségem nagyon tetszvágyó és hiú lett, engem viszont a legborzasztóbb féltékenység kínzott, mely csakhamar annyira szenvedélyemmé vált, hogy minden jobb érzést kiölt belőlem. Rettenetes jeleneteink voltak. Egy ilyen alkalommal megvertem, ő pedig türelmét veszítve elhagyott. Olyan lettem, mint az örült, utánamentem, de nem találtam rá. Nagyon szomorú és elhagyatott lett az életem, ezért végét szakítottam, felakasztottam magam. Feleségem

nem gondolta, hogy ennyire elkeserít a dolog, mélyen megbánva hirtelenkedését, visszatért, de már nem talált életben. Könnyelmű természeténél fogva azonban csakhamar megvigasztalódott, férjhez ment és gyermeke született. Már most bosszúmat ezen a gyermekben akartam kitölteni és közelségem által görcsöket okoztam neki. De ebben a gyermekben jó, bűnhődő szellem öltött testet és olyan önmegadással tűrte szenvedéseit, hogy lelkemet megindította. A gyermek jámborsága, Isten iránti szeretete megtört; bűnbánóan kértem Isten bocsánatát és bűnhődésért könyörögtem. Egyik jó szellem a Földről olyan szférába vezetett, ahol szellemi iskolák vannak. A gyermek pedig egészséges lett; az ő erénye a testét, nekem a lelkemet gyógyította meg. Egy idő múlva így szólt védszellemem: bűnös módon oltottad ki életedet, már most ugyanilyen módon kell azt elvesztened. Eredj bűnhődni a Földre, ahol még van halálbüntetés. Így lettem ismét emberré, duálszellemem volt az anyám. Az elhomályosított, beszennyezett duál-szeretetet az anyámnak kellett megtisztítania. Forradalomba keveredtem és kivégeztek. Így bűnhődtem az öngyilkosságért halálbüntetéssel. Duálszellemem csakhamar követett, ismét szellemek voltunk mindketten, felismertük a múlt tévedéseit és kibékültünk. De mily messze estünk a szép paradicsomi világtól. Sokan panaszkodtak és jajgattak velünk együtt és kérték Istent, adjon módot a javulásra. Mindegyikünk hálásan fogadott egy új testetöltést, mert ez a leggyorsabb út a haladásra, a szellem fejlődésére. Hány szellem sajnálja, hogy ezt a módot eltaszította magától és a szellemvilágban semmittevéssel fecsérelte el idejét. Dolgozzatok, tanuljatok, mert dacára az örökkévalóságnak, az időnek mégis nagy értéke van.”

Mialatt ez a szellem beszélt, egy szegény, szerencsétlen szellemet figyeltem meg, ki az egész idő alatt zokogva hallgatta a beszédet. Felkiáltott: „Hallgassatok, hallgassatok meg! C. gróf leánya voltam. Kiskoromtól fogva tehetséges, élénk gyermek, nagy színészi ügyességet fejtettem ki. Hét éves voltam, mikor először játszottam gyermekszínházban. Mindenki csodálkozott játékomon. Minél nagyobb lettem, annál nagyobb szenvedéllyel szavaltam és játszottam. Hiú, kacér kis fruska voltam, tele szertelenséggel és bohókás

ötletekkel. Eleinte csodáltak, hízelegtek az emberek, de mikor ez az emancipáltság bennem megerősödött, szüleim, akik azelőtt elkényeztettek, szigorúbb rendszabályokhoz akartak nyúlni; de már késő volt, kedélyemet megmételyezte a tetszvágy. 14 éves koromban szerelmesen enyeletem zongoratanítómmal, titokban szerelmes leveleket írogattam, találkáim voltak és több efféle bolond dolgokat követtem el; 16 éves koromban azon a ponton voltam, hogy egy postahivatalnokkal megszökjem, de rajtakaptak és szüleim, mivel - mint mondták - még gyermek vagyok, zárdában helyeztek el. Ott voltam 20 éves koromig. Most már bűnbánó Magdolnának tekintettek, fiatakori apró hibáimat elfeledték. Bemutattak az udvarnál, bevezettek a társaságba, hogy előnyös házasságot kössek. Ez sikerült is. Mindenféle apró cselszövésekkel a kiszemeli férfihoz mentem nőül, természetesen minden vonzalom nélkül. Csak most lettem még igazán könnyelmű! A színház iránti vonzalom újra hatalmába kerített; beleszerettem az olasz opera tenoristájába, elhagytam férjemet, és művésznő akartam lenni. Csakugyan fel is léptem és nem is játszottam rosszul. A színi világban volt is némi sikerem. A tenorista azonban nagyon rosszul bánt velem; midőn ezt a bánásmódját már megelégteltem, elhagytam. Ezután mindig mélyebbre, mélyebbre süllyedtem. Oly borzasztó volt az életem, hogy le se tudom írni. Utoljára az utcán kéregettem. Egyszer azután, amikor az éhség különösen gyötört, beleugrottam a Szajnába. A hullaházban feküdtem elfeledve; senki sem törődött velem. Ti bizonyára csodálkoztok, hogy előkelő szülők gyermeke miként süllyedhetett ennyire és hogyan lehetett ilyen fékezhetetlen hajlandósága a könnyelmű életre? Miért? Mert ezt a földi életet megelőzőleg még mélyebben álltam. Hisz tudjátok miféle bűnös teremtmények vannak a Földön. Nohát ilyen voltam én is előző életemben; innen van, hogy a kis grófnőnek már a bölcsőben megvolt a hajlama arra, hogy feslett életű legyen. Ezt kellett volna szüleimnek szigorú neveléssel belőlem kiirtaniuk. Természetesen nekem is meg kellett volna jobbítani magam; de biz én is gyenge és könnyelmű voltam és visszaestem régi bűnöm fertőjébe. Nagyon sajnálom, hogy bele-

ugrottam a Szajnába! Ó mily nyomorultul fáztam és éheztem! Míddőn a hullámok összezsaptak a fejem fölött, segítségért kiabáltam, mert hiába, mindnyájan gyávák vagyunk. Most nagyon nyomorultul megy a dolgom! Ó ne szidjatok! Ne vessetek rám követ, nagyon szenvedek! Könyörüljete rajtam! Jézus sem dobott követ a bűnösre!”

Ezután imádkoztunk a szegény szellemért. Minthogy senkisé megveszendőbe s mindenkinek, aki kér, segínyt nyújtanak, nyugodt lehettem, hogy e szellemen is segítenek.

K é r d é s: Hogy jutottak az ő szülei ahhoz, hogy ilyen mélyen süllyedt szellem öltött náluk testet?

K a t a l i n: Egy előző élet viszonyai kapcsolták őket egymáshoz. Isten rendeléséből bölcs törvény szerint történt ez. Nem egyedül csak őt terheli a felelősség; szüleinek igaz szeretettel kellett volna őt felnevelni, de ők maguk is nagyon világiaskak és felületesek voltak és rosszul oldották meg a feladatot, amit Isten számukra kitűzött.

E szférát bejárni megrázó dolog, mert minden pillanatban szerencsétlen szellemekkel találkozik az ember, akik segítséget kérnek. De mert az volt a feladatom, hogy mindegyik szférában hosszasan időzzek, hogy a szerencsétleneket vigasztaljam és jóra intsem, és hogy magam is tanuljak, tovább folytattam bolyongásaimat. Figyelmemet egy szellem kötötte le, aki tébolyodottként bolyongott és egyre azt kiáltozta: „Artúr! Artúr!”

„Kit hívsz”, kértem, „talán segíthetek rajtad?”

„A férjemet keresem! Hol van?” - válaszolá. - „Meghalt és temetése napján agyonlöttem magam. Most nem találom sehol, óh én szerencsétlen, segíts rajtam, te jó apáca, mutasd meg az utat, amelyen rátalálhatok. Máriának hívnak, kiáltsd nevemet, talán meghallja.”

K a t a l i n: Akkor bajosan segíthetek rajtad, kedves Mária, öngyilkosságod az oka, hogy nem tudod megtalálni őt. Ha fájdalommal Istenben való megadással tűrted volna, felülről a vigasz megérkezett volna.

M á r i a: Ó én Istenem, könyörülj rajtam! Oly örültem szerettem

férjemet! Nélküle élni elviselhetetlennek látszott. Midőn hidegen és holtan ott feküdt és elvitték, elvesztettem eszméletemet; mikor magamhoz tértem, nyugodt lettem és mialatt a sírba tették, agyonlőttem magam. Miért oly kegyetlen az Isten, hogy azokat ragadja el egymástól, akik szeretik egymást, ellenben azokat, akik gyűlölik egymást, egymás bosszantására életben hagyja. Mikor agyonlőttem magam és magam előtt láttam vérző holttestemet, megdermedtem az ijedségtől. Nem tudtam elmozdulni holttestemtől; olyan voltam, mintha megkötöztek volna. Láttam, hogyan mossák ki a sebet, hallottam, hogy sírnak és jajgatnak. Igen, valóban halott és hideg voltam! Hirtelen örömet ébresztett bennem az a gondolat, hogy most majd megtalálom szeretett férjemet, mert ha én élek a halál után, akkor neki is élnie kell és fel kell találjunk egymást, gondoltam magamban, hogy soha többé el ne választhasson bennünket a halál. Mily jó volt, mikor a koporsóba tettek s aztán a sírboltba melléje. Ott feküdtünk tehát, koporsó koporsó mellett. Midőn az első kábultságom elmúlt s mozogni tudtam, kiáltottam, hívtam őt, de nem jött! Kétségbeesve álltam koporsója mellett, de nem jelent meg! Hazamentem, be a szobánkba és mindent oly pusztának, üresnek találtam. Iszonyú volt! Hol van ő? Van még egy másik halál is, hogy nem találom? Mily félelmetesen nagy és kiterjedt a mindenség, hány millió csillag van itt? Melyik csillagban lehet? Hát az örökkévalóságon át keressem őt? Hol kezdjem? Kétségbe vagyok esve. Tehát semmit sem segített öngyilkosságom, mert hiszen nem vagyok nála. Ha a tengernyi csillagra tekintek, az űrben mozogok és keresem őt anélkül, hogy megtalálnám és elvonulnak előttem a világok milliói és ellebeg a sok szellem és őt még mindig nem látom: ah! akkor mindent el tudnékátkozni, Istent és a halhatatlanságot, mert minden elválaszt tőle.”

K a t a l i n: Szegény, eltévelyedett lény, térj magadhoz, férjed jobb világban van. Nem tud a te öngyilkosságodról; földi vándorlását nyugossa ki s jó szellemek ápolják őt; légy hát türelemmel. Erőszakos cselekedeted miatt szenvedélyes szellemek körébe jutottál, akik engedetlenségük miatt semmit sem érnek el. Hajolj meg Isten akarata előtt, légy alázatos!

M á r i a: Hallottam e gonosz szellemek beszédét, akik mindig hazudnak s azt mondják: Artúr itt vagy ott van. Lábai már véreznének a sok szaladgálástól. Azt mondod, hogy jobb világban van? Hogy érezheti magát ott boldognak nélkülem? Ezt nem hiszem, itt borzasztóan hazudnak! Ő is keres engem, ő is vágyik az ő kedves Máriája után.

K a t a l i n: Úgy van, ő is gondol rád, de bízik Istenben és imádkozik érted.

M á r i a: Ó, a férfiak mindig hidegebbek, mint mi, szegény asszonyok. De itt ebben az utálatos világban a hűséget és szeretetet elhagyta Isten.

K a t a l i n: Viseld el megpróbáltatásodat és ne vétkezzél. Csak azt tanácsolhatom neked, hogy térj magadba és imádkozzál.

Hosszabb idő után ismét találkoztam e szellemmel; ekkor már nyugodtnak és megvigasztalódottnak látszott s így szólt:

„Részvétet tanúsítottál irántam és imádkoztál értem. Boldog vagyok, mert férjemet viszontláttam. A nagy mindenségen át meghaltotta kiáltásomat, eljött hozzám, megvigasztalt és bátorított. De nem maradhatott nálam, én sem mehetek hozzá, különböző légkörben élünk. Mostani testem az ő szellemországában nem tudna élni, és ezt a testet nem tudom úgy megsemmisíteni, mint az emberi testet. Ő viszont az én szférámban nem élhet; meg kell hajolnom e kérelhetetlen törvény előtt. Borzasztó a rám kimondott ítélet, mely így szól: Öngyilkosságomért bűnhődésül ismét a Földön kell testet öltennem. Azt az időt, amit Artúrtól elválasztva kellett volna töltenem, be kell tartani. Mint kis gyermek ugyanabban az esztendőben halok meg szerencsétlenség következtében, melyben mint asszony meghaltam volna, ha nem végeztem volna ki magam; ez öngyilkosságom büntetése. Artúr megígérte, hogy védszellemem lesz. Ez a második elválás azonban rettenetes! Nemsokára új testemben a feledés vesz körül; az emlékezés elborul; de a kis gyermeknek meglesz a védőszelleme és kebelében a múltnak homályos öntudata. Öngyilkosságom csak fájdalmat és büntetést termelt és mély szakadékot vont körénk, amit csak vezekléssel és bűnbánattal lehet áthidalni. Ó Istenem, légy hozzám könyörületes!”

Á g o s t o n: Gyermekkoromból emlékszem egy T. nevű szabóra, aki gyakran jött hozzánk varrni. Nagyon kicsi volt és nagy púp volt a hátán, egy kisebb pedig a mellén; nagy feje a két púp között ült. Lábai rövidek és ferdék voltak, kezei pedig szokatlanul hosszúak. Dacára ijesztő külsejének, mi gyermekek T.-t mégis szerettük, mert mindig jókedélyű és vidám volt; azután meg szép kísértetes meséket tudott. Nagy szelencéjéből gyakran szippantott. Munka közben olykor-olykor nagyokat sóhajtott és azt mondogatta: Ez a keresztl! A falusiak nagyon okosnak tartották és tisztelettel viseltettek iránta. Az, hogy ilyen jó embernek olyan ijesztő külseje volt, gyakran részvétet gerjesztett bennem. Egyszer munkálkodásom közepette hirtelen eszembe jutott T. Kértem a médiumot, hogy lépjen összeköttetésbe T. szellemével. Egy este a következőket írta T. szelleme a médium kezével:

T.: Én vagyok itt, a néhai T. szabó. Már jó ideje, hogy nem csevegtünk együtt. Hol vannak azok az idők, mikor még gyermekruhádat varrtam és te mellettem állva hallgattad meséimet! Emlékszel még a Jancsi és Margitka történetére, azután a három akasztott kísértet meséjére?

Á g o s t o n: Nagyon jól emlékszem rájuk. De most komoly kérdésem volna hozzád. Adhatsz nekem arról felvilágosítást, hogy neked, aki csakugyan olyan jólelkű voltál, miért volt oly nyomorék tested?

T.: Ha ilyen komoly dolgok iránt érdeklődöl, akkor eltűnik a kedélyes T. szabó, és mint olyan szellem állok előtted, aki múltját jól ismeri. Igen, a púpokat büntetésből hordtam. Elbeszéltem, hogyan szolgáltam rá.

Trenk szabó előző életében bölcsész volt, tanult ember, gondolkodó tudós, akinek tudományában azonban a legnagyobb bölcsesség: az Istenben való hit nem talált helyet. Németországban történt 1709 körül. Törekvő, dicsvágyó fiatalember voltam. Előbb teológiát akartam tanulni, de azután a jogra tértem át. Nagybátyám halála után szépen örököltam és így anyámmal, kit végtelenül szerettem, gond nélkül élhattünk Berlinben. Atyám már régebben meghalt. Senkit sem szerettem úgy, mint anyámat; ő volt az egyetlen

lény és még ma is az, akit egész odaadással szeretek. Berlinben az úgynevezett szellemdús férfiak és tudósok társaságához tartoztam, amely Istent és a halhatatlanságot dőlyfösen tagadta. A gőg ördöge mindent megrontott bennem. Hízolgóktól körülvéve csak hiúságom kielégítésének éltem. Ekkor meghalt jó anyám! Isten iránti szeretet és hit nélkül nem tudtam a fájdalmat elviselni és sírjában agyonlőttem magam. Ezzel vége volt a nagy embernek a Földön és a szellemvilágban mint törpe, nyomorult, szegény szellem ébredtem fel. Folytatólagos életem bizonyítéka most már megérlelte bennem azt a gondolatot, hogy van Teremtő. Iszonyú volt, hogy be kellett ismernem okatlan tévelygésemet. Szégyelltem magam és furdalt a lelkiismeret; mint szellem tanultam meg azt, amire a Földön nem voltam képes: imádkozni és alázatosnak lenni. Drága anyám oldalam mellett állt. Mikor tudtomra adták, hogy bűnhődésül nyomorék embernek kell lennem a Földön, hálásan fogadtam. Türelemesen viseltem púpjaimat, melyekbe tudományosságom korábbi lim-lomjai és nyomorult gőgöm voltak eltemetve. A szükség és a nyomor és mindenekfölött az alapos megaláztatás jó tanítómester. Hálát adok Istennek a reám mért büntetésért.

K a t a l i n: T. is e szférában volt egy ideig, de most már magasabb légköri gyűrűben van. Mi-előtt e szférát elhagynám, nem hallgathatom el, hogy milyen felemelő és gyönyörű, mikor a halál angyalai Istentől küldve átvonulnak a szférákon. A halál angyalai a túlvilág úgynevezett szülései. Ezek azok a szellemek, kiknek különös küldetésük a Földön, hogy a szellemnek a testi kötelékből való szabadulását megkönnyítsék. Ezek a magas szellemek az emberek halálos ágya mellett állnak. Ismerik pontosan a törvényeket, melyek a szellemet a testhez bilincselik; segítik a haldoklót a végküzdlemben és a szellem megszületését elősegítik, vagyis a testtől megszabadítják. E szellemektől nem kellene iszonyodnotok; a szeretet és jóság szellemei ők és bölcs orvosok, akik nektek utolsó órátokban a legalkalmasabb erősítőszereket nyújtják. Minden ember részére ki van rendelve, aki őt a Földről elhozza. Az öngyilkosok felébredése a szellemvilágon éppen azért oly fájdalmas és fé-

lelmetes, mert segítő halálangyal nélkül halnak meg; szellemük sokáig fekszik vajúdó fájdalmak közt, míg magához tér. A halál angyalai csak pontosan meghatározott időben jelennek meg. Az öngyilkos szellem azonban ezt az időt nem várta be és így tanács és segítség nélkül áll erőszakosan elszakított teste előtt; fájdalmas koraszületés ez, mert szelleme még nem érett meg a szellemvilág számára. Senki sem várja, senki sem fogadja, nyomorult és elhagyott, mások könnyörületességére utalva, segítségért kell esedeznie.

5. FEJEZET

1. légköri gyűrű 4. szféra(**)

Rablók, tolvajok, hazugok szférája; pokol. A Mars és a Kos csillagzat befolyása alatt áll. Délkeleti szelet, esőt, havazást, nedvességet hoz, izületi csúzt okoz.

Ez a szféra tele van útvesztőkkel, rendtelenséggel, tisztátalansággal. Az ember egyáltalán nem tud tájékozódni benne és ez a zürzavaros látvány nagyon kellemetlen. A nagy mocsarak és ingoványok mérföldekre terjednek. Zöld rétet látunk, rá akarunk lépni és posványba süllyedünk; majd ismét útvesztőben találjuk magunkat, tele tüskés bozóttal, melyből kitalálni igazán művészet. Ezeket mind a hazugság hozta létre. Minden virág hamis vagy utánczott; ha hozzá akarunk nyúlni, szétmállik, semmivé lesz. A víz, mely tisztának látszik, tele van kígyókkal és békákkal; mindenütt csalódás! A hazugságnak és a csalárdságnak posványa mindenre rátapad. A hazugság szellemeinek egészen sajátságos lelki testük van; burokjuk tele van ráncokkal; ezekbe a ráncokba van beleírva minden hazugságuk, melyet mindenki olvashat. Sok szellem görcsösen összefogja a ráncokat, de az írás áthat a ráncokon és akkor az ódban olvasható, mely a szellemet körülveszi. Itt az a büntetés, hogy semmi sem marad elrejtve. A tolvajokkal, betörőkkel, rablókkal éppen így van. Minden lopott tárgy, legyen az bár a legkisebb, itt ismét előkerül. Nagyon különös látvány ez, mert minden lopott dolognak megvan itt a képmása, s így az illető bűnös borzalmat keltő módon látja büntényeit. Tulajdonképpen olyan, mint egy nagy vásár. Örök

vannak itt, kiknek kötelességük mindenre felügyelni és rendet ártani. Olyan ez körülbelül, mint a Földön a szigorú rendőrség, mert ezeknek az öröknek semmi sem kerüli el figyelmét. Utunkban egy betörő szellemével találkoztunk. Szomorú látványt nyújtott; az, kitől azelőtt az emberek rettegetek, most ő maga retteg irtóztos módon, mert gonosztettei mindig szemei előtt lebegnek. Apró lángok lidércként követik őt mindenüvé. Különösen gyújtogatással okozott sok kárt a Földön, hogy aztán rabolhasson.

Felkiáltott: „Nyomorult vagyok! Segítsetek! Az örök tűz megemészt, mentsetek meg!”

K a t a l i n: Szegény szellem! Miért szenvedsz így? Tudatában vagy bűneidnek?

S z e l l e m: Ó igen! Híres rabló voltam, erénytipró, gyújtogató, semmi sem volt előttem szent! Hogy rettegetek tőlem az emberek!

K a t a l i n: Gondoltál arra, hogy Istentől bocsánatot kérj?

S z e l l e m: Nem! Hiszen örökre elkárhoztam, a pokolban vagyok, itt nincs irgalom!

K a t a l i n: Tévedsz, Isten irgalmas. Ez a pokol nem tart örökké, ha vezekelsz, bűneidet megbánod és imádkozol.

S z e l l e m: Imádkozni? Minek? Hiszen a pokolban vagyok. A pap nekem azt mondta, hogy a pokol örökké tart; neki csak jobban kell tudnia! Azért egészen hiábavaló a megbánás, mert a pokol örök, ezt már a katekizmusban is tanítják. De már nagyon sokan vannak itt, és ha Isten a pokol örökkévalóságának véget nem vet, akkor nemsokára megtelik és többen leszünk, mint a jók. Csak legalább ne volna olyan borzalmas itt az élet és ne volna folyton az ember szeme előtt az, amit elkövetett. Igen, magam előtt látom bűntetteim áldozatait, itt vannak és vádolnak. Csak legalább a lelkiismeretet lehetne kiölni, mert ez a legnagyobb gyötrelmem!

K a t a l i n: Szegény szellem, hallgass meg! Kínjaidat csak az őszinte megbánás könnyei enyhíthetik. Isten minden bűnbánó bűnösnek könyörülő atyja és egyetlen teremtményét sem ítéli örök kárhozatra. Minél tovább halasztod a megbánást, annál tovább tartanak kínjaid. Térj meg tehát és imádkozzál.

S z e l l e m: Honnan jönnek e hangok? Így még senki sem beszélt velem. Mindig azt mondták: örökre elkárhoztál. Ő mondd, könyörülő lélek, igazán van megbocsátás? Nem kárhoztam el örökre? Letörleszthetem adósságomat? Bűnhődhetem? Kiszabadulhatok a nyomornak ez örökkévalóságából? Hiszen nemcsak én, hanem sok ezren élünk itt bűneinktől gyötörtetve és nem gondolunk semmi vezeklésre, mert a pokol örökkévalóságában hiszünk. Kérlek, szólj még egyszer hozzám!

K a t a l i n: Hihetsz szavaimban, kedves testvér. Valóban, Isten az irgalom atyja, hiszen Krisztus a szegény bűnösökért jött, tehát te érted is. A kínok örökkévalósága bűneid számától és bűnbánatod fokától függ. Vezekelj, kiálts Istenhez, Ő meghallgat.

Szellem: E szó: Ő meghallgat - már megkönnyíti lelkemet. Igen, én imádkozni akarok, megbánni bűneimet; minden büntetést szívesen fogadok, csak megbocsásson Isten. Köszönöm, jó szellem, az első vigasztalást ebben a hosszú, sötét éjszakában.

Így vigasztaltam meg még több szellemet is e szerencsétlenek közül. Azok a szellemek, akik a többiek fölött örködnék, gyakran e szféra megtért szellemei. Az egyik ör éppen intett egy szerencsétlen bűnöst és a következőket mondta neki:

„Kedves testvérem, ne csüggedj. Van visszatérés, van javulás. Utolsóelőtti földi létem alatt hitetlen és megátalkodott bűnös voltam én is. A halált úgy tekintettem, mint megsemmisülést. Miért? Mert egész életem annyira az álnokság és hazugság szövevénye volt, hogy a folytatólagos élet pusztá gondolata is csak kínzólag hatott volna rám. Bekövetkezett a halál; nem megsemmisülést - életet hozott számomra, de milyet! Kétségbeestem amiatt, hogy tovább éltem és hogy tudtam, hogy soha megsemmisülnöm nem lehet. Rettenetes egy egész életet élni le tele hazugsággal. Itt álltam s most már világos volt előttem minden! Közel voltam a megörüléshez. Tomboltam és kiabáltam, óhajtva a megsemmisülést, de nem jött - ellenkezőleg, emlékező tehetségem mindig élesebb lett, iszonyú gyötrelmemre. Végre megtörtem, bűnbánat fogott el. Kértem Istent, engedje inkább, hogy a Föld összes kínjait átéljem, mintsem hogy így a szellemvilágban elhibázott, hazug földi életem tükrét

folytonosan magam előtt lássam. Hálával ragadtam meg a bűnhődés lehetőségét az által, hogy a Földön újra születhettek. A neophyta lelkesedésével, ki a hitért és igazságért kész meghalni, vállaltam magamra a bűnhődő életet. És mint hittérítő haltam meg az igazságért, Istenért Kínában. Meghaltam kereszttel a kezemben. Isten nevével ajkamon, amikor a kínaiak sok keresztényt öldöstek le. Ó, üdvözítő halál, még üdvözítőbb felébredés a boldogok országában! Már most itt folytatom térítő munkámat!”

Alig fejezte be elbeszélését e szellem, egy női szellem lépett a hallgatók körébe s így szólt:

„Nagy hasonlatosság van az én életem, az én sorsom és e szellemé közt, aki az imént beszélt. Tudjátok, mit tesz érzéki és hazug életet, inkább állatként, semmint emberként élni, a bűn, a rosszaság fertőjébe elmerülni, az emberiség söpredékévé lenni? Ilyen elveszett teremtes voltam én egykor. Ez sírba vitte szüleimet, de én csak nevettem. Utoljára azonban szegénységben és elhagyatva rettenetes betegség vetett véget e csalárd és hazug életnek. Hogy ébred fel ilyen szellem a testetlenek világában? Az ilyen először is soká ébred fel. Eltompulva, a Földhöz kötve marad, és fizikai fájdalmat érez, éhezik, fázik, szomjazik. A bűnök, miknek egykor hódolt, most gyötrik. Kenyeret, vizet kér a szellem és burkot, mivel meztelenségét betakarja. Az ilyen szellem mások könnyörületességére van utalva. Sok más szellemhez hasonlóan én is elfogadtam a könnyörülő szeretet üdítő italát; milyen mélyre süllyedtem. Nehéz életpályát jelöltek ki számomra, mely hivatva volt lelkemet megmenteni és megjavítani. Bűnhődésül újra kellett születnem a Földön mint bűn gyümölcsének. A lelencházba vittek. Midőn ott felnevelkedtem, féltem elhagyni a lelencházat. Mint ilyent Kínába küldtek, ahol mint vértanú, bűnhődő, kiengesztelő halállal haltam meg. Még ma is köszönöm hóhéraimnak, akik kegyetlen módon végeztek ki; hiszen bátran, örömmel szenvedtem el a halált. Látjátok, önként fogadják és vállalják el a vezeklő szellemek, a bűnhődő lelkék a halálnak e fájdalmas nemét, mely az üdvösség eszköze. A gonosz tehát öntudatlanul szolgál a jónak.”

A g o s t o n: Ismertem egy nemes családból származott ifjút,

kinek a lopás beteges hajlama volt. A tudósok „kleptomániá”-nak nevezik, de közönséges embernél lopásnak hívják. Ez a fiatalember órát, ezüstkanalakat, felső kabátokat lopott. Szülei hiába intették, és hogy Európában szégyent ne hozzon rájuk, Amerikába küldték, ahol nagy nyomorban halt meg. Halála után kérdeztem, hogy világosítson fel, hogyan lehetett olyan javíthatatlan tolvaj gazdag létére, ki mint nemes szülők gyermeke gondos nevelésben sem szenvedett szükségét? A médium által a következőt írta: „Ne ítélj meg szigorúan. Ha tudnád, miféle rabló és gonosztevő voltam korábbi földi életemben, úgy találnád, hogy nagy haladást tettem a jóban.”

Hasonló értelemben nyilatkozott egy tékozló és egy naplopó szelleme. Ők is mindketten azt mondták: „Ne légy irántunk nagyon szigorú, Isten sokkal elnézőbb, mint az emberek. Ha tudnád, hogy milyen rettenetes emberek voltunk korábbi testetöltésünkben, úgy találnád, hogy javultunk.”

Valóban, nem szabad a mi rövidlátásunk szerint megítélnünk a nagyobb gonosztevőket és bűnösöket sem. Dacára gonosztetteiknek, újabb testetöltésük által mégis közelebb jutottak egy-egy lépéssel a jóhoz. Ha mindenkinek előző életét ismernék, elnézők és igazságosak lennétek, mint Isten, aki mindenkit ismer. Gonoszságaikat, bűneiket és rossz hajlamaikat nem tudják egyszerre levetközni, ehhez gyakran többszöri nehéz földi élet szükséges. Lépésről lépésre halad előre a javulás.

Az embereket érő nagy szerencsétlenségeket és sorscsapásokat is azzal magyarázták, hogy ezek bűnhődések. Pl. valaki elveszti minden vagyonát. Miért? Mert előző életében gyámgyermekének vagyonát lopta el. Egy anyának három gyermekét rabolja el a halál. Miért? Mert előző földi életében, amikor iskolát vezetett, az ő hibájából több tanítványa mérgezés következtében meghalt. Már most ugyanazt a fájdalmat kellett átéreznie, amit akkor az ő hanyagsága sok szülőnek okozott.

A sok és különféle közleményből, miket a szellemvilágból kaptam, az emberek sorsának tanulmányozásából és a szellemvilág bűvár-

latából meggyőződtem a bűnhődés és az újra tetetöltés törvényének nagy igazságáról. Megtanultam, hogy senkit sem szabad szigorúan megítélni, vagy éppenséggel kárhozatni. Az emberek vétkei, bűnei és szerencsétlenségei korábbi bűnökre és vezeklésekre vezetendők vissza. Sőt az örültség is gyakran régebbi tetetöltésre való éles visszaemlékezésben leli magyarázatát.

Ti sorsüldözöttek! Ne zúgolódjatok Isten ellen. Értjen bármilyen szerencsétlenség, az csak bűnhődés. Igazságosan bűnhődsz; ne zúgolódj, a halál után ez világossá lesz előtted. Egyedül Isten igazságos, mert mindentudó. Az emberi ítélet mindig tökéletlen. Kell e Földön szegényeknek és gazdagoknak, szerencsétleneknek és szerencséseknek, betegeknek és egészségeseknek, bűnnek és erénynek, könnynek és nevetésnek is lennie, mert ez a Föld az újra tetetöltés és bűnhődés bolygója. Az itt születendő szellemek e törvénynek vannak alávetve.

6. FEJEZET

1. légköri gyűrű 5. szféra(**)

Istentagadók, nihilisták, anarchisták. A Mars és Bak csillagzat befolyása alatt áll. Keleti szelet, tüzet, időváltozást, a betegségek közül üszköt, rákot okoz. Ez is pokolnak nevezhető.

A belépés ebbe a szférába nagyon szomorú; valóságos orkán dühöng itt és a levegő mégis oly nehéz és sűrű. Nincs fa, nincs virág, nincs madár e sziklás vadonban.

A lények vagy szellemek, kik e szférában laknak, egymás mellett elmennek anélkül, hogy látnák egymást; vakok! Egy ilyen alakhoz közeledtem; férfi volt, így kiáltott: „Kivégeztek, meggyilkoltak! De élek és meg fogom magamat bosszulni! Le a királyokkal!”

Lassankint több szellem gyűlt köréje; mind vak volt. Tanácskoztak, hogy tudnának lázadásokat, forradalmat szítani a Földön. A munkásokat akarták fellázítani, hogy az arisztokratákat és a királyokat lemészárolják. Vad vonásaikat a vérszomj és bosszúvágy még jobban eltorzította; borzasztó volt látni őket! Ordítózásuk és

tombolásuk túlharsogta az orkánt. Egyszerre zúgást és angyali éneket hallottunk a levegőn keresztül: Béke, béke! Isten a szeretet!

Ezek a béke szellemei voltak, kik e szférán keresztül vonultak a Földre. A forradalmi szellemek elcsendesedtek: e pillanatban megnyíltak szemeik, hogy lássák a béke szellemeit, akik Istent dicsőítő énekeket énekeltek.

„Nevetséges halleluja-fajzat!” kiáltotta a vezető. „Nincs Isten, le vele, ha volna, megsemmisítene minket, mert mi gyűöljük őt!”

„Gyűlölöd Istent és tagadod? Ez ellenmondás; hogy lehet valakit gyűlölni, aki nem létezik?” szóltam a szellemhez.

„Minden hatalmat gyűlölök!” válaszolá ő.

„És mégis te magad vágyódsz a hatalomra, vezető és népboldogító akarsz lenni”, mondtam neki. „Tudd meg, hogy csak a szeretet boldogíthat. Gyűlölettel és bosszúval semmire sem mehetsz.”

„Haha!” nevetett vadul. „Hát a szeretet húzott akasztófára a Földön? A dicsőített vallás? Le a papokkal és minden tekintéllyel!”

Így dühöngtek a szellemek egymás közt; és ismét vakokká váltak.

Ki fogja ezeket valaha is megtéríteni? kérdem Bettitől.

„Isten szeretete és béketűrése - felelé. Ők is ide vannak bilincselve vakságuk és gonosztetteik, következményei által. Sokszor széttörik ugyan ez a bilincs és a Földre rohannak, mint kísértők az emberek megpróbáltatása céljából; de mindennek megvan a határa és törvényes ideje. A töredelmetlenség kétszeres szenvedést és súlyosabb büntetést van maga után. Tekints a borzasztó nyomorultakra, kik a Földön születnek: a vakon születettekre, a süketnémákra, a kéz és láb nélkül születettekre, a hülyékre, a fertelmes betegségekben szenvedő emberekre; mindezek a töredelmetlen szellemek szörnyű büntetései.”

Tovább mentünk a sziklás vadonban és egy csatatérhez közeledtünk. Szellemek harcoltak itt egymással egész dühvel. Csattogtak a fegyverek, de egyik sem tudta legyőzni a másikat, sem megsebesíteni, avagy megölni; a kimerülésig harcoltak. E szférában bűnhődnek Danton, Robespierre, Marat és minden királygyilkos. Ha sokáig töredelmetlenek maradnak, végtére elvesztik erejüket, azaz

lelki testük öreggé, beteggé, gyengévé lesz és elbutulnak; minden tehetségük végképp elgyengül, elszunnyad és aztán meg kell halniuk itt és újrászületniük a Földön nyomorékon vagy hülyén. Ezek a szellemek barlangokban vagy sziklahasadékokban laknak. Láttam itt királygyilkosokat, vérontó forradalmárokat; öregek voltak, nagyon öregek, vakok, süketek; tagjaikban égető fájdalom volt, úgy ültek barlangjaik előtt dideregve a viharban. Mindig előttük állt a nyaktiló és a vérfürdő, mit ők rendeztek.

Ide is eljönnek időnként a könyörületes szellemek, hogy e szerencsétleneknek enyhülést hozzanak, bennük bűnbánatot ébresszenek és őket az újrászületésre előkészítsék. A nihilisták birodalma, akik a Földet minden rabszolgaságtól öldökléssel és dinamitbombákkal akarják felszabadítani, leírhatatlan a maga borzalmasságában. Itt a szellemek lebilincselve, megkötözve érzik magukat, tehetetlenek, meg kell törniük és Isten hatalmát meg kell ismerni tanulniuk. Be kell látniuk, hogy egyedül szeretettel lehet az emberiiséget felszabadítani, nem pedig gyilkolással és öldökléssel.

7. FEJEZET

1. légköri gyűrű 6. szféra(**)

Az önzés, fösvenység, a pénzvágý hazája. A hold és a Bak csillagzat befolyása alatt. Nyugati szelet, tüdőbetegségeket okoz.

Mikor beléptünk e szférába, úgy éreztem magam, mintha egészen más világrészbe jutottam volna, annyira különbözik az 5. szférától. Hó- és jéghegyekkel voltunk körülvéve, azt hittem, hogy az északi póluson vagyok. Minden meg volt fagyva és dermedve.

„Ez az önzők szférája, akik szeretetének tárgya egyedül a pénz és az „Én” volt; akiknek szívét sohasem dobogtatta meg a felebaráti szeretet melege; akiknek markát sohasem nyitotta ki adakozásra a könyörületesség, akiknek pénz volt az Istenük.” így monda Betti.

De hát hol vannak, hiszen egyetlen szellemet sem látok?! kérdem.

Betti most egy jégbarlangba vezetett; ott egy öregembert láttam

rongyos ruhában, rakás pénz volt előtte, folyton olvasta, észre sem vett minket.

„Pedig már sok jóra intő szellem volt itt,” beszélé Betti. „Már több, mint 100 éve ül itt és olvassa a pénzt, nem akar se hallani, se látni.”

„Mikor fog ez végre megtérni?” kértem.

„Ha ezt az oly nagyon szeretett helyet, mely az ő paradicsoma, a kitűzött időben magától el nem hagyja, a büntető újratesztelés törvénye ragadja meg.”

Ekkor egy világos, szép szellem jött hozzánk és így szólt: „Én is ily szerencsétlen szellem voltam egykor, mint ez itt. A fogat fogért, szemet szemért nagy és igaz mondás, melyet azonban nem szabad egyetlen rövid emberéletre alkalmazni. Örökkévalóságokat ölel az fel. Mindent visszafizetnek, a jót éppúgy, mint a rosszat és ez a leszámolás a végtelenségbe nyúlik. Ezelőtt mintegy 300 évvel éltem a Földön; szüleimnek egyetlen leánya voltam, ezért nagyon elkényeztettek. Minden én körülöttem forgott, akaratom parancs volt, minden kívánságom törvény. Csak valamely nagyon nemes szellem tudta volna az ilyen vakszeretettel és gyengeséggel szemben megállni, hogy önzővé ne legyen. Az én szellemem nem bírta ki e próbát. Keményszívű, kapzsi, önző lettem. Mindig többre vágytam; adni nem tudtam semmit, amellet elégedetlen voltam, mert sohasem volt elég. Fösvény lettem és elástam a pénzemet. Nem voltam szép, kissé ferde növésű; arcomról lerítt a kapzsiság, külsőmön volt valami visszataszító. Rútságom és ridegségem dacára sok kérőm akadt, mert nagy vagyon várt reám. Mégis a félelem miatt, hogy pénzemet, amit mindenekfölött szerettem, mással kell megosztani, hajadon maradtam. Szüleimnek túlságos vakszeretetükért hálátlansággal, zsarnoki szeszéllyel és durvasággal fizettem. Mikor öregek és gyámoltalanok lettek, az egész vagyont magamhoz kaparintottam. Kuporgattam és kuporgattam, szüleimre semmit sem áldoztam, nyomorogni hagytam őket. Atyám halála után, kihez súlyos betegségében orvost hívni sajnáltam és így életét megrövidítettem, szegény öreg anyámmal egészen visszavonultam. Ó, a szegény, jó öregasszony! Mit kellett neki szenvednie!

Kín elbeszélmem. Télen sajnáltam tőle a fát, dideregve ült beburkolózva ócska bundájába, szénszerpenyőn melengetve kezeit. Végre ő is itt hagyta a földi életet, melyet én fősvénységemmel ránézve oly kínossá tettem. Koldusnak sohasem adtam kenyeret, szigorú és szívtelen voltam szegény rokonaimmal, minden kérésükkel elutasítottam őket. Akkortáiban nehéz háborús idők jártak, mindenféle szükség és nyomor, de az én szívem kemény és hideg maradt. Minden értékes dolgomat elástam és úgy éltem, mint egy koldus, a legszükségesebbet is alig engedve meg magamnak, de az a tudat, hogy oly sok ezüstöm és drágakövem van, boldoggá tett. Senkit sem szerettem, bizalmatlan voltam mindenkivel szemben. Istenre nem gondoltam, szívem megkérgesedett, a kincsvágy kerített hatalmába. Keményszívűségem nemcsak szüleimnek okozta halálát, hanem egyik nagybátyámnak is, aki nagyon megszorult és családjá közel állt az éhhalálhoz; megtagadtam tőle minden segítséget, amire ő öngyilkossá lett. Egyik unokanővérem is a folyó hullámaiba vetette magát, mert oly szívtelenül elutasítottam magamtól. Egy másik talán nem lett volna tolvajjá, ha segítettem volna, mikor hozzám fordult. Elásott kincseim, a szalmazsákban levő pénzem, a padló alá rejtett aranyaim voltak a gyönyörűségem. Egyszer váratlanul lepett meg a halál. Szellemem ugyan kívül volt a testen, de a földi vagyontól, melyen csüggött, nem tudott elválni. Most következett a büntetés; az emberek tudták, hogy gazdag vagyok, az örökösök megrohanták a házat, átkutatták az ágyat, a kamrában felfeszítették a padlót, feltörték a szekrényeket; hallottam, hogyan átkoztak, láttam, hogy vándorolt pénzem azok kezébe, akik azon összevesztek, összeverekedtek. Egész életem vágyát és törekvését egy pillanat alatt szétrombolták. Közéjük rohantam, meg akartam menteni pénzemet, de nem tudtam megragadni. Micsoda kínokat álltam ki! Egyetlen vigaszom az elásott kincs volt, ezt nem fedezte fel senki. Ott ültem rendületlenül és őriztem a kincset. Az évek múltak s én észre sem vettem; végre ezt a kincsemet is elrabolták. Házam kertjében egy új ház alapját rakták le. Minden ásónyom borzalommal töltött el! Csakugyan ráakadtak kincsemre. Az egyik

ezt, a másik azt vette el, egyik az egészet magának követelte, a másik perbe vonta érte; így tűnt el az én kincsem, melynek felfedezése csak viszályt szült. Már most semmim sem volt, üvöltő kísértetként bolyongtam minden szellem és ember borzalmára.

Egy missziószellem könyörült meg rajtam. Tudjátok, mi az a missziószellem? Egy különös osztálya a szellemeknek, kik a szellemi világban ide-oda járnak, hogy az elveszetteket felkeressék és Istenhez visszavezéreljék. Ez a jó szellem felkarolt, szeretete segítségével a helyes útra terelt, és pedig egyedül szeretetével! Lassan derengett az isteni világosság elfajult lelkemben, szellemi szememről leesett a hályog, de újra kellett születnem, mindig csak szenvedésekre és fájdalmakra! Bűnhődés, vezeklés nélkül nincs javulás. Vannak a Földön olyan sorsüldözött emberek, kiket csapás csapás után ér, mint egykor Jóbot, hogy önkéntelenül azt kérdezzük: miért? Ilyen megpróbáltatással telt élet volt az iskola, melyben szeretni és lemondani, hinni és imádkozni megtanultam.

Ekkor teljesedett be a mondás: „Szemet szemért, fogat fogért”.

Gazdag szülők gyermeke lettem, anyámat bálványoztam; 13 éves koromban elragadta tőlem a halál, rettenetes volt fájdalmam. Atyám iszákos volt; annyira átengedte magát ez ocsmány szenvedélynek, hogy durván, gonoszul bánt velem, ütött, vert. Elszenvedtem mindent türelmesen. Az egész vagyont eltékozolta, delírium tremensben halt meg a tébolydában, engem kenyér nélkül hagyott hátra. Dolgoztam sokszor éjjel is, hogy fenntarthassam magam. Fia-atalemberrrel ismerkedtem meg, egy tiszttel, szerettem őt az első szerelem egész hevével.

Eleinte jól ment dolgunk, szerettük egymást, egyetértettünk. Isten két drága gyermekkel ajándékozott meg minket. Ekkor elrabolta férjemet, nem a halál, talán ez jobb lett volna, hanem egy másik asszony; elhagyott engem és gyermekeimet, egészen annak az asszonynak a hatalmába került, csak a gyermekek miatti aggodalmat hagyta rám.

„Szemet szemért, fogat fogért!” De még nem volt elég. Nagy bűn súlya terhelt, bűnhődnöm kellett. Istennek kellett adnom mindent, amit az ő kegyelme nekem ajándékozott. A szívnek, amely

szeretni megtanult, meg kellett tanulnia lemondani is. Leányom egyszer falura rándult ki a többi gyermekkel. Csónakáztak a tavon, vihar keletkezett s a hullámok közt lelte sírját. Fiam, virgonc, jókedvű katona, Austerlitznél esett el 21 éves korában; így sújtott rám csapás csapás után. Sokszor kérdeztem magamban:

„Istenem, miért van mindez?”

Halálom után világossá lett előttem: „Szemet szemért, fogat fogért!” Isten igazságos, dicsérvétek, dicsőítsétek Őt kedves földi emberek!”

E szellem vallomása után tovább mentünk. Pompás épületet pillantottam meg, jégből volt; nem tudom másnak nevezni, mint jégpalotának. Széles lépcső vezetett fel egy terembe, benne minden: a szobrok, képek, faragványok jégből vagy hóból voltak. Trónfélén egy férfi ült, szótlanul, mereven nézett mind e jégpompára, mely körülötte volt; úgy láttam, bundába volt burkolózva.

„Nem ismered meg?” kérde Betti.

„Csakugyan”, kiáltottam, „ez T., fiatalkori barátunk! A szívtelen gazdag ember, aki sohasem adakozott, akinek a felesége az ő szívtelensége és fösvenysége miatt megmérgezte magát, akinek a leánya azután egy fiatalemberrel megszökött, és akit a szívtelen atya a legnagyobb nyomorban hagyott meghalni. Jégembernek hívták és most csakugyan jég között lakik; milyen különös! Roszszul bánt szolgálival; soha senki sem látta őt mosolyogni.”

„Nézd, az önzésben megmerevedett,” szólt Betti, „nincs egyetlen szellembarátja sem. Senki sem szereti, mert idegen volt előtte a szeretet. Csak papagájának a képe van itt, az volt az egyetlen lény, amelyet szeretett. Időnkint megüti a fülét a papagáj hangja: Jakab, cukrot.”

„Ébresszük fel,” szóltam, „keltsük életre.”

Odaléptünk elébe; csodálkozva nézett ránk.

„Nem ismered ránk T., rám és Bettire?” szóltam hozzá. „Eljöttünk, hogy megszabadítsunk.”

T.: Engem megszabadítani? kérde csodálkozva. Egész jól érzem magam; én az örökkévalóságban vagyok.

K a t a l i n: Jól érzed magad e megmerevedett világban, ahol

sem nap, sem élet, sem lények nincsenek, akit szeretni lehetne?

T.: Senki után sem vágyódom.

K a t a l i n: Nem gondolsz feleségedre, leányodra? Nem látogatnak meg?

T.: Ó, igen, feleségem volt itt. A szemrehányások egész özönét zúdította rám; azt állította, hogy szívtelenségem kergette az öngyilkosságba! Nevetséges! Olyan jeleneteket rendezett, hogyha jégből nem lettem volna, elolvadtam volna, de így minden lepattogott rólam. Leányom is itt volt, ki azt a botrányt elkövette azzal a fiatalemberrel; sírt és elég szemtelen volt azt mondani, hogy ő akar engem megtéríteni. Neki egyszerűen hátat fordítottam. Így teszek minden alkalmatlankodóval, aki nyugalmban háborgatni akar.

K a t a l i n: Sohasem gondolsz Istenre? Sohasem kéred, hogy bocsásson meg? Nagyon keményszívű voltál!

T.: Ha háborgatni akarsz, akkor jobb, ha azonnal távozol. Semmi közöd sincs hozzám. Ha Isten békében hagy, és ha örökké itt maradok is jégpalotámban, akkor sincs semmi szükségem arra, hogy beleavatkozzál dolgaimba. Adio!

Egy kézlegyintéssel elbocsátott minket. Nagyon felindultam és így szóltam Bettihez: Ez a T. csak nem ülhet itt büntetlenül akár az örökkévalóságon át? Isten ezt megengedhetné?

Ne olyan tüzesen, mondta Betti mosolyogva. Itt megint mindjárt szigorúan ítélnéknél, mint oly gyakran földi életedben. Azt hiszed, hogy ő boldog? Te nem nézted meg jól a jégterem faragványait. Azokba mindazok a szerencsétlenségek és szenvedések vannak bevésvé, miket szívtelensége okozott. Minden bűne meg van örökítve a jégben, csak a bűnbánat könnyei törölhetnék le. Szüntelen lelki kínok közt ül itt, mint valami börtönben, de kevélysége nem engedi, hogy ezt másokkal észrevétesse, míg végre kitör majd belőle, és addig harsog a szabadulás utáni kétségbeesett kiáltás, míg csak a jég szívéről le nem olvad. Számára is bizonyos idő van kitűzve; ha ez lejárt, következik a kereszt, a bűnhődés, amely szellemét fölébreszti. Istennek megvannak a maga útjai!

Eljön a nap, amelyen a nagy rombolás e jégbirodalomban mindent megsemmisít. Megjelennek a melegség szellemei, elolvad a

jég, tavasz lesz. A megmerevedett szellemek felébrednek és vezeklőkként újraszületnek a Földön.

8. FEJEZET

1. légköri gyűrű 7. szféra(**)

A vad népek szellemei. Pogány birodalom. A hold és a Mérleg befolyása alatt. Északkeleti és délnyugati szelek. Fogfájást és reumát okoz.

Ez a szféra úgy tűnt fel nekem, mintha félreesnék a többitől. A vad, civilizálatlan népek szellemeit foglalja magában, az úgynevezett emberevőkét. Ki a „Szellem, Erő, Anyag”-ot figyelmesen olvasta, tudja, hogy a vad emberfajok szellemei a bűnök és az engedtlenség következtében olyan mélyre süllyedtek, hogy szellemi tulajdonságaikat elvesztve, az állathoz hasonlóan olyan életet élnek, mint az állatok. Ha a még fejletlen szellem magát a gonosz áramlatoktól, az ellentétől elragadtatni engedi, mielőtt még értelme kifejlődött és nevelése befejeződött volna, akkor belőle a mindenség világaiban kezdetleges állatember keletkezik, aki még műveletlen és nyers. Haláluk után e vadak szellemei a Föld 1. légköri gyűrűjének 7. szférájába kerülnek. Itt ahhoz hasonló természetet találnak, mint amilyent a Földön hagytak. Lelki testük nagyon sűrű, mondhatnám első hatványa a testnek, azaz hogy még sok anyag tapad hozzá; az emberi érzékek érzései még tovább élnek bennük, de nem tudnak gyilkolni. Aki gyilkolni akar, ellenfelét nem tudja megölni, csak árthat és fájdalmat okozhat neki; mert a fizikai fájdalmat érzik e szellemek anyagias lelki testüknél fogva.

A szellemeket e szférában tudatlan gyermekeként tanítják és nevelik; ez itt a könyörületes missziószellemek feladata, kik itt a szellemeket oktatják. Itt ezt a feladatot isteni szellemben szeretettel és igazsággal teljesítik. Először a magasabb hatalomnak, Istennek elismerését keltik fel bennük, azután a felebaráti szeretetet. Mielőtt bennük az Istenben való hit és a szeretet megfogamzott, ezeket a szellemeket a Föld képzetesebb népei közé küldik testetöltésre,

hogy ott erkölcsöt tanuljanak és nevelésben részesüljenek. De egyszeri testetöltés alatt egyik sem lesz tökéletes és gyakran visszaesik előbbi vadságába. Sokszor csodálkoztok a többszörös gyilkosokon, rablókon, a fajtalanságokon; legyetek elnézők, ezek ugyanis azok az újra testet öltött pogány szellemek, akiknek első próbájukat kell mint keresztényeknek kiállniuk. Ezek a szellemek annyiszor öltenek ismét testet, míg öntudatra ébrednek, míg meg nem érzik, hogy ők a jószágos Isten gyermekei, míg meg nem tanulják, hogy mi a szeretet és meg nem tanítják őket helyesen élni szabad akaratukkal. Csak ekkor válik a szellem öntudatosná a szeretetben, az értelemben és a munkában. Itt találkoztam e vadaknál foglalatostkodva Lina testvéremmel, mint missziószellemmel.

Hogy jutottál e nehéz küldetéshez? kérdem tőle. Ó, drága testvérem! felelé. A küldetés nem oly nehéz; boldog vagyok, hogy Isten megbízott e feladattal. Legfőbb jószág a Teremtő, mily szívesen szolgálok neki! Nem öröm-e e szegény szellemekben, akik a hitet, a szeretetet és az értelmet elveszítették, az Isten világosságát ismét lassankint lánggra kelteni? Természetesen sokszor megvadulnak és felháborodnak szavainkon. Egyszer meg akartak kövezni, záporként hullott rám a kő, természetesen anélkül, hogy megsérthetett volna; ekkor azt hitték, hogy csodát látnak, félelem fogta el őket, és mint istennőt akartak imádni. E szegény szellemeknek minden pillanatban csoda tárul szemeik elé, olyan dolgok t.i., amiket fel fogni nem tudnak és természetfelettinek tartanak; ez azután alapul szolgálhat nekik a gondolkodásra. Sokszor könnyebb a vadak e szellemeit az Istenben való hitre téríteni, mint az istentagadók szellemeit, kiknek hitetlensége az úgynevezett tanultságból eredt, mert e mögött hajthatatlan gőg rejlik. Az értelmes szellem, ki Isten ellen vétkezik, boldogtalanabb, mint az értelmetlen. Nézd, hogy kergetőznek, hogy játszanak e szegény fejletlen pogány szellemek. No de meg akarom neked mutatni azt is, hogyan tanulnak, mert már itt tanítjuk és előkészítjük őket az újra testetöltésre.

Ekkor elvezetett Lina egy munkateremféldébe, ahol e szellemek mindent tanultak, amit mint vademberek nem tudtak: olvasni, raj-

zolni, írni, de főképp Istenhez imádkozni, Őt szeretni, neki engedelmeskedni. Előiskolája ez valamely jövőendő földi népnek. A médiumi képességgel bírók közül sokan látták e pogány birodalmat és beszéltek róla. Általában csaknem mindent, amit a Földön a szellemek és a túlvilág felől a médiumok és látnokok elbeszéltek és láttak, az első légköri gyűrűre lehet korlátozni; ezeken túl ritkán hatol a földi látnok tekintete.

9. FEJEZET

2. légköri gyűrű(**)

1. szféra: Az orthodox katolikusok, dogmatikusok birodalma. A Merkúr és a Bak befolyása alatt. Déli szelet és meleget hoz, rögeszmékre és gögre való hajlandóságot terjeszt.

2. szféra: Az evangélikus hitágazatok minden felekezete. Északi szél, hideg, a Mars és Ikrek befolyása alatt. Szívbetegségeket okoz és az önfejlődést növeli.

3. szféra: Az izraeliták szférája. Keleti szél. A Merkúr és a Kos befolyása alatt. Vérbetegségeket okoz és nyereségvágyra ösztönöz.

4. szféra: Az iszlám, a mohamedánok szférája. Nyugati szél. A Hold és Mérleg befolyása alatt. Kólikát okoz és fanatizmusra tesz hajlandóvá.

5. szféra: Buddhisták és brahmánok. Délkeleti szél. A Merkúr és Vízöntő befolyása alatt. Görcsöket okoz és vakmerőségre ösztönöz.

6. szféra: Indiánok, kik a nagy Szellemet imádják és a perzsák. Délnyugati szél. A Mars és Kos befolyása alatt. Megsebesüléseket és torokgyulladásokat okoz, a vadászati szenvedélyt felkelti és fokozza.

7. szféra: Kínaiak és japánok. Veszteglés, semmi szél. A Hold és Vízöntők befolyása alatt. Bénulásokat okoz.

K a t a l i n: Lépünk már most a Föld 2. légköri gyűrűjébe. Én

a kasztok vagy a dogmák körének nevezném. Ott még emberi törvények és fogalmak uralkodnak, vallási orthodoxia. E kör szféráiban a Föld vallásait fanatizmussal és dogmákkal telten találtam. Minden vallásfelekezet külön világot alkot magának; mindent, amit a Földön anyagiisan gondoltak és emberileg fogtak fel, azt itt tükröződésekben és képekben feltaláljuk, miket a szellemek maguknak hitük és fogalmaik útján teremtettek.

Itt találtam fel az orthodox katolikusok mennyországát minden emberi földi szertartásaikkal együtt, valamint az ájtatoskodó protestánsokét, a zsidók aranyos Jeruzsálemét, a muzulmánok paradicsomát, a buddhizmus nirvánáját, az indiánok nagy rétjeit, a pogányok bálványait. Isten igaz vallását, a szeretetet és a hitet ebben a körben nem találtam. Itt csak türelmetlenség és fanatizmus uralkodik. E birodalmak mindegyikének megvan a jelvénye, uralkodója, határa. E szférák szellemei a Földön is gyakorolják hatalmukat és mindennek, ami a hasonló földi szférában történik, megvan itt a visszatükröződése. Ezek a szellemek uralkodnak a maguk birodalmában. Meghal valaki a Földön, aki papi hatalom befolyása alatt állott, az itt feltalálja a hitsorsos szellemeket, abban a birodalomban, ahol az emberi parancsolatok érvényesek, és benne marad mindaddig, míg szelleme az előítéletek és a türelmetlenség béklyóit szétszakítva, az Isten végtelen birodalmában való szabad szárnyalásra meg nem érik.

Ezekből a birodalmakból való szellemek gyakran nyilatkoznak médiumok által a Földön és e szellemek mindegyike erősen azt állítja, hogy igazat mond, mivel semmi mást nem tud. Így azután könnyen megmagyarázható, hogy miért kapunk a médiumok útján igen gyakran ellentétes kijelentéseket; és az olyanok, akik nem állnak magasabb vezetés alatt, el is hiszik és védelmezik azokat. Az ember meghal, de a szellem a maga fogalmaival meg tulajdonságaival tovább él és a test halála után nem sokat változik. Minden szellem magával viszi hitét nézeteivel együtt, a gondolatok parányi világát képezve maga körül. E szférákban azok vannak, akik mereven ragaszkodnak véleményükhöz, a betűnek és nem a szellemnek

szolgálnak; azok, akik csak az ima mormolásában, a külsőségekben keresték a vallást, nem pedig az igazság szellemében és Isten szeretetében; azok, akik véleményüknek fanatikus, türelmetlen képviselői voltak, és akik önhitten magukat másoknál jobbnak tartották.

Ez tehát a korlátolt, veszteglő szellemek köre. E szellemek a túlvilágon szférájukat aszerint az eszmekör és kép szerint alkotják meg maguknak, amilyenben a Földön éltek. Természetesen magukkal viszik gyűlölködésüket, mert hisz nézetük nem változott meg s egyik elátkozza a másikat. Elképzelhetitek tehát, hogy ez nem a béke légköre, mert ahol fanatizmus és türelmetlenség uralkodik, ott csak veszekedés és viszály lehet. Ezek a szellemek a Földön a vallási gyűlöletet szítják és a különböző vallású embereket egymás ellen ingerlik. E szférákban keressétek a spiritizmus legnagyobb ellenségeit, akik meg akarják akadályozni az igazság kinyilatkoztatását a Földön. E szférákból való szellemek azok is, akik tudatlanságukban és önfejlőségükben az újra testetöltést tagadják. E szférákba is elküldi Isten missziószellemeit; de ezeknek itt a fanatizmussal és az orthodoxyával sokkal nehezebb harcot kell megvívniuk, mint a pogány szellemek birodalmában munkálkodó missziószellemeknek. Ezekben a szférákban az isteni igazság ismeretéhez jutott szellemek vagy magasabb körbe emelkednek, vagy - amint az legtöbbször történik - a Földön újra testet öltenek, hogy más vallásban neveltessenek, mint legutóbbi testetöltésükben. Én e körről nem tudok nektek többet mondani, mint azt, hogy minden egyes szférának megvan a maga jellemző tulajdonsága és sajátossága. Megcsodálhatja itt az ember a mohamedán paradicsom gyönyörűségeit éppúgy, mint a brahman aszkéták (önsanyargatók) mozdulatlan, érzéketlen áhítatoskodását. Leghamarabb megtéríthetők az isteni igazságra az indiánok vadászterületeiken. Legmérevedben a kínaiak ragaszkodnak hitükhöz és nemzetiségükhöz.

Minden szféra ismertetésénél egyes betegségeknek és tulajdonságoknak felemlítése azt jelenti, hogy az illető szférák szellemei olyan befolyást gyakorolnak, ha a Földhöz és az emberekhez közelednek. Pl. a 2-ik légköri gyűrű 1-ső szférájából való szellemek

az ember szellemét saját gögjük által akként befolyásolják, hogy gögös legyen, rögeszméket, gyakran őrültséget hozva magukkal; a 2-ik szférából való szellemek az ember szívét és annak szerveit befolyásolják; önfejűséget hoznak magukkal; a 3-ik szférájából valóak a vérre hatnak, a pénzvágyra és fösvenységre ösztönöznek. A hatás, amint látjátok, mindig kétféle: szellemi és fizikai. A szeleket jelző bolygókra és állatjegyekre vonatkozó megjegyzések később ott lelik magyarázatukat, ahol az elemi szellemekről lesz szó.

Á g o s t o n: A sok közül egy nyilatkozatot akarok ismertetni, melyet egy ultramontán birodalomból való, óva intő egyik szellem juttatott hozzám.

G. ismerősöm meghalt. Minthogy vallásos nézeteiben igen türelmetlen és ultramontán volt, szerettem volna tudni, vajon vallásos nézetei a túlvilágon megváltoztak-e? Egyik este önként nyilatkozott.

G.: Hívni és megidézni nem engedem magam. A diadalmas, csalhatatlan egyház birodalmából jövök, hogy téged a romlást hozó szellemidézéstől, az úgynevezett „spiritizmus”-tól megmentselek. Csak azért veszem igénybe ezt a büntetés terhe alatt megtiltott eszközt, t.i. hogy médium által írjak, mert jó célt akarok vele szolgálni. Hagy fel ezzel a tévtannal. Ezek a szellemidézések az egyedül üdvözítő egyház ellen irányulnak; ördögi mesterség az. Nagy különbség van az egyház extatikusai és a spiritiszta médiumok között. Szenteljétek e fajta képességeiteket a szentegyháznak, vonuljatok vissza szent imagyakorlatokba vagy kolostorokba, és vessétek alá magatokat valamely pap vezetésének; csak így szolgál üdvötkre ez az adomány, különben elkárhoztok. Azt hiszik, hogy nálunk katolikusoknál az egyedül üdvözítő tan csak mese, pedig nem úgy van, mert ez igazság. A győzedelmeskedő egyház fejei csalhatatlanok, itt mind feltaláltam őket; mi engedelmeskedünk nekik anélkül, hogy kérdeznők és fontolgatnók, miért. A „Non possumus” itt is uralkodik, itt is rendelkezik az örök Róma. S én nem lehetek bölcsebb, mint az egyház: Jézus jegyese. Az egyház parancsolatai örök, egyedül üdvözítő igazságokként itt is fennállnak. A feloldo-

zást a Földön az egyház testben levő, itt pedig a testet levetett szolgálótól kapjuk. Dehát az én időm ki van mérve, csak a kötelességre, az igaz hitre kellene térítenem titeket. Halálom után mindent úgy találtam, ahogy azt nekünk szent és csalhatatlan egyházunk tanította, amelynek közösségében én most már boldog vagyok. Vessétek alá magatokat az egyháznak, hajoljatok meg szent atyái előtt, és ne szárnyaljon gondolatotok távolabb, mint amennyire ők megengedik.

A g o s t o n: E közlés után néhány nap múlva egy másik szellem jelentkezett, kinek szavai arra engednek következtetni, hogy ugyanabból a szférából való, mint G. - Nyilatkozatát itt közlöm:

E. szellem: Szeretném előtted szívemet kitárni, mert tudom, hogy te jó vagy, kedves Ágoston és nekem jól esik, hogy egyszer kibeszélhetem magam; bár olyan módját használom a közlésnek, amit azelőtt megvettem és rossznak tartottam. Különös az, hogy ha az embernek halála után el kell ismernie azt, amit életében macskul tagadott.

A Föld volt az én paradicsomom, egész életem. Most valóban halott vagyok, mert ez nem élet, hanem, tengődés! Természetesen vannak korábbi ismerőseim közül néhányan, kik élnek és boldogoknak látszanak. Pl. az én öreg kocsisom, János, ő él; találkoztam vele. Becsületes, hű cseléd volt, most olyan friss, alig ismertem rá. Ez a rőt hajú, lapos orrú ember az ő becsületes arcával nagyon csinos szellem lett. Meglátogatott; egy öreg dajkával jött, Babettel; ez is meglehetősen fiatal és csinos lett. Ezek mindketten magukkal akartak vinni - mint ők mondták - az ő egükbe. De hiányzott bennem a hit és az elhatározás őket az általuk annyira magasztalt égi régiókba követni. Lehet, hogy csupa kocsis meg dajka van ott, ez pedig csak nem nekem való hely, mivel én magas származású úr vagyok.

Á g o s t o n: Dacára ennek, nem látszol nagyon boldognak a túlvilágon; szívem mélyéből fogok érted imádkozni.

E. s z e l l e m: Értem akarsz imádkozni, hát használ az valamit? Ha már az ember egyszer meghalt és elkárhozott, nem használ többé semmi imádság. Hogy mért vagyok éppen én ilyen szerencsétlen, azt nem tudom! Az ima? Istenem! Hisz kipróbáltam. Az az

ajkmozgatás és olvasás semmit sem használ. Hol van Isten, hogy mindezt meghallja? Hiszen az örökös Miatyánkot és Üdvözlégy Máriát már egészen megunhatta.

Ágoston: Kedves E., szíved mélyéből kell imádkoznod, és alázatosnak kell lenned, ez felébreszt a szellemi fásultságból.

E. szellem: Fásultság! Igen, ez az! Nincs egy csepp akaraterőm sem, halottnak érzem magam. Hadd mondjam el, milyen volt az én életem. Ez az elbeszélés felélénkít, üdítőleg hat rám, mint valami jó séta. Ősi főnemesi családban születtem, igen jó viszonyok közé, de csak harmadik fiú voltam, elég fatális, mert az elsőnek a legjobb, ő kapja a majorátust. Felnőttünk, mint, ahogy az ilyen gyermekek felnőnek. Nyolcéves koromig pompás életem volt a gyermekszobában a jó öreg Babettel, később jött egy csinos francia leány.

A menyeezetes ágy fehér függönyökkel, a szenteltvíztartó a falon. Úgy találták, hogy igen kedves vagyok, mikor imádkozom. Erre eljöttek a nagynénék, hogy meghallgassanak, amikor imádkozom, megcsókoltak és kis angyalkának neveztek. Nem voltam rakoncátlan, mert nagyon flegmatikus természetem volt; sohase követtem el illetlenséget, nagyon finom modorom volt. A piszkos, neveletlen gyermekektől, az utcán, a szegény gyermekektől irtóztam; adtam ugyan nekik alamizsnát, de nem annyira részvétből, mint inkább, hogy megszabaduljak tőlük.

Nyelcéves koromban el kellett válnom kedves nevelőnőmtől, mert a plébános úrhoz adtak, aki nagyon istenfélő nevelésben részesített. Miatyánkot és hosszú litániákat kellett vele imádkoznunk; az utolsó „Könyörögi érettünk”-nél már mindig lecsukódtak szemeim. Ministráltam is a szent misénél, s ezt igen kedvesen és ildomosan végeztem, ezért aztán sok bonbont kaptam a nagynéniktől; az egyik meg éppen sírva fakadt, mikor először látott ministrálni. Úgy találta, hogy valami megható, mikor azt mondom „mea culpa”, s a közben kezeimmel olyan bájosan érintem a mellemet. Ez hízelgett nekem, s ettől fogva mesterségesen tetszelegtem a ministrálás alatt és szempilláim alól kandikáltam ki, hogy lássam, vajon elérzékenyül-e valaki? Már hét éves koromban szerelmes voltam és pedig két évvel idősebb unokanővérembe, egy gyönyörű kis leánykába.

Csókolóztunk a lépcsők alatt és a magas támlás székek mögött az ősi teremben. A tanulás nagyon nehezen ment, mert lusta voltam. Pónimon lovagoltam, de ezt is bizonyos modorossággal tettem; mindenben a felnőtteket utánoztam. Mikor 16 éves lettem, szülőim előtt felmerült a kérdés, mi legyen belőlem, a harmadik fiúból? Az első majoreszkó, a második diplomata, a harmadik menjen a katonasághoz; tehát huszárezredhez kerültem, meglehetősen gyenge katonává váltam belőlem. Később máltai lovag lettem, ami nekem szép jövővelmet hozott, és gondtalan életet biztosított. Tulajdonképpen sohasem tettem életemben semmi rosszat, de valami különös jó sem. Mindent megtartottam, amit a katolikus egyház rendelt. Imádkoztam zsolozsmákat, olvasót, litániát, adtam alamizsnát, Nagyon jól éltem, hiszen volt elég pénzem, minek sanyargattam volna magamat szükségtelenül. Meghaltam gutaütés következtében, tehát szépen, fájdalom nélkül, szerencsére még az utolsó kenetet felvehettem. Mikor meghaltam, még a szobában maradtam, láttam testemet megmerevedni; ez igen kellemetlen volt. Nem tudtam eltávozni, körülnéztem szép lakásomban, fájt, hogy mindent itt kell hagynom, és bosszantott, hogy cselédek és az emberek minden dologhoz hozzányúltak. Szerencsétlennek éreztem magam, hogy a szép földi életnek vége, szerettem volna ismét eleven lenni. Egyszer csak jön János és Babett szelleme, kézen fogtak és vezettek, én meg gépiesen követtem őket, Sem atyám, sem anyám nem jött értem, nagynéném közül sem jött, egy sem, Isten tudja, hol vannak ők. Babett vigasztalt. Egy térre jutottunk, ahol sok más is volt. Egy angyal volt itt és prédikált, sok szellem hordta ide a meghaltak lelkét. Ez a hely nekem nagyon kellemetlen volt, s ezért Babett egy kertbe vezetett, itt sokáig ültem, bizonyosan elmondtam vagy ezer Miatyánkot, Ekkor angyal jött hozzám, és azt mondta, hogy bízzam Istenben, és hogy szellememre nézve csak az lenne hasznos, ha a Földön a munkásosztályban, szerény viszonyok közt újraszületnék; ez - úgy vélte az angyal - szellemileg felébresztene.

Amily szívesen lennék ember a Földön, éppoly kedvetlenül lennék munkás. Azután meg ezzel az újra testetöltés elméletével sem

tudok megbarátkozni, bűnös dolog; enélkül akarok a mennyországba jutni. Hogy legyek én, az elkényeztetett, a kékvérű ember valamely parasztnak a fia!

Á g o s t o n: Kék vér nincs, mindnyájan egyenlők vagyunk Isten előtt. Dicsőítsd és adj hálát Neki, ha megadja azt a kegyelmet, hogy derék szülők gyermeke lehetsz.

E. s z e l l e m: Igen, igen, a spiritizmus demokratikus! Talán bűn volt, hogy idejöttem. Tegyük fel, hogy parasztfiú leszek, mi lesz ebből? Szerencsétlen, lusta ember, aki arisztokratikus passzióit még magában érzi, de kielégíteni nem tudja. Miért nem lehetek hát ismét katolikus gróf?

Á g o s t o n: Ezt nem engedik meg neked, mert meg kell aláznod magad és dolgozni kell tanulnod. Gondolkozzál csak erről a dologról.

Néhány nap múlva ismét jelentkezett E.; úgy látszik bűnét beismerte és megbánta. Tanítómesterei, János és Babett egyszerű szellemek voltak. Egyik este a következőket írta:

Rendkívül nevezetes dolgot értem meg. János és Babett azt mondta, hogy végre meglelték szüleimet és Leokádia nagynénémét. Odamentem velük, ahol szüleim voltak. Csodálatos világba jutottam. Olyan, mint a Földnek a tükröződése; úgy tűnt fel nekem minden, mintha élő fotográfia lenne, mintha pókhálóból lennének a templomok, kolostorok. Egyik palotában voltak szüleim és Leokádia nagynéném, az olvasót imádkoztak és örülni látszottak annak, hogy engem megláttak. Mama így szólt: „Ez a te helyed, térdelj le”, és eközben olvasót nyújtott felém: „Ritkán gyóntál”, szólt atyám, „máskülönben rég ide jutottál volna! Előbb vezekelned kell. Eddig a tisztító tűzben voltál! Ott a nagy vezeklő templom, eredj oda, végezz általános gyónást, vonulj vissza 9 napra, s csak azután jöhetsz ismét hozzánk.”

Egyszerre csak felismerik szüleim Jánost és Babettet. „Hát ezek hogy jönnek ide?” kérde mama. „Hol éltek?” „Egyszerű égben”, válaszolá Babett szerényen. „Természetesen, hisz itt csak nem lehetsz”, szólt Leokádia nagynéném.

„De hiszen, mondá mama, az én Josefinem is itt van, pedig csak

komorna volt!” „Hiszen Josefin szenteskedő volt!” monda papa nevetve, „azért kivételt tettek veled. Most eredj vezekelni”.

Igen, elmentem Jánossal és Babettal még pedig oly gyorsan, amint csak tudtunk, mert rettenetesen elszorult a szívem. Abban a szférában, ahol Babett szorgalmas és tevékeny szellem volt, egészen újra éledtem; igen, ott tanultam. Most már minden erélyem felbuzdult, derék, szorgalmas ember akarok lenni és minél terheesebb lesz az élet, annál kedvesebb lesz nekem, mert csak most ébredtem arra a tudatra, hogy a munka és a küzdelem Istenhez vezet.

10. FEJEZET

3. légköri gyűrű 1. szféra(**)

Természetvizsgálók, kik Istent tagadják. A Merkúr és Skorpió befolyása alatt. Déli szél, fejfájást okoz.

Amilyen érdekes utazásom a szférákon keresztül, annyira meg-rázó és megindító. Mily sokat láttam és tanultam, és még mennyit kell tanulnom!

A 3. kör 1. szférájában buja, tropikus természetben találtuk magunkat. Midőn fákról, virágokról és a természet szépségeiről beszélek, ezek mind a földieknek tükröződései, mintegy lelkei az anyagi természetnek. Az élő, a létező természet lényegéül mindig a szellemet tekintsétek, mint létező és élő lényt. Egyik erdőben egy szellemmel találkoztunk, aki folyton rovarokat fogdosott. Megszólítottam: „Kedves barátom, nem lennél szíves néhány pillanatot nekem szentelni és engem ebben az erdőben elvezetni?”

A s z e l l e m: Nem szívesen, mert éppen egy előttem ismeretlen rovar boncolgatásával vagyok elfoglalva. Én híres természetbűvár vagyok, a nevem Insectus. Az utóbbi időben valami történt velem. Valami változás, de nem tudom mi. A természet itt csodaszép; egészen új bogarakat találtam, de nincs spirituszom, hogy eltehessem őket, s ez nagy baj.

K a t a l i n: Kedves Insectus, én megmagyarázom a rajtad végbement, általad meg nem értett változást. Te egyszerűen meghaltál, és most mint szellem a szellemek egyik országában tartózkodsz.

Minthogy ezt nekem elhinni nem akarta és hosszú szóvitába kezdett a lélek továbbélésének lehetetlenségéről, levezettük a Földre sírjához és elolvastattuk vele sírkövének feliratát. Ez kissé megrendítette.

Igen, ez én vagyok, szólt, vagyis rajta van a nevem; érthetetlen! Hadd nézzem csak meg, hogy odalent csakugyan az én testem rothad-e. Tudni akarom, hogy a férgek milyen fajtája emésztí ott bent azt.

Tekintetével belemélyedt a sírba, felboncolta a tetemet, tanulmányozta, vizsgálta és a közben a halhatatlanságról ismét megfeledkezett. Hagy fel vele - mondám - magyarázd meg mostani létedet, szellemi testedet, életedet emberi test nélkül. Semmit sem tudott megmagyarázni. Egészen elhűlt e kérdésekre, melyek az egyszerű hívő előtt nem rejtélyek. Így értik meg a kicsinyek, amit a nagyok nem tudnak. Némely tudós, ki a Földön köteteket írt tele tudományos értekezésekkel, kis, tudatlan gyermekként áll a szellemvilágban a halhatatlanság kérdésével szemben. Sokszor nagyon sokáig tart, míg ilyen szellem tévedését belátja.

Az ilyen szellemek többnyire korábbi földi foglalkozásukat akarják a szellemvilágban is folytatni, végre azután belátják, hogy folytonosan egy körben forognak anélkül, hogy az okot és az igazságot megtalálnák. Azután a magasabb szellemek tanításai és a Földön való újraszületések meghozzák, nekik a megismerés világosságát.

Á g o s t o n: Általános okulás végett itt közlöm egy természetbúvár szellemének nyilatkozatait, aki földi életében Istent és a halhatatlanságot tagadta.

C. meghalt. Minthogy tudtam, hogy egészen hitetlen volt, segíteni akartam rajta a szellemvilágban azáltal, hogy meghívom és felvilágosítom. A következőképpen nyilatkozott:

C: Én nem vagyok szellem, azt hiszik meghaltam, nem vagyok halott. Minthogy a halhatatlanság elméletének oly híres ellensége voltam, most meghívna a spiritiszták, ez nekem igen nehezemre esik. Igaz ugyan, hogy élek, de azért még sincs szellem. Uraim, ne higgyenek a spiritiszták és szellemidézők ámitásainak. Fehérje és

keményítő alkot engem most is, ez az oka életemnek, vagy tán a sejtállatkák? Még nem tudom, éppen ezt akarom kikutatni. Az életnek valahol végződnie kell. A halálban csalódtam, keresem a halált, amely megsemmisít. Félig ember, félig alak vagyok összetéve sejtállatkákból, molekulákból, tojásokból. A tudomány megmarad, kinevetem a spiritiszta handabandát. Most elmegyek, az időm drága, mert Lipcsében felolvasást kell tartanom.

A g o s t o n: Hol tartózkodsz most tulajdonképpen?

C: Különös kérdés. Régi lakásomon, Lipcsében. Nem kérek a zaklatásokból. Hord el magad a médiumoddal együtt, te prédikátor, elvégre tán még tanítani és arra kényszeríteni akarnátok, hogy elhiggyek valamit, ami be nem bizonyítható?

A g o s t o n: Nem hinned kell, hiszen elég bizonyíték vagy te magad magadnak. Meghaltál és mégis élsz a halál után.

C: Nos hát, mindenesetre. De ezzel még távolról sincs megállapítva a szellem létezése. A protoplazma él, az anyag kristályosodottnak látszik, vagy fluiddá változott, amit még nem elemeztem. Érzem magamat, tehát még nem vagyok halott. Ha meghaltam volna, akkor természetesen nem volnék.

A g o s t o n: A halál átváltozás, melynek mozgatója a halhatatlan szellem.

C: Bizonyítsd be.

Á g o s t o n: Magyarázd meg előbb, hogyan írsz e médium által?

C: Hagy fel a médiumoddal! Én diktálok, neki meg írni kell.
(Három nappal később.)

C.: Megint itt vagyok!

A g o s t o n: Nem hiszem el neked; bizonyítsd be, hiszen kijelentetted, hogy a spiritizmus ámitás, hogy írnál te a médiummal?!

C: Ámitás is az. Nincs örök élet. De az mégis igaz, hogy itt vagyok. Nagyon beteg vagyok, vízióim vannak. Esetemet elő szeretném hozni kollégáimnak, olvasd fel nekik, amit diktálok.

A g o s t o n: Ezt nem tehetem. Minthogy a lélek továbbélését tagadják, nem hinnék el nekem.

C: Jó, akkor megyek más spiritisztához, köztudomásra kell ezt

a tényt hoznom, hogy a protoplazma a halál után is létezik. Analizáljanak engem, addig nincsen nyugalmam, sem pihenésem. Ha Büchnerre, Vogtra, Moleschotra gondolok, azon aggódok, hogyan tudom őket meggyőzni? Élőkön végzett boncolási kísérleteim, amiket tyúkokon, rákokon végeztem, oly jól sikerültek, és oly meggyőzők voltak, de most bolond módra nem tudom, hol áll a fejem. Búza helyett polyvát gyűjtöttem volna? Nem, az nem lehet! Milyen zavart, felfordult minden. Én bolond, azt hiszem, hogy halott vagyok! Beteg vagyok, megőrültem! Vízióim vannak! Az a rögeszmém, hogy szellem vagyok! Ugyan vigyetek a bolondok házába! Folytonos delíriumban élek. Azt hiszem álmodom, pedig ébren vagyok. A halál gondolata üldöz. Az emberek azt hiszik, hogy meghaltam. Mindenütt vagyok és sehol. A szél gyorsaságával utazom a levegőben, Lipcséből Drezdába, Drezdából Berlinbe. Ez a képzelődés az idegek, az idegdúcok eredménye. Csak elmúlna ez a láz! A hidegborogatások semmit sem érnek. Mi lenne, ha nyakszirtten megköpölyöznének?

A g o s t o n: Szellemet már nem lehet megköpölyözni, te szellem vagy. Hogy magyarázod meg képzelődéseidet, gondolkodásodat agyvelő nélkül?

C: Hah - sehogyse, hiszen őrült vagyok! Mit lehet tenni az idegrostok öntudatlan működése ellen? Ez a féltudatos állapot olyan világos főnek, mint amilyen én vagyok, nagyon kellemetlen.

(C. közlése egy hónap múlva.)

C: Sokat gondolkoztam agyvelő nélkül. Most már világos előttem, hogy meghaltam és mégis tovább élek. Az én princípiumom él, habár ennek az életnek a feltételeit nem ismerem, de a tényt mégis, mint ilyent el kell ismernem. Nagyon szükséges azonban, hogy a világ ezt tudja; köztudomásra akarom hozni. Igen, tudom azt is, hogy mint szellem, médium által írok. Kimondhatatlan lelki kínokat szenvedtem az utóbbi napokban. Tanakodtam, küszködtem, míg arra a rettenetes beismerésre jutottam, hogy már többé nem vagyok ember és mégis élek. Istenről semmit sem tudok. A folytatólagos élet ténye egészen megtört, a spiritiszta médiumokkal lármát akarok ütni, hogy így kollégáim megtudják, hogy élek.

Á g o s t o n: Kollégáid nem hisznek médiumaidnak, mindent ámitásnak nyilvánítanak. Hiszen a materialisták minden szellemit tagadnak.

C: Ah, mily gyötrelem! De úgy van, semmi más nem töri meg az ilyen szellemet, mint a saját keserű tapasztalata. És ha azután az ember, mint szellem meg akarja őket győzni, nem hisznek neki. Rettenetes!

E közlemény után C. nem jelent meg többé; szeretnők hinni, hogy a túlvilágon oktatták, és ő követte a magasabb szellemek útmutatásait.

K a t a l i n: A természetbúvárokat és a bölcseket azért oly nehéz hitelenségükből megtéríteni, mert csak a tételes tudományban hisznek, és azt állítják, hogy kutatásaikban Istent sehol sem találják. Ennek oka a gőgben rejlik, mely a világosságnak, az igazságnak és a megismerésnek legnagyobb ellensége.

Az 1. légköri gyűrűben a bűn távolít el Istentől, a 2-ban a képmutatás, a 3-ban az, amit az ember gőgösen az ő értelmének nevez.

Találkoztam e körben magát Metafizikusnak nevező szellemmel. Elbeszélte, hogyan tért meg.

M e t a f i z i k u s: Örömet mondok el nektek történetemet, hogyan tértem meg. Nevem a Földön rég elhangzott. Az egykor oly híres tanár könyvei elsárgulva az ócskakönyv-kereskedésekben hevernek; fel vannak ugyan véve a katalógusba, de senki sem olvassa most, amidőn a természettudomány terén tett felfedezéseim már rég túl vannak szárnyalva. A színekép (spektrum) a tudományt új fénnel világította be. És mégis egykor a Föld leghíresebb mesterei és tudósai közé tartoztam. Könyveimet latinul írtam és nagy költséggel nyomattam ki, önelégülve így szólva magamhoz: Te elenyészel, minden meghal, de ez a könyv sohasem enyészik el, amíg csak a Földön emberek élnek, akik latinul értenek. Az ember halandó, semmivé lesz, de az, amit alkotott, tovább él. Nos, éppen ellenkezőképpen történt. Én élek, munkáim meghaltak, mert mások túlszárnyalták. Itt-ott mondja talán még egy tudós: „Már Metafizikus sejtette ezt, és idézi eszméimet, hogy a magáét jobban kiemelhesse. Késő öregségemben tüdőgyulladásban haltam meg, a forró fürdő

és az érvágás, mint ahogy abban az időben szokták, még siettette halálomat, és a tudós Metafizikusnak vége volt. Az átmenet alatt nem voltam öntudatomnál, és valami erő vagy áram a 3-ik földlégkörbe vitt: az elsőben nem éledtem volna fel, a 2-ikből elkergettek volna, így jutottam a 3-ikba. Ott felébredtem hosszan tartó álmomból. Egy olajfa alatt feküdtem a réten. A nap fényesen sütött, a vidék egészen idegen volt. Megdörzsöltem szemeimet és körülnéztem; azután magamat vizsgálgattam; nem az én ruhám volt rajtam, azt is észrevettem, hogy milyen átlátszó a testem és nem emberien durva. Ruhám zöldszínű köpenyféle volt, előttem teljesen ismeretlen szövetből. Ez az átváltozás megzavart. Mi történt velem? Próbáltam menni, egészen jól sikerült. Azt mondtam magamban: Te álmodol, álmodjunk hát tovább, hisz oly jól esik. Kezdtém a vidéket bejárni, nemsokára bogarakat, pillangókat, virágokat és köveket találtam, amik érdekelték. Megvizsgáltam azokat, elmerültem gondolataimban, sem éhséget, sem szomjúságot nem éreztem. Minthogy sem tinta, sem pergament nem volt található, gondolataimat a homokba írtam, de egyszerre vihar keletkezett és megsemmisítette munkámat. Ekkor arra a gondolatra jöttem, hogy a falevelekre írjak. Fogtam egy gleditsia tüskét, és a fügefafa leveleire írtam vele, de a levelek összeszáradtak, és munkám ismét semmivé lett.

Tovább vándoroltam és forró égöv alá jutottam; ott áloék tényészték, melyeknek leveleire tudományos levezetéseimet egész pompásan feljegyezhettem, nagyon meg voltam elégedve; ennek a munkának maradandónak kell lennie, gondoltam magamban. Ez a vidék azonban lelki testemre ártalmas volt. Mintha láz lepett volna meg, mintha a hideg rázott volna, azután meg a forróságtól nem tudtam hová lenni; elvesztettem eszméletemet. Meddig tartott vándorlásom és bűvárkodásom, nem tudom; talán 80 évig. Kábultságomból kellemes, üdítő szellő ébresztett fel. Felpillantottam: Téréz! kiáltottam. Igen, ő volt, kit egykor, mint ifjú szerettem, ki menyasszonyom volt, és akit a kegyetlen halál esküvőnk előtt három nappal ragadott el tőlem. Akkor megesküdtem volna, hogy Isten nincsen, halhatatlanság nincsen, és hogy megváltásunk egy

nagy semmi.

Elmerültem a természettudományokban, a vegytan és az alchimia tanulmányozásában. Halálom lefolyását már tudjátok. Amidőn így egyszerre Terézt magam előtt láttam, a szerelemnek és a halhatatlan életnek végtelenül édes érzése töltött el.

Végre megtaláltalak, szólt Teréz. Már régóta kereslek. Hiszen te már rég meghaltál! - mondtam.

Ó, nem, élek! monda mosolyogva. Hiszen te is élsz, pedig a Földön meghaltál. Nincs megsemmisülés. Találkozunk ismét a halhatatlanságban. Átöleltem Terézt és sírtam, s én, a tudós, kértem az azelőtt tudatlan nőt, hogy magyarázza meg létezésünket. Halhatatlan szellemek vagyunk, monda és arca dicső fénytől anynyira sugárzott, hogy el kellett tőle fordulnom. Istenben és az örökkévalóságban élünk. Ekkor feltámadt bennem a régi gőg és hitetlenség. Soha, soha! kiáltottam. Minden csak agyrém. Midőn feltekintettem, Teréz eltűnt. Kétségbeesve kiáltottam utána, ekkor a távolból hallatszott a hangja: Imádkozzál, alázd meg magad Isten előtt!

De én nem akartam; a harc nagyon sokáig tartott, s kimondhatatlan lelki kínokat szenvedtem. Teréz utáni vágyódásom végre megtanított imádkozni. Ha egyszer eljőhetett, másodszor is eljőhet, gondoltam magamban.

Isten meghallgatta imádságomat. Egyszer imám és esdeklésem közben megjelent, s vele együtt a bűnbánat, a belátás és a megismerés is beköltözött hozzám. Teréz a Földre vezetett, ott tanultam belátni, hogy mily kicsiny az emberi mű, és mily végtelen nagy és felséges Isten. Ekkor kétszeres bűnbánat fogott el, vezetelni akartam és kértem Istent, hogy engedjen bűnhődni. E szférában második halált fogok kiállani, vagyis második átváltozáson megyek keresztül. Ezt a lelki testet levetem és új testet fogok ölteni, hogy a 4-ik légköri gyűrűbe juthassak. Abban a szférában fogok tanulni, ahol Teréz él, ott tanulom meg Istent szeretni és imádni, és magamat a vezeklésre előkészíteni. Azután lemegyek a Földre világosságot terjeszteni és pedig Isten dicsőségére. Mi térített meg? A szeretet, amely örök és örök is marad.

11. FEJEZET

3. légköri gyűrű 2. szféra(**)

Azoknak a bölcsészeknek lakhelye, kik Istent tagadják. A Mars és a Kos befolyása alatt. Északi szél. Gyomorbajokat okoz.

K a t a l i n: Ebben a szférában a természet olyan, mint e légkör első szférájában. A szellemek itt többnyire mély gondolatokba merülve, sokan hangosan beszélnek önmagukkal, vagy vitatkoznak egymással. A szellemek egyikében egy, a Földön nagyon híres filozófiai író ismertem fel, a logika mesterét, akinek logikájában azonban Isten egyáltalán nem fordult elő, mert ezt logikátlanak tartotta. Nevezzük e szellemet Talmusnak. Megszólítottam; boszszankodva tekintett fel és így szólt:

Ki szólított meg? Ki háborgat gondolataimban? Uraim! Minden csak állapot, képzelet. Az állapotok átváltoznak és velük együtt képzeleteink. Csak az „én” marad ugyanaz.

K a t a l i n: Tehát egy „Én”-t mégis elfogadsz? Ha nem tévedek, Talmus vagy, egy logikát írtál, melyben a Teremtőt tagadod, és azt állítod, hogy minden csak önátalakulás.

T a l m u s: Egészen helyes. Magunk vagyunk önmagunknak oka és pedig olyan oka, mely átváltozásokból, átalakulásokból áll.

K a t a l i n: Ha te önmagad vagy oka létednek, akkor elfogadhatod, hogy a mindenségnek van egy Teremtője, egy ura, ki minden oknak az oka.

T a l m u s: A Teremtő én szerintem teljesen felesleges. A teremtes önmagából jött létre, én magam változtattam át önmagamát más lénnyé az átváltozás erejével.

K a t a l i n: Beszélj valamit a te átváltozásodról, amit én testi halálnak, s a szellem feltámadásának nevezek.

T a l m u s: Igen szívesen; de ne ejtsd ki e szót: „szellem”. Erre nincs semmi képzetünk. Istenre és szellemre semmi szükségünk, hogy logikusan gondolkozzunk; e szavakat az együgyű emberek találták ki, akik mindig egy képzelethez, egy gondolathoz ragasz-

kodnak. Mi a képzelet? Amit érzékeink mutatnak. A képzelet változik a mi átváltozásunkkal és mi, az ok, más irányt veszünk. A halál szintén tisztán emberi kifejezés; nem más az, mint természetes átváltozás, amihez Istenre nincs szükségünk. Minthogy én vagyok az ok, saját törvényem szerint változtam át, és most oly világban vagyok, melynek képzetei átváltozásomnak megfelelnek.

Katalin: Boldog vagy?

Talmus: Boldog? Ó mily emberi kérdés! Mi a boldogság? Képzete a mindenkori érzékeknek; ez a képzet változik az átváltozásokkal. A mi neked boldogságnak látszik, nekem semmi. Nekem a gondolat minden. Én sem boldog, sem boldogtalan nem vagyok, sem hideg, sem meleg. Ugyan hogy is érezhetné az ok?

Katalin: Hát te sohasem ismerted a szeretetet? Sohase szeretél? Sem apát, sem anyát, sem feleséget, sem gyermeket?

Talmus: Szeretet? Ó mily örült gondolat! Micsoda ferde hajtása, kinövése az érzéknek! A vér vonzalma az, amit a szülők és gyermekek iránt érzünk, amely a korral eltompul. Az ember szereti gyermekét, mint az ok termékét, mint a saját alkotását, de ez is kihűl, mihelyt a termék önálló lesz, és saját képzeteket alkot magának. A másik, amit te szerelemnek mondasz, tisztán nemi gerjedelem. Nem, én nem vagyok oly gyenge, hogy változékony valamihez ragaszkodni tudnék. Meg kell az embernek önmagával elégednie. Tanulmányozok okokat, megfigyelem az átváltozásokat és gondolkodom felettük. No de elég, élj boldogul! Gondolj átváltozásodra.

Katalin: E szavakkal eltávozott. Talmus a szellemi életet tapasztalati úton magyarázza. Mindent átváltozásnak nevez, és arra törekszik, hogy ezt tapasztalati úton megmagyarázza. A földön a szellemi életet az agy tekervényeivel, a szervezeti sajátságokkal magyarázta. Mostani állapotát nem érti, és mégis ugyanoly módon akarja magyarázni. Soká fog tartani, amíg megismeri, hogy a teremtés oka Isten. Végre belefárad, hogy mindig ugyanabban a gondolatkörben forogjon, utoljára kimerül és tompultság áll be nála. Ti tudjátok, hogy minden szellemnek van duálja; a makacsság

ilyen eseteiben a duál feladata, hogy a hozzátartozó szellemet megismeréshez segítse, és ebből a merevségből felébressze. Egy szellem sem tudja ezt jobban elérni, mint a duál, a duálok összetartozásának benső szellemi kötelékénél fogva.

Minthogy Talmus szellem iránt nagyon érdeklődtem, megkértem Bettit, hogy segítsen Talmus duálszellemét felkeresni. Magnetikus fluid-kötélék fűzi össze a duálszellemeket, bármilyen messze vannak is egymástól s bármennyire távolodtak is ők egymástól hűtlenség és bűnök következtében. Nem volt könnyű e szellemet megtalálni, mert a fluidikus kötélék e két szellem között sokszorosan meg volt szakítva. Végre megtaláltuk a szellemet az 1. légköri gyűrűben és pedig annak 3. szférában. Földi életének erőszakosan vett véget az által, hogy a hideg habokba vetette magát; mind monda, Talmus hidegsége és kegyetlensége vitte rá. Hozzám fordulva így szólt: Ó te, világosság szelleme! Vigaszt és bocsánatot hozasz nekem? Én oly szegény és nyomorult voltam a földön, oly elvetemedett; és mégis szerettem azt a nagy tudóst, de tudni sem akart többé rólam, hidegen és szívtelenül fordult el tőlem, éhezve és dideregve kopogtattam ajtaján, de ő kirúgott. Ó, akkor sírtam keservesen és a habok közt kerestem feledést. Mégsem tudok feledni, mert a halál - az nem öl, még elevenebbé tesz. Hírt hozasz Talmusról? Etel a nevem.

K a t a l i n : Talmus a földön meghalt anélkül, hogy hitt volna Istenben, most már ő is a szellemvilágban van anélkül, hogy ennek tudatában volna, csupán gondolataiba van elmélyedve.

E t e l : Ó, ti jó szellemek, vezessetek hozzá; ha egyedül van és elhagyatott, akkor nem taszítja el magától szegény Eteljét. Oly szívesen tennék valami jót; talán fel tudnám szellemében ébreszteni a hitet, mert hogy van Isten, azt tudom, érzem.

K a t a l i n : Ennek az órája még nem érkezett el. Saját javulásodtól függ, mikor segíthetsz Talmuson. Azért, kedves Etel, engedelmeskedjél a misszió szellemeknek, akiket Isten küld ide, hogy titeket a helyes útra térítsenek és oktassanak.

Etel megígérte, hogy engedelmeskedni fog. A szeretet és a vágy,

hogy Talmuson segítsen, jó szándékának bizonyára szárnyakat ad, és eljön az óra, amidőn szeretetből eredő duálkötelességét teljesítve, Talmus szellemében a hit világosságát fel fogja gyújtani.

12. FEJEZET

3. légköri gyűrű 3. szféra(**)

Ledérség, élvvágy, hitetlenség. Keleti szél. A Szaturnus és a Mérleg befolyása. Nemi betegségeket okoz.

K a t a l i n: Képeket tárok elétek e szférából, ezekből magatok megítélhetitek e szféra viszonyait. Ez az úgynevezett nagyvilági szféra. Azoknak az embereknek a szellemei tartózkodnak benne, akik a Földön a társadalom legmagasabb osztályaihoz tartoztak. Gazdagok, műveltek voltak, sem nyomort, sem szükségét nem ismertek, úsztak minden földi élvezetben és tulajdonképpen semmiféle vallásuk sem volt, minthogy Istenre sohasem gondoltak, lelki üdvükkel nem törődtek. Ez a lelkiismeretlenség, a könnyelműség világa. Mily nyomasztó a levegő ebben a szférában! Oly tikkasztó, oly fojtó, mint zivatar előtt szokott lenni, erős villamos áramok húzódnak keresztül rajta. Minden kiszáradt, emellett az ég sötét fellegekkel van borítva.

Azonban ebben a szférában pompás paloták vannak tele műkincsekkel; mindez légköri letükröződés a Földről. Ott a tükröződésekben, a paloták, a drágaságok, a fényűzés délibábjában élnek e kincsek egykori tulajdonosai, amelyeken egész szívvel csüggték. Itt kell megtanulniuk, hogy a birtok, a tulajdon csak üres ábránd, mert e képek a legkisebb érintésre széjjelfoszlanak.

A fényképezés alapján alkothattok magatoknak némi fogalmat a légköri képek előállítására nézve, amelyek valódi tárgyakkal látszanak; egyébiránt a Földön is vannak légköri tükröződések, amik valóságnak látszanak. Aki a Földön valaminek a bolondja volt, az ebben a szenvedélyében egy ideig még a halál után is megmarad, amíg az igazságot meg nem ismeri. Csakhogy a szenvedély a halál után gyötrelmévé válik. Láttam a gazdag M. bankárt földi palotájának képmásában. Ennek fényesen berendezett szobájában ült és

sírt. Hozzámentem, megszólítottam:

„Kedves barátom, mi a baja? Miért sír?”

Felugrott és meghajtva magát, felel: „Ó báróné! Valóban ön is itt van? Szerencsétlenségére önnek is van itt palotája?”

K a t a l i n: Hála Istennek nincs, csak azért jöttem ide, hogy önt meglátogassam.

M.: Nagyon szép. Tudja, hogy meghaltam? Pompás temetésem volt. Az újságok nagyszerűen közöltek mindent; 1. oszt. temetés volt; több ezerbe került, valóban ritka szép temetés volt. Az egész város beszélt róla. Vigasztalásul még többször elvonultattam magam előtt a gyász kíséretet összes fáklyavivőivel együtt. Ebben az országban meg lehet ezt tenni - csodálatos. És azok a koszorúk! L. hercegné küldött egy koszorút gyöngyvirágból és rózsából, hosszú szalaggal, „a drága barátoknak”; amint látja, ez még most is elérzékenyít.

De mondja, drága báróné, mily különös dolog is a halál; ön, úgy hiszem, spiritiszta volt? Talán meg tudná most nekem magyarázni? A Földön sohasem törtem rajta a fejem; minek is? Más tennivalója van az embernek. Tulajdonképpen itt boldognak kellene lennem, minden elég szép; csak hogy úgy veszem észre, hogy él ugyan az ember, de mégis halott, mert tulajdonképpen minden csak képzelődés, minden portéka, amit itt lát, megbízhatatlan! Ne érintse meg ezt a szép márvány Dianát, sem e majolika vázát (600 forint volt az ára), minden csak levegő. Nem értem, hogy lehet valamit ilyen hüen utánozni, azonban az ember semmit sem élvezhet! Kétségbeejtő! Már agyon akartam magam löni, de a golyó keresztülmegy rajtam anélkül, hogy megölné. Csupa megbízhatatlan portéka ez itt. Rettenetesen unom magamat, és mindenki unja magát ebben a halálosan unalmas pompában, ami semmivé foszlik, ezekben a nyomasztó palotákban, melyek tulajdonképpen levegőből vannak.

K a t a l i n: Ha ön a Földön mindazokkal a dolgokkal boldog volt, miért nem az hát itt is? Igen bizony, hát a felesége hol van?

M.: Ne is beszéljen róla, ő Istennél meg a jezsuitáknál van, akiket annyira szeretett! Ő az egyedül-üdvözítőben van. Meglátogatam, ő is meglátogatott, de beláttuk, hogy jobb, ha mindegyikünk a

maga planétájában vagy országában marad. Nem is tudom, minek nevezzem ezt a világot. Házasságunk most már semmis. Ha jól emlékszem, feleségem Istenről is beszélt, igen, igen - úgy, úgy!

Nagyon fáradtnak látszott, megdelejeztem és elaludt. Ekkor olyan szférába vittük, ahol jó, tiszta szellemek vannak, akik szeretik és imádják Istent. M. hallotta dicsőeneküket, úgy látszott, meghatotta, sírt; azután visszavittük palotájába és csendesen felébresztettük. Bároné, monda, ön még itt van. Éppen most gyönyörű álmom volt, Istenről álmodtam és hallottam az angyalokat énekelni! Ó ha ez az álom igaz volna! Ha volna Isten, ez volna a megváltás! Mily rettenetes, én nem ismertem Istent!

Összeroskadt és zokogott. Így szóltam hozzá: Kedves M., van egy jószágos Isten. Imádkozzál, kiálts Hozzá, s meg fog szabadítani. És erre mindnyájan együtt imádkoztunk. Még ott maradtunk kis ideig M.-nél, míg be nem látta korábbi életének haszontalanságát, és amíg el nem fogta a vágy, hogy Istennek szolgáljon és új, munkás életet kezdjen. Neki is az újra testetöltés lesz a vezeklés és a szellemi előhaladás legjobb eszköze.

13. FEJEZET

3. légköri gyűrű 4. szféra(**)

Gőg és elbizakodottság. Nyugati szél. A Merkúr és Kos befolyása. Örültséget és nagyzási hóbortot okoz.

K a t a l i n: E szférába belépni rendkívül nyugtalanító; nekem a levegő egészen sajátságosnak tűnt fel, olyan fojtó, folytonosan változik a túlságos meleg és a túlságos hideg között. A legfeltűnőbbek e szférában a nagyszerű kártya- és légvárak, melyek minden pillanatban összeomlanak. Itt a Föld mindenféle állású embereinek szellemét lehet találni. Arisztokratákat, ügyvédeket, hírlapírókat, polgárokat, parasztokat, mindazokat, akik makacs gőgben voltak vétkesek, elbizakodottságukban magukat jobbnak tartották másoknál és sohasem akartak engedni.

Itt állnak elbizakodottságuk kártyavárai, amelyeket gőgjükben

építettek. Minden kártyán kép vagy írás látható, amiből az illetőnek élete és fennhéjázó gondolatai megismerhetők. Én a Föld egyik néhai arisztokratáját figyeltem meg. Ez folyton ősi leszármazásának kártyavárát építgette. Törzsfája majdnem a paradicsomi bűnbeesés előtti időkre nyúlt vissza. A kártyák mind az ősök képeit, koronáikat, rendjeleiket és címeiket ábrázolták. Kártyát kártyára rakott és számítgatta nemzetségének korát, és amikor már készen volt nagyszerű épületével, minden összeomlott. Beláthatatlan idő óta mindig azon fáradozik, hogy ősi leszármazását összeálítsa és minden barátságos, jóra intő szót elutasít. Vele szemben egy angyal épít kártyavárát, melyen ennek a szellemnek minden hibája, vétke és bűne rajta van. Ez a kártyavár azonban a szellem bosszúságára nem omlik össze. Meglátja itt a szellem legtitkosabb bűnét: amint egy leányt elcsábított, kinek tőle fia született, és azután amint az anya a nyomorban elpusztult, és amint a fiú teljes elhagyottságban felnőtt, naplopóvá lett és tömlöcben végezte életét. Az ilyen gyermekkel nem törődik az ember, mondta egész gögösen, és bosszankodva fordítja el fejét ezektől az igazmondó kártyáktól. Nem messze tőle hírlapíró építi az ő várát mindenféle hazugságokból, miket egész életében összeírt. Tollával sok gonosz-ságot követett el, mert semmiben sem hitt, nevetségessé tett minden szellemit, nemest és jót; s amellet még igen nagy embernek képzelte magát. Odább látunk egy ügyvédet, aki - mint mondja - mindent önmagának köszönhetett, aktákból és perekből építi fel kártyavárát; ennek a kártyáin azonban rajta vannak mindazok is, akiktől pénzt zsarolt, és akik miatta tönkrementek. Ez a férfi ön-hittségében megvetette Istent, és még most is gögös gondolatainak kártyavárait építi. Egy fuvalat és az épület összeomlik. Ebben a szférában minden szellemnek együtt kell laknia, a zsidónak éppúgy, mint a kereszténynek, a fejedelemnek úgy, mint a parasztnak. Minden góg a maga sajátsága szerint alakul itt ki és megvan mindeniknek a maga kártyaháza, amelyet magának felépít, s mely egyúttal lakóhelye, eszméinek jelképe, jellemének kifejezője, és amelyben minél kényelmesebben szeretne elhelyezkedni, de

amely minden pillanatban ismét összeomlik. Igen, itt meg kell tanulni, hogy bármiféle gőgnek semmiségét keserűen beismerjék, és a szellemi gőgért keservesen lakoljanak. A kétségbeesés végre alázatosságra készíttet és megtanít imádkozni. Ebből a szférából kerülnek ki azután a legmegalázóbb újra testetöltések a Földön a legszegényebb emberek közepette. A szellemileg gőgös gyakran hülye lesz, vagy nyomorék koldus. Ha ilyen szegény vak vagy béma, bárgyú teremtetést láttok a Földön, a szellem múltját, bűneit ne a beteg testben keressétek; legyetek jók és könyörületesek iránta, mert senki sem tudja, nem jut-e hasonló sorsra, - kivéve, ha Isten segítségét igyekszik kiérdemelni. Itt közlöm egy bűnei és gőgje miatt nagyon mélyre süllyedt szellem nyilatkozatát, akinek a Földön vizeklő életét hülye alakban kellett átélnie. Ismertem őt. Utána szaladt a kocsiknak pénzt koldulva, a legkisebb pénzdarabnak is megörült, aztán félrehúzta rút arcát és vigyorgott. Most megláttam e szférában és kértem, hogy beszéljen el valamit múltjából.

A hülye közlése()**

Mennyei hangot hallok.

Most már anélkül beszélhetek, hogy érezném agyamon az örökös nyomást. Elmondjam, hogy éltem-e már korábban a Földön és hogy tudatában vagyok-e rettenetes bűnhődésemnek? Nehezemre esik róla beszélnem, nem szívesen teszem; de mivel te mindig oly jó voltál az utálatos hülyéhez, neked elmondom, hogy halálom után hosszú idő múlva szellemem minek jött tudatára.

Talán mintegy 1000 évvel ezelőtt voltam már a Földön és kegyetlen fickó voltam, vad és féktelen életet folytattam. Nyers és istentelen létemre még a gőg is uralmába kerített. Uralkodni akartam mások fölött. Ez után a földi életem után a szellemvilágban meg kellett volna javulnom, de ellene szegültem annak, hogy a szellemvilágba menjek, s a Földön maradtam, és mint gonosz szellem kóborogtam. Újra testetöltésemet önkényesen kényszerítettem ki. Az inkvizíciónak lettem szolgálja; ott kegyetlenségemnek szabad

folyást engedhettem, kínpadra húzattam és megégettetem embereket. Valóban ördögi dolgokat műveltem, semmiféle eszköz sem volt nekem elég gonosz vagy kegyetlen. Borzadok, ha rágondolok.

A második halál után még sokkal gonoszabb lettem, mint az első után; ugyanúgy cselekedtem, mint előbb; a Földön bolyongtam, ott tartózkodtam mindig, ahol bűnre, gonosztetre találtam. Ekkor egy nagyon dolyfös uralkodónőre bukkantam. Gonosz, elvete-medett szelleme az enyémet rokonszenvesen vonzotta. Ennek az asszonynak lettem gyermekévé, herceggé, később uralkodóvá. Engedjétek el ennek az életemnek leírását, mert a kegyetlenséghez még a bujaság bűne, az érzéki vágyak kielégítése is szegődött. Fertelmessé lettem. Halálom után másképp ment a dolog. Kényszerítő törvény hatása alá kerültem; a gonosztettek mértéke betelt. Börtönbe jutottam, amilyen elég van a szellemvilágban. Pusztá, természetlen helyre kerültem, melynek kijáratát hiába kerestem. Egyedül voltam gonosz szellemeimmel és gonosztetteimmel. Minthogy sohasem szerettem senkit, senki sem jött hozzám vigasztalni. Csak az általam meggyilkoltak kísértetei álltak fenyegetőleg szellemem előtt. Ó mily sokszor kívántam magamnak a halált, amely mindent elfeledtet. Lényem halhatatlanságának tudata volt lelkem gyötrelme. Egyszer hosszú idő múlva úgy tűnt fel nekem, mintha valami gyenge fény tört volna utat magának a homályon keresztül és mintha nevemet hallottam volna. Követtem e világosságot, mely másik szellemi szférába vezetett, ahol dicső angyal ült törvényt sok fogoly fölött. Vezeklést, büntetést rótt ki rájuk. Sokan alávetették magukat az angyal rendelkezéseinek, és mentek engedelmesen vezeklésüket megkezdeni. Mások ellenben fellázkodtak, és ezt a pillanatnyi szabadságot felhasználva a Földre rohantak, mint a vadállatok csordája, ahová őket a gonosz áram üzte. Ezek az ördögök, akik az emberekre rohannak büntetésül és megkísértésül. E szellemek mindegyike, ha csak lehet, gyorsan újra testet ölt, de ez nem könnyű dolog, mert vannak emberek, akik jó védfallal és védőszellemekkel vannak körülvéve és ezek az ily gonosz szellemek számára megközelíthetetlenek.

A tetetöltésekre külön szellemek őrködnek és úgy vezetik, hogy

az önkény majdnem lehetetlen. Féktelenségemnek ez alkalommal korlátokat szabtak, mert oly feltételek alatt öltöttem testet, amelyek gőgömmel szemben szigorú büntetés számba mentek. Ha ez alkalommal engedelmes és alázatos lettem volna, akkor egészséges parasztfiúvá lettem volna. De szellemem tele volt haraggal és elfojtott dühvel amiatt, hogy egy egyszerű, szegény asszonyban kellett testet öltenem. Eltorzítottam testemet az anya méhében, és rombolólag hatottam az agy képződésére. Olyan torz és gonosz lett testem, mint amilyen magam voltam, hű képe szegény énemnek.

Egészséges agyat nem tudtam magamnak alkotni; a beszélőképességet pedig elvonták tőlem, mert nyelvemmel oly sokat vétkeztem. A gőg még élt bennem, éreztem keserű lealacsonyításhoz, ezért lettem gonosz hülyévé. Ha az emberek kötekedtek velem és kinevettek, megvadultam és ütöttem jobbra-balra. Csak a tehenekeket szerettem, amelyeket őriznem kellett, meg téged, aki nekem krajcárokat adtál és most megszólítottál. Ez a büntetés jót tett szellememnek. Az emberek azt mondták rólam: Dolgozni nem akar, azt hiszi, hogy nagy úr. Nos és nem voltam-e egykor az? Nem voltam-e uralkodó? Nem örülség tehát, ha a hülye a múltra visszaemlékezik! Jaj az embernek az ő bűneivel, amelyektől oly nehezen tud szabadulni! Imádkozzatok értem!

Á g o s t o n: Ez a vallomás rendkívül tanulságos. Világosan megmagyarázza, hogy állott elő hülyesége. Senki sem vádolhatja Istent igazságtalansággal; nincs véletlen. A szellem tulajdonságaival és előéletével maga határozza meg sorsát.

14. FEJEZET

3. légköri gyűrű 5. szféra(**)

Hamis eskü, házasságtörés. A Hold és Skorpió befolyása. Délkeleti szél. Köszvényt okoz.

K a t a l i n: Az Úr Jézus így szólt: A ti beszédek legyen: igen, igen, nem, nem! Ami ezen felül van, az a gonosztól vagy.

Csakhogy az emberek hamar készek az esküre. Isten nevében szüzességet és hűséget fogadnak, olyanokra kötelezik magukat,

amiket később megtartani nem tudnak. Olyan dolgokra esküsznek, amiket sem nem hisznek, sem nem tudnak, tehát hamisan esküsznek és Isten nevét hűtlenségre és hitszegésre használják. Ebben a szférában szintén minden vallás és társadalmi állás képviselve van. A 2-ik légköri gyűrűben a vallási fanatikusok és álszenteskedők, a farizeusok tartózkodnak; ebben a szférában pedig az egyháznak azok a szolgálói, akik esküszegők voltak, érzéki életet éltek, és azokban a dolgokban, amelyeket képviselniük kellett volna, nem hittek; a házassági esküt megszegők is itt bűnhődnek. A különböző egyházak itt is képviselve vannak építményeikkel és szokásaikkal, csak hogy minden kép hamis és elrútitott, olyan, mint amilyenek képviselői voltak. Itt vannak mindazok, akik Istennek hűséget esküdtek, de fogadalmukat megszegették elcsúfított hitük és meggyalázott egyházuk képe előtt; és mindazok a szentségtelenségek és gonoszságok, amiket ők, Istennek tett ígéretüket megszegve, elkövettek, lángbetűkkel vannak a templomok falaira felírva, és e templomok harangjai keményen és félelmetesen konganak ezen a szférán végig, vádolva bűneikkel az itt levő papokat.

Szomorú és megható panasz ez: „Megesküdtetek és megszegettétek az esküt, lelkek voltok bízva lelkiismeretetekre. Isten nevével ajkatokon vétkeztetek. Jaj! Jaj nektek!” Néhány szellem bűnbánólag földre veti magát és kéri Isten bocsánatát, mások panaszkodnak és sírnak, ismét mások menekülni, elbújni akarnak, de nem lehet. A képmutató és az álbölcs, aki most már igazi énjét meglátja, ijedében összeroskad, mintha szörnyet látott volna. Folyjatok bűnbánó és beismerő könnyek! Bűnhődéstek súlyos lesz. Az újra tetetöltés és a vezeklés törvénye alá kerültök. Súlyos földi halál vár rátok, amely az esküszegés foltját lelketekről lemossa.

Gyakran történnek a Földön szerencsétlenségek, katasztrófák, amikor egyszerre több ember hal meg, mint pl. hajótörések, színházégek, földrengések, bánya- és vasúti szerencsétlenségek, robbanások és háborúk alkalmával; ekkor sok száz ember hal meg gyötrelmes halállal, amely a szellem bűnhődése. Isten mindegyiket kiválasztotta, akinek ily módon kell meghalnia, és ez mindegyiknek szellemi megváltására szolgál.

Azok, akik Istennek a házasság megkötésekor tett esküjüket megszegték, megsemmisülve állnak templomuk előtt, ahol házasságukat kötötték és a hűségesküket letették. A sírok közt megismertem ismerősömet, Laurát, aki egykor szép, de könnyelmű asszony volt.

A máskülönben oly szép, büszke asszony most görnyedt, öreg és összeesett volt. Mikor engem meglátott, félénken elfordult, mintha tekintetem fájdalmat okozna neki. Hozzáléptem, kezet akartam neki nyújtani és szóltam: Laura, nem ismeresz meg? Hiszen mi fiatalkori barátnők voltunk.

Ne nyúlj hozzám! kiáltotta vadul. Te is olyan keményszívű erkölcsbíró vagy.

Hiszen sohase bántottalak, felelém. Talán segíthetek rajtad?

Te akarsz rajtam segíteni! kiáltott. Eredj, nem tudom tekinteted elviselni, oly fényes vagy. Tudod, hogy nagybátyáddal viszonyom volt?

Elszomorodva néztem rá. Igen, tudom! Azt is tudom, mily nagyon szenvedett emiatt a felesége. No de most már mind a szellemvilágban vagytok.

Úgy van, úgy! szakított félbe. Ő, a férje itt volt, láttam. Itt mindenki tud a bűnömről, most már nem találhatnak szépnek, felesége pedig angyal lett! Idejött és elvitte magával férjét. Hol marad az én férjem? Ő nem visz magával? Ő is megesküdött, hogy engem vezet, megvéd, mégis elfelejtett.

Tudod, válaszoltam, hogy férjed sohasem volt hozzád hűtlen, hogy téged hibáid dacára is szeretett. Bizonyára még ma is szeret, és szívesen segítene rajtad, ha meg volna neki engedve. Keresd a hozzá vezető utat bűnbánat és imádság által.

Sírt és így szólt: Ha találkozol vele, üdvözlödd nevemben. Folytattuk vándorlásunkat e szférán keresztül. Útközben megpillantottam egy férfit, aki gondolkodva ült, kezeit keresztbe fonva sötétben nézett maga elé. Előtte utálatos asszony guggolt, aki úgy nézett ki, mint valami piszkos cigányasszony, folytonosan rábámult. A férfiban fiatalkori barátomat, Alajost ismertem fel. Szép,

fiatal felesége és csinos gyermekei voltak; elhagyta őket, hogy leg-alacsonyabb fokon álló, elvetemedett személlyel élhessen, aki démonként uralkodott lelkén. Mikor megöregedett és beteg lett, ez a személy, akivel élt, ütötte, verte. Felesége már azelőtt rég meghalt, máskülönben mindent elkövetett volna, hogy beteg férjét e démon karmai közül kiszabadítsa. Mikor meghalt, azt mondták az emberek: No, végre megszabadult ettől az asszonytól.

Megszabadult? Itt láttam, hogyan szabadult meg! Az érzéki élet úgy eltompította szellemét, hogy most mogorván ül itt anélkül, hogy ereje lenne magát megszabadítani ez asszonytól. A bűn egymáshoz láncolta őket. Gyűlölték, utálták egymást, és mégsem tudtak egymástól megválni. Ti választottátok egymást, maradjatok tehát együtt - így szólt az ítélet.

Megszólítottam: Alajos, nem ismersz? Csodálkozva nézett rám. Te vagy? szólt, és elem akart jönni, de az asszony hosszú köpenyének redőinél fogva megragadta.

Itt maradsz! rikácsolta. El akarta rúgni magától az asszonyt, de az úgy hozzáragadt, mint a bojtorján.

Ó, kiáltott, én a pokolban vagyok, ez itt az ördög! Segíts! - és karjait esdőleg nyújtotta felém.

Isten könyörületos, szóltam. Ő megszabadít téged, ha kegyelemért esedezel.

Ez nem enged, mondá.

Nem, nem engedem, rikácsolta az asszony. Isten a mi számunkra nem létezik.

Tekintetük elszomorított. Vigasztalan állapot, mondám Bettinek. Hogy lehetne rajtuk segíteni?

Vigasztalan volt az ő felesége is, válaszolá Betti, midőn elhagyta, hogy ezzel a teremtéssel éljen. Akkor boldog volt, hogy érzékiségét kielégíthette. Az Isten szeretete, ha ezer év múlva is, de mindenüvé elhat. Ide is jönnek majd missziószellemek az elveszetteket a megtérés útjára vezetni. Vigyük magunkkal őket oda, ahol ezek a missziószellemek munkálkodnak. Alajos készségesen jött velünk, de az asszonyt erős akaratunkkal kellett magunkhoz fűzni, mert nem akart velünk jönni.

Egy dombra érkeztünk, melyről messze elterülő síkságra nyílt kilátás. Sok út vezetett hozzá, a domb pompás, illatos rózsával volt egészen benőve. Egész sereg vándorolt a dombra. Egyesek futottak, mások lassan mentek, sokat jó szellemek vittek, ismét másokat kényszerítettek az odamenetelre. Volt néhány olyan is, aki eltávozott onnét.

Láttam Laurát is lassan jönni. Dicső fényalak állt a dombon, Istennek kegyelmet hirdető angyala, áldólag terjesztette ki karjait, és így beszélt: Jertek mindnyájan hozzám, akik fáradtak és megterheltek vagytok, és én megnyugtatlak titeket! Ezt üzeni nektek az Úr. Ő magához fogadja a bűnöst. Senki sincs elkárhozva, mindenki visszatérhet, vezekelhet és ismét Isten gyermekévé lehet. Ne essetek kétségbe.

Az örök élet gondolata nektek megmagyarázhatatlan, felfoghatatlan. Visszarettentek attól a gondolattól, hogy sok bűnhődésre és tetetöltésre van szükségetek, mielőtt ismét Isten gyermekévé lehettek. Sokan aggódnak azokért, kiket a Földön szerettek. Mi lesz belőlük, mindannyiukból? kérdik. Néhányan abban reménykednek, hogy a szellem megsemmisül, mert ez minden emlékezetnek és lelkiismeret furdalásnak véget vetne. Ti nem is gondolkozhattok másképp, mert mindnyájan elesett, a törvény útjáról letért szellemek vagytok. Láthatjátok pedig, hogy az örökkévalóságban éltek, de tudjátok meg azt is, hogy a javulásnak sok eszköze áll rendelkezésetekre, csak ragadjátok meg.

Sokáig beszélt még ez a fénylő angyal a szeretet hangján ezekhez a szellemekhez; minden egyesnek a lelkébe pillantott, és mindegyikhez a megfelelő vigasztaló szót intézte. Sokan lábaihoz borultak segedelemért esdekelve. Az igazi bűnbánóknak az angyal egy rózsát adott, de akiknek a lelkében az őszinte beismerés még nem akart életre kelni, azokat visszaküldte lakóhelyeikre. Laura is könyörgött egy rózsáért, és az angyal adott neki. Alajos maga akart magának egy rózsát szakítani, de a tövisek megszárták az ujját. Az asszony, aki belekapaszkodott, el akarta vezetni, de ő hevesen lerázta magáról.

Szabadítsatok meg a bűntől! kiáltá. Ó, Isten angyala, szabadíts

meg a házasságtörés láncából. Mária, ki egykor feleségem voltál, légy könyörületes! Bocsáss meg! Őszintén bánom bűnömet, óh segíts rajtam! Valóban megjelent Mária és bocsánata jeléül kezét nyújtotta neki. Ekkor a gonosz asszony Mária megjelenésétől mintegy megvakítva, elszakadt Alajostól. Mária egy rózsát nyújtott Alajosnak, és szabad volt neki Alajost ennek a légköri gyűrűnek 6. szférájába vezetni, ahová mi is velük mentünk.

15. FEJEZET

3. légköri gyűrű 6. szféra(**)

Elmebajosok gyógyintézete. Délnyugati szél. A hold és Ikek befolyása alatt. Ez a beteg és bűnbánó szellemek üdülő helye. A könyörületesség szellemei idehozzák a tébolyodottak szellemeit. Ezt a szférát nagy gyógyintézetnek lehet nevezni.

A levegő tiszta és üde és fényesen süt a nap. A pompás erdőkben sok virág tenyészik, és kedves madárcák énekelnek. A könyörületesség szellemei egyik beteg szellemtől a másikhoz mennek azokat vigasztalni. Gyógyító szellemek is vannak itt, akik a beteg szellemeket delejezik és új életre keltik. A téboly miatt nemcsak a test, hanem a szellem is szenved. Ha az illető a halál által beteg szervezetétől megszabadul, még fáradtnak és erőtlennek érzi magát a hosszú küzdelem után. Ezeknek a súlyosan megpróbáltaknak itt van az igazi üdülőhelyük. Két ismerősre akadtam itt, az első Henrik, elmeegógyintézetben halt meg agyvelősravadásban; itt már felüdült betegségéből és meglehetősen, boldogan időzött egy szép erdő közepében. A fák leveleire bölcs mondások és rövid imák voltak írva. E sajtáságos írárok olvasásába volt elmerülve. Amint észrevett, örömmel jött felém.

Kedves Henrik, mondtam neki, most már megszabadultál a hús kötelékeitől és minden zavaros gondolattól; nagyon örülök, hogy látlak. Igen, megszabadultam! kiáltott fel örömeiben. Dicsértessék érte Isten! Földi életem utolsó évei komor tengődésben teltek el. Mennyire szenvedett szellemem a beteg agy nyomása alatt! Sötét-

ben éltem, félig öntudatlanul. Az állati élet minden mást elnyomott, ez fájt a lelkemnek. A haláltusa után szabadabban éreztem magam, fény hatolt lelkembe, de az agynak szellememre gyakorolt tartós nyomása miatt oly gyenge voltam, hogy hosszantartó ájulásba estem. Drága anyám és fivérem szellemei idehoztak gondos szeretettel, ahol gyengéd ápolásuk mellett gyorsan felüdültem. Gyakran még most is érzi szellemem az agy korábbi nyomását, a test terhét, de anyám néhány delejes vonása szellememet mindjárt felszabadítja. Itt sok jó szellemtől környezve oly boldognak érzem magam. Nézd! Itt jó ismét a környöretes szellemek csoportja, kik az emberek szegény, elkábult szellemeit a tébolydákba idehozzák. Odamegyek és segíték nekik. Ezzel otthagytok.

A második ismerősöm, kivel itt találkoztam, szintén Henrik. Halála után azt mondták róla: Kedves, jó ember volt, kicsit hiú, őseire büszke, gyenge jellemű, néha-néha heveskedő, de nagyon jószívű volt. Nőtlen volt, de amint mondani szokták, voltak apróbb szeretkezései. Vidám kedélye kellemessé tette életét, de azért mégis sokszor boldogtalannak érezte magát. Utolsó éveiben agybajt kapott és egy időre a tébolydába kellett vinni. Nagyon megrökölt, hogy engem viszontlátott. Kísérő társában Ágotára, utolsó szerelmére ismertem. Leültünk az erdőben egy pompás fa alá és elkezdett beszélni.

H e n r i k: Igen szívesen elbeszélem a halál utáni érzéseimet, csak-hogy akkor a halálom előtti három évvel kell kezdenem, mert már az tulajdonképpen kis halál volt. Már hosszabb idő óta rosszul éreztem magam, folyton szédültem és olyan érzésem volt, mintha valami gonosz szellem üzött volna folytonos pénzkiadásra, és az aszszonyok utáni futkosásra. Érzéki mámorban éltem. Hiányzott nálam az erős akarat az ellenállásra. Így jutottam az iszonyú sorsra, amikor az emberek durvasága miatt dühöngővé lettem és a bolondok házába zártak. Az első napokban nem éreztem annyira szomorú helyzetemet, mert agyam zavart és homályos volt, de mikor később visszatért a nyugalom és a belátás, végkép boldogtalannak éreztem magam. Emésztett és égetett a szégyen amiatt, hogy én, az

előkelő úr be voltam zárva, és hogy nekem durva ápoló parancsolhatott, akinek engedelmeskednem kellett. Nagyon megvigasztalódtam, mikor Jánosnak, az én komornyikomnak kérelmére megengedték, hogy nálam lehessen. Még most is minden nap kérem a jó Istent, hogy ezért jutalmazza meg Jánost. Nagy vigasztalásomra szolgált az is, hogy unokaöcsém és Etelka unokahúgom meglátogatott. Abban a kellemetlen helyzetben voltam, hogy csak félbolond voltam, ami sokkal rosszabb, mint egész bolondnak lenni. Az agylágyulás következtében szellemem mintegy narkotizálva volt. Csak egyetlen erős fizikai rázkódásra emlékszem még vissza, ez volt az utolsó gutaütés. Lassankint megszűnt az emberi élet, s testem halott volt: de én a halál után felébredtem abból a halálból, amely engem három évig tartott fogva. Ah, ez jól esett! Néhány szeretett, korábban elköltözött üdvözölt, de különösen boldog voltam, hogy a kedves Ágotával találkoztam, aki a Földön utolsó forró szerelmem volt, és négy évvel előttem halt meg, ami nagy fájdalmat okozott nekem és búskomorrá tett; ő mindjárt a szellemvilágba akart vinni. Nem - mondám neki - maradjunk itt addig, míg eltemetnek; szeretném látni, hogy rendesen csinálnak-e mindent? Megnéztem tehát, hogy öltöztet fel jó és hű Jánosom keserű könyvek közt egyenruhámba, hogyan tették a kardot is a koporsóba mellém, ami megörvendeztetett. A címerpajzsokkal feldíszített várkapolna is tetszett; mert hiszen tudod, hogy nem a tébolydában, hanem egyik unokaöcsémnél haltam meg, miután az én jó Etelkám az intézetből kiszabadított. Etelka könnyei mélyen megindítottak.

Mikor mindennek vége volt, így szóltam Ágotához: Már most mutasd meg a lakásodat a szellemvilágban. Tudom, hogy szellem vagyok, hagyjuk az öreg Henriket a sírban elporladni. Most új élet következik és az ítélet. Most látom meg majd, hogy a pokolba, a mennyországba, vagy a tisztító tűzbe jutok-e?

Ágota monda: Csodálkozni fogsz; minden másképpen van, semmint hiszed. Megfogta kezemet; igen, volt kezem is, testem is, csakhogy átlátszó és könnyű, nagyon kellemesen éreztem magamat benne. Hogyan megyünk el a Földről? - kérdem. Te még gyenge vagy - felelé Ágota, delejezlek és elaltatlak. Nézd, ott jön

védsszellemed, az ő segítségével elérjük rendeltetésünk helyét. Először láttam védsszellememet. Csodaszép angyal volt, kinyújtotta kezét és így szólt: Halj meg egészen a Földre nézve, ez a te igazi megváltásod! Letérdeltem, elszédültem és elvesztettem eszméletemet. Pompás kertben ébredtem fel. Védsszellemem és Ágota állottak mellettem. Oly szép rezeda, orgona, gyöngyvirág volt a kertben és egy fülemile csodaszépen énekelt. Az égben vagyok? - kérdem. Nem - válaszoló védsszellemem - ez olyan szféra, ahol a fáradt földi vándorok felüdülnek. Itt béke uralkodik, itt a te egész életedet átolvassuk. Minden ballépésedet és mulasztásodat megmutatom, mert az mind fel van írva. Védsszellemem most nagy táblákat vonultatott el szemeim előtt, mint ködképeket; magam előtt láttam napról-napra egész földi életemet, minden bűnömet. Életemnek ez az áttekintése volt az igazi vizsgatétel; mindannyiszor nagyon bántott, valahányszor egy-egy bűnöm előkerült. Mikor az utolsó ködképhez, a halálhoz jutottunk, egészen meg voltam törve, hogy életemet olyan haszontalanul töltöttem el. A vizsgálattal készen vagyunk - szólt az angyal - éppen egy esztendeje a Földön, hogy meghaltál. Lehetetlen! mondtam, és az órámot akartam megnézni. Nekem ilyen gyorsan még sohasem múlt el egy esztendő. A vizsgálat alatt Ágota mindig mellettem volt, s hogy felüdítsen, nagyon jó őszibarackot és szamócát hozott. A gyümölcs itt átlátszó és nincs magva, a spiritiszták azt mondanák, hogy ez a barack lelke. Jó friss vizet is ittam. Mindezt emésztés nélkül szívjuk fel.

Az angyal némelykor az egyik ködképtől a másikig nyugodni és szunnyadni engedett, ami rendkívül erősített. Kedves védsszellemem, mi hát megvizsgáztatásom eredménye? Melyik szellemi kategóriába jutok? - kérdem. Az angyal szólt: Te inkább gyengeségből és könnyelműségből vétkeztél, semmint gonosz szándékból. Akaratod gyenge, szenvedélyed erős volt, most az engedelmességet és az alárendeltséget kell megtanulnod. Azután Istenhez jutok? - kérdem. Az angyal mosolygott. Ő nem! Még soká nem! Én Isten által hozzád küldött vezetőd vagyok, kövess.

Egy otthont jelöltek ki számomra, ott élek Ágotával. Itt mindenkinek megvan az otthona. Minden nap összegyűltünk tanulni és

imádkozni; magas szellemek tanítanak minket. Ezek a tanórák nagyon felüdítenek. Mihelyt valaki jobb lesz, kisebb feladatokat kap; sokszor utazások azok a Földre, a rokonokhoz, hogy rajtuk segítsünk, vagy hogy szerencsétlenségtől óvjuk meg őket, vagy haldoklásukban legyünk segítségükre. Az első három évben én csak hallgató voltam, mert sok tanulni valóm volt. Lassankint kisebb megbízásokat kaptam a Földre. Eddig még egyáltalán nem vágyom földi testbe; örökké így szeretnék élni. Valahányszor előbb elhalt elődeim egyike vagy másika után tudakozódtam, mindig megengedték, hogy felkeressem őt. Mivel majdnem mindegyik más szférában lakik, már sok szép utazást tettem, Henrik unokaöcsém ugyanegy állomáson van velem; olyan kedélyesen élünk itt együtt, nem henyélünk. Nem félek, hogy az örökkévalóság hosszúnak fog fel tűnni. A hitnek, a szeretetnek és a bölcsességnek bizonyos készletét kell megszereznem, mert bizonyára újból testet öltök a Földön, hogy utolsó haszontalan életemet jóvátegyem.

K a t a l i n: Nem emlékszel rá, öltöttél már többször is testet?

H e n r i k: Ó igen, többször. Most ezt oly jól tudom, mint a színész a szerepeit. Egyszer uralkodó fejedelem voltam, s ez kifejlesztette bennem a gőgöt; azután egyszer lovag voltam. Mindent nem beszélhetek el, nagyon hosszú lenne. Ködképekben láttam minden testetöltésemet; megismertem magamat és minden rokonomat. A jövő el van előlünk takarva. A magas szellemek azt mondják, hogy ki-ki a saját jövőjének kovácsa. Üdvözítőnket háromszor láttam. Minden világot bejár, s ha Ő jön, mennyei érzés tölt el bennünket. Még egyet akarok mondani. Őrizkedjék az ember a Földön a túl pedáns szokásoktól és szenvedélyektől. Ilyen rabja voltam én a szokásoknak és a dohányzásnak; erősen dohányoztam, amit a szellemvilágban nagyon nélkülöztem. Mily sokszor vágytam egy jó cigaretta után! Azután olyan szokásom volt, hogy minduntalan az órámat néztem; ezt is nagyon nélkülöztem, mert mindig szerettem volna tudni, hány óra van most Grazban. Az embernek időről-időre fel kellene hagyni szokásaival, és megpróbálni, hogy el tudná-e azokat hagyni, mert azután mint szellem nagyon kellemetlenül

érzi, hogy bizonyos dolgokat nélkülöznie kell. Egészen elcsodálkoztam azon, hogy teljesen ősök nélkül vagyok. Hol voltak hát ezek mind, az ősök, kikre oly büszke voltam? Sok időre lett volna szükségem, míg valamennyit feltaláltam volna. Mik voltak azok azóta a Földön! Mily sokféle testetöltésen és bűnhődésen mentek keresztül! Valóban úgy van, ahogy a magas szellemek mondják, hogy t.i. az igazi nemesség az erény, az igazi hatalom az Isten iránti szeretet. A szerelmi kalandok iránti vonzalmam még itt is veszedelmessé lehetett volna rám nézve. Abból a szférából, melyben élünk, népes térség látható, sok út vezet egyik szférából a másikba. Egyszer egy ilyen úton találkoztam egy csinos női szellemmel, aki a Földről érkezett, s nemrégén halt meg. Követni akartam, de az én éber Ágotám még jókor visszatartott. Azután láttam, hogy ez a női szellem minél inkább távozott, annál rútabb lett; bukott nő volt, akit a szellemvilág egyik bűnhődési helyére vittek. Szépen megjárhattam volna, ha utána megyek, megint olyan helyre jutottam volna, amelyet a Földön már nagyon is megelégteltem. Az emberek előtt hihetetlennek fog feltűnni, ha azt mondom, hogy itt szép, nagy sátorban lakom. Hisz még nem vagyok magasabb szellem; mi itt mindannyian még nem vagyunk elég szellemiek arra, hogy egészen lakhely és természet nélkül éljünk. Amint testünknek itt - a test szót kell használnom, mert nem tudok rá más kifejezést - emberi alakja van, épp ilyen a természet, a mi lakhelyünk, szükségleteink is, az alvástól az ételig és minden, ami minket környez, csak-hogy semmisem oly durva és anyagias, mint a Földön. A magas szellem azt mondja, hogy mi a földi dolgok lelkében lakunk.

16. FEJEZET

3. légköri gyűrű 7. szféra(**)

A jók, a megtérések és az újra testetöltések fokozata. Váltakozó szelek. Jupiter és a Bika befolyása alatt; gyógyerőt gyakorol.

K a t a l i n: Ebben a szférában gyűlnek össze e légköri gyűrű szféráiból a megtért szellemek, hogy magukat az újra testetöltésre előkészítsék, mert ez a jó és egyszerű emberek szférája, kik a Földön meghalnak.

Azok a szellemek, akik megtérve idejönnek, amikor e szférába lépnek, lelki testüket felcserélik; a halálnak egy nemén kell átesniük, hogy új életre ébredjenek. Az 5-ik szférában említettük, hogy a töredelmes szellemek egy rózsát kapnak; e rózsza illatától elszédülnek és elkábulnak, halálhoz hasonló ájulásba esnek, mely állapotban lelki testük szellemükről leválik, vagy jobban mondva könnyebb lelki testté változik át. Mikor ezek a szellemek ájulásukból felébrednek, örömükben és boldogságukban ujjonganak; érzelmi és lelki életük kétszeres erővel ébred fel, és szellemük világosabb, értelmesebb lesz. Elragadtatással és hálásan fogadják a szellemek oktatásait, amikben itt részesülnek és elkészülnek a vezeklésre.

E most leirt 3. légköri gyűrű az ő szféráival mind az újra testetöltés törvénye alatt áll, mert mindnek van valami jóvátenni és levezekelni valója a Földön; enélkül a vezeklés nélkül nem lehetnek be a 4-ik légköri gyűrűbe.

Sokan beszélnek a Földön az újra testetöltés tana ellen. Sok szellem nem akar tudni róla, aki a Földön megnyilatkozik, mert e tekintetben még tudatlan. A szellemeket e dologról előbb kioktatják, némelyek elfogadják, némelyek visszautasítják. Mily végtelen sok minden van, amit az ember halálakor még nem tud, és ami lassankint majd csak itt, újrászületése után, a magasabb szellemek oktatása által lesz előtte ismeretes.

Az újra testetöltések az első légköri gyűrűben gépiesen történnek, azaz a szellem a törvény által kényszerítve van az újra testetöltés parancsának engedelmeskedni, ha bizonyos időciklus eltelt. Az első légköri gyűrű szellemei bűneik miatt állatiasan lesüllyedtek, akaratuk gonosz, tehát kényszerítve lesznek arra, hogy egy meghatározott időszak lejártakor a magasabb akaratnak engedelmeskedjenek.

E testetöltések rendszerint nagy büntetések: torzszülöttek, nyomorékok stb. olyan létformák, amelyeket látva, azt kérdik az emberek: Ez az Isten igazságossága és szeretete? Pedig Isten igazságossága és szeretete éppen a vezeklésben és a büntetésben rejlik.

A 2-ik gyűrű szellemei hasonlóképpen törvényszerű testetöltés alá tartoznak. Tartózkodási idejük a szellemvilágban sokkal hosszabb, mint az 1. gyűrűbe tartozóké. Ezeknek a szellemeknek a testetöltést, a kiegyenlítés és kegyelem eszközeként kell felismerniük, és azt kérniük is kell.

A 3-ik légköri gyűrű szellemei a testetöltésig terjedő utolsó időszakban élnek, de ez a még itt is szükséges vezeklési törvény alatt áll. Csak a jók szellemei, kik a 7-ik szférába jutnak, mennek át bizonyos idő múlva szabadon a 4-ik légköri gyűrűbe. Ebben a szférában sok ismerőssel találkoztam; ezek nyilatkozatait közlöm veletek úgy és olyan beszédmodorban, amilyenben kaptam. Első ot-tani ismerősöm, Károly így szólt hozzám:

Üdvözlöm, kedves barátnőm! Bizonyára csodálkozik, hogy velem itt találkozók?

Legutolsó földi életem, melyet képekben magam előtt látok, most alaposan elhibázottnak tűnik fel. Mint jó, istenfélő szülőök gyermeke, akit gondos nevelésben részesítettek, később egyáltalán nem feleltem meg várakozásuknak. Voltak tehetségeim és könnyen tanultam irodalmat, történelmet, nyelveket, zenét, és szellemem mégsem vett jó irányt. Az igazságot akarom mondani, hogy vallo-másomat az itt jelenlevők mind hallják. Visszaéltem szüleim szeretetével és jóságával és eltékoztam vagyonomat egy személlyel, akiről azt hittem, hogy szeretem, pedig csak érzékeimet izgatta.

Midőn egészséget, fiatalságot, pénzt elfecséreltem, 30 éves koromban már törődött, erkölcsileg és fizikailag beteg ember voltam. Ekkor egészen váratlanul jött a halál. Jóformán azt sem tudtam, mi történt velem, mikor a hozzám tartozók imádságát hallottam és atyám fájdalmát és könnyeit láttam. Régebben beszélgettünk egy asszonnyal a spiritizmusról; a szellemekről mondott szavai hirtelen eszembe jutottak, és most már tudtam, hogy rajtam a nagy változás végbement; egyúttal eszembe jutott elfecsérelt életem is, gyermekségem, ifjúságom, minden, amit tanultam, olvastam, és rémesen tűntek fel előttem vétkeim, mintha csak ítéletet tartottak volna fellettem holttestem mellett. Az az egyszerű gyermekies ima jutott eszembe nagy szorongattatásom közben, melyre megboldogult drága anyám tanított gyermekkoromban, azt kezdtem el imádkozni koporsómnál. Itt feküdt holttestem, az egykor sokat ígérő, virágzó ifjú, most kiaszott múmia; és én, a szellem, itt állok mellette, a hozzám tartozók közt, velük együtt siratva kárba vesztett életemet. Hogy mennyire kárba vesztett ez az élet minden tekintetben, azt csak én tudom; Azért mindig hosszabban és buzgóbban imádkoztam. Feltekintettem az égre, forró vággyal kérve Istent, hogy a vigasztalás angyalát küldje el hozzám. Ima közben úgy éreztem, mintha felemeltek és vittek volna; bágyadság fogott el és elszunynyadtam. Mikor felébredtem, enyhe légkörben találtam magam; előttem egy dicső angyal állt, kiben nagy örömömre drága anyámat ismertem fel. Így szólt:

Sokat sírtam miattad és tévelygéseid miatt! De Isten irgalmas! Meghallgatta imádságomat és elküldött megmentésedre. Ismerd el az ima erejét és változzál meg.

Így lettem én a szellemvilágban szorgalmas a jóban, erős a töredelmességben és abban a szándékban, hogy Istennek szolgáljak. Kész vagyok mindent megtenni, amivel megbíz, és újra testetöltésem módját már közölték is velem.

K a t a l i n: Volt nekem egy barátnőm a Földön, aki maga volt a jóság, az önzetlenség. A külseje azonban ijesztő rút volt, kicsi volt és púpos; sokszor csodálkoztam rajta, hogy egy ilyen magas és tiszta szellem hogyan jutott ily rút testhez. És most itt találom

az én kedves Ninámat e szférában, mint csudaszép, fénylő szellemet. Így szólt:

N i n a: Úgy-e, alig ismersz a rút Ninára. Ah, mily boldog vagyok most! A rút, eltorzított test rám nézve hasznos büntetés volt korábbi hiúságomért, amiből kifolyólag egyik előző életemben súlyosan vétkeztem. A hiúságot most már levetkeztem. Púpomat azonban sokszor nehezemre esett hordani; voltak pillanatok, amikor elvonulva keserű könnyeket hullattam. De Isten irgalmas volt; minden vétkemet levezekeltem, és meg is vagyok ezért jutalmazva. És még nagy öröm is várt itt reám, a szegény, elhagyatott, rút aggleányra, akinek élete szerelem nélkül folyt le. Itt találtam a számomra kijelölt szellemet és barátot, kivel egyesülve, szorgalmasan fogok dolgozni és Istenért munkálkodni.

Utolsóelőtti testetöltésemben a Földön szép, hatalmas és szellemdús asszony voltam. Férjem szeretett, de én megcsaltam őt, mert hiúságom nem ismert határt, szívtelenné és gonosszá tett. A szellemvilágba érkezve találkoztam néhai férjemmel; jóságosan és szeretetteljesen fogadott, s nemeslelkűsége őszinte, mély bűnbánatot ébresztett bennem. Semmi büntetés sem tűnt fel rettenetesebbnek, mint ugyanazon a Földön születni újra, és pedig rút, nyomorék asszonyként, kitől a férfiak utálattal fordulnak el, és mégis készségesen fogadtam ezt a büntetést, mert komolyan meg akartam javulni. Ó hányszor kérdeztem a tükörbe nézve, mért alkotott engem a Teremtő ilyen rútnek? Megtettem minden lehető, hogy jósággal és szeretettel az emberek szeretetét megnyerjem. A küzdelem sokszor elég nehéz volt, de azért mégis soknak megnyertem a szívét. Most már mindent kiálottam, és ünneplem hű duálszellememmel szellemi újjászületésemet, mely dicsőbb a Föld minden menyegzőjénél.

K a t a l i n: Egész elragadott e szellemalak szépsége. Nemeslelkűség, szeretet, méltóság látszott rajta, amellelt éreztem, hogy mily erős akaraterő árad ki belőle. Mellette állt duálszelleme, boldogságtól és szeretettől sugározva.

Rendkívül érdekes, hogy milyen sok dolog, és az embernek milyen

sok cselekedete, mit az emberek a Földön nem értenek, lesz világossá a szellemvilágban. Így unokanővéreim egyike, kinek már hat gyermeke volt, még egy szegény gyermeket fogadott örökbe, akihez - mint mondta - egész különös vonzalommal viseltetett. Senki sem tudta megfejteti, és bizonyára ő maga sem tudott a gyermek iránti vonzalmáról pontosan számot adni. A szellemvilágban ez is világossá lett. Nővérem azt hitte, hogy idegen gyermeket fogadott örökbe, pedig nem így volt, a gyermek szelleme nagyon is közel állt hozzá, csak fontos szellemi kötelességet teljesített tehát, mikor a gyermeket, aki egy előző létében az övé volt, magához fogadta. Ily módon lesz világossá sok sugalmazás és sok rendkívüli az emberi természetben.

Egy nagyon vagyonos nőtlen ifjú hirtelen elhalt. Végrendeletének felbontása után kitűnt, hogy vagyonát nem rokonainak, hanem két idegennek, és pedig egy fiatal leánykának, gyermekkori játszótársának és egyik legjobb barátjának hagyta. Ezen a különös végrendeleten az emberek egészen elcsodálkoztak. Találkoztam az ifjú szellemével és eljárását teljesen igazoltnak találok. Követte szellemének és a másik életre való emlékezésének ösztönzését. A következőket adta elő:

S z e l l e m: A Földet nagyon szívesen hagytam el, és semmit sem kívánhattam volna jobban, mint ezt a hirtelen halált, mely oly édes volt. Valóban minden jogosultságom megvolt ahhoz, hogy boldog legyek, mert minden, amit az emberek földi javaknak és boldogságnak neveznek, rendelkezésemre állott és mégis idegen voltam a Földön. Csak régi számadásokat jöttem kiegyenlíteni. Gyakran merült fel bennem az a gondolat, hogy egyszer már éltem a Földön, mert az élet nagyon különösnek tűnt fel előttem, és eszténként, mikor egyedül voltam, másik világból való gondolatok és érzelmek leptek meg: nem közöltem ezeket senkivel. Majdnem minden ember egy világot hord magában, amit csak Isten és ő maga ismer.

Végrendeletemen és intézkedéseimen az emberek csodálkoztak és azt kérdezték: Hogyan hagyhatja az ember idegeneknek a vagyonát? Idegenek? Ők nekem nem idegenek, s akkor sem voltak

idegenek. Idegenek névszerinti rokonaim voltak és most is azok, és akikre mindenemet, amivel csak bírtam, szívesen hagytam, ezek az én legközelebbi szellemi rokonaim. Régi tartozást kellett velük szemben lerónom.

Az emberek azt mondják, milyen különös, hogy mindent nekik hagyott! De én nemcsak erre a rövid földi időre emlékszem, hanem a korábbi múltra is. Az a fiatal leányka és az a barátom hozzám legközelebb álló szellemek, és nagy hálával tartoztam nekik, amit most leróttam. Ne csodálkozzatok tehát egy különöc rendelkezésin, mindennek megvan a maga oka, és én hálát adok Istennek, hogy engem így vezérelt, és a kiegyenlítésre való hajlandóságot bennem ébren tartotta.

K a t a l i n: Ezután egy, a Földön nemrég elhalt testvérünk beszélt, kit Edének hívtak.

E d e: A legnagyobb készséggel beszélek el nektek, kedves testvéreim az életemből valamit. A Földön a nagyvilágban éltem és amint mondják, előkelő állást foglaltam el. Most már a mulandó burkot levettem, szellem vagyok, és sokkal normálisabb állapotban találok magam, mint azelőtt. Lenézek a világ forgatagába, mint a fáradt vándor, ki magas hegyen áll. Eszembe jut életemnek egyik napja. Forró nyári nap volt; a szabad természetbe vágytam és felmentem egy dombra közel a városhoz, ahonnan pompás kilátás nyílt. Ott ültem fenn gondolatokba elmerülve. Fülemben zsongott még a város zaja, még éreztem lábaimban a rossz kövezet okozta fájdalmat. Mire gondol az ember ilyen édes, búskomor hangulatban, ha nem a szerelemre, a hűtlenre, vagy a politikára, a hitelezőkre, többféle dolgokra, amik nem akarnak sikerülni. A kézműves a napi munkájára gondol, a kereskedő az üzletére, a költő az ideáljára, a világfi semmire sem, ásít és nyújtózkodik, megunta az életet és üzelveit, a nagyvilág fecsegését. Ilyenkor visszagondol az ember gyermekkorára, elmélyed emlékeibe, melyek élénken támadnak fel szellemünkben. Már nem vagyunk fiatalok és milyen is volt az élet? Ízetlenné lett, egyhangúvá, minden nap ugyanaz. A nagyvilág olyan mindennapi az ő megszokott elveivel, fondorlata-

ival és szokásaival. Az ember fáradt, mire az ágyba kerül; mert szellemdúsnak és vidámnak kell látszani, ha nem is az. Ezek a néhai attasé filozofáló szellemének gondolatai és visszaemlékezései. Ezek voltak körülbelül az én gondolataim is a hegyen. A hatalmas székesegyház esti harangozása felhangzott hozzám, a csillagok, a harangszót üdvözölve, figyelmeztettek az imára! Ima? Hogy imádkozzék az ember abban a forгатagban odalenn? Hogy szállhatna komolyan magába, és hogy gondolkozhatnék az ember a léleknek továbbéléséről, mely idebenn a testben lakik? Abban a testben, mely öregedésével figyelmeztet minket, hogy időnk ideleenn nem-sokára lejár. A harangok tovább szólnak, és a csillagok világitanak. Imádkozzál, szállj magadba - szól a belső hang - tekints fel Isten-hez, aki téged örökéletre teremtett. A földi élet rövid és mulandó, gondoldj szellemed jövőre. A figyelmeztetés ilyen pillanatai minden embert meglepnek. Figyelmeztet szellemed jövőjére a csalogány dala, a szép naplemente, a tiszta, csillagos ég, vagy egy virág.

Azon az estén szívem a béke örök hazájába vágyott; haragudtam sorsomra és nyugalomra vágytam. Nemsoká teljesült vágyam, földi életem ideje letelt és szellemmé lettem. Megszabadulásom óta már valóban ezerszer volt alkalmam Isten szeretetét és bölcsességét megcsodálni. Most már földi életem egyetlen napját sem kárhoztatom, ha az még oly keserű volt is. Trombitaszóval szeretném tudtára adni annak a körnek, melyben éltem és a világnak: Emberek, bennetek örök, halhatatlan szellem lakozik! Szálljatok magatokba napjában legalább egyszer és gondolatok Istenre, a minden-ség urára. Ne fárasszátok magatokat a világ semmiségeivel, minden elmúlik, csak a szellem és cselekedetei élnek tovább. Istenért élni és működni - ez az én mostani jelszavam. Ó Föld, a te sok gonoszságoddal, büntényeiddel, fájdalmaiddal és könnyeiddel, erényeiddel és lemondásaiddal, hű szívek feláldozó szeretetével, hálásan gondolok reád, mert egy lépcsőfok voltál a mennyei lajtortján, eszköz mostani békém eléréséhez. Isten segítsen és áldjon meg, kedves Földem; törj és küzdj felfelé mindazokkal a szeretteimmel, akiket rajtad még magaménak tartok.

K a t a l i n: Ferenc szellem, aki most fog nyilatkozni, nagyon szeretetreméltó, jó ember volt. Kifejezésmódjáról látjuk, hogy a lovaglásnak és a sportnak nagy kedvelője volt.

F e r e n c: Kedves barátnőm, formális társaságot szeretnél magad körül! Ezt gondolod: Használjuk fel az alkalmat, kérdezzünk és tanuljunk; igazad van. Boldog vagyok, önmegtagadásomból vagy hibáimból kifolyó cselekedeteim szerint kapok jutalmat vagy büntetést. Csakugyan mindinkább be kell látnom tökéletlenségemet. Még egyszer futtatnom kell a Földön, mert nemsokára fűjják az indulót. A földi élettel olyanformán vagyunk, mint a futtatással. Vegyük először a sík-versenyt: Csengetnek; figyelj! Most, rajta! Elővigyázattal, kitartással és könnyű testtel az ember elsőnek érkezik be. Türelmetlenség nem vezet célhoz. Azután meg az akadályverseny - ó, azok az akadályok! Ott egy sövény, itt egy árok. Keresztül akarunk rajta ugratni. Látjuk a jóleső nyugalom túlsó partját, de nincs meg hozzá az erőnk, nem tudunk jól neki futtatni, erőltetjük, és egyszer csak benne fekszünk a piszkos árokban, melyből bemocskolva, sántítva érjük el ismét a biztos talajt. Ezek az emberi élet megpróbáltatásai és akadályai, amiket csak nyugalommal és előrelátással lehet legyőzni. Ezek az öreg sportférfiú gondolatai, aki szerette a természetet és megtalálta az alkotót minden fában, minden virágban. Szerencse fel! és Isten védje azt, aki nek ismét részt kell vennie a futtatásban a Földön. Biztos ülést, erős kezet és előrelátást kívánok neki.

K a t a l i n: Elmentünk ezután mindnyájan e szféra egyik szép kertjébe. Ott láttam Marcellus szellemet szeretteitől és barátaitól környezve, kiket szellemi élete folyamán szerzett. Marcellusnak hosszú, fehér ruhája volt. Egy magas szellem lépett hozzá, és így szólt: „Marcellus, rád nézve, aki Istentől az újra testetöltés kegyét már megkaptad, a Földön való megszületésed pillanata elközelgett. Most már mindazt helyre kell hoznod, amit azelőtt elrontottál. Jót kell tenned ott, ahol azelőtt rosszat tettél, az erényt kell szolgálnod a bűn helyett. Tekints még egyszer utolsó földi életedre!”

És egy hosszú lapot göngyöltett le az angyal, ezen volt látható

Marcellus élete. Leolvasta és még egyszer átjárta a bűnbánat, a töredelem, a forró vágy a vezeklés után. Így szólt az angyalhoz: „Ó, engedj mennem!” Az angyal már most egy másik lapot göngyöltített le, ezen az új testetöltés volt látható, melyre vállalkozott; a gyermekkor, ifjúság, öregség, földi életéveinek száma, a feladatok, melyeket teljesítenie kell, minden megpróbáltatás és szenvedés. Olvasd el ezt - szólt az angyal - ez leendő földi életed. Érzel magadban annyi erőt, hogy mindezt teljesítheted? Gondold meg még egyszer!

„Akarom! Akarom teljesíteni!” - könyörgött Marcellus. Ezután az angyal hozzálépett és tövisszorosít tett a fejére, ami fájdalmat okozott neki.

„Ezek a szenvedéseid” és aztán pálmaágat adott a kezébe. „Ez a győzelem! Mindkettőt őrizd meg emlékedben.”

Azután az angyal egy karddal háromszor a jobb vállára ütött e szavakkal: „Istenért, felebarátért, saját lelki üdvösségedért! Most már Isten lovagjává üttettél, tartsd meg híven fogadásodat.”

Marcellus letérdelt, megcsókolta a kardot és így kiáltott fel: „Hűséget esküszöm Istennek!”

„Megesküdött!” kiáltotta valamennyi szellem. „Üdv neki! Isten megadta neki hozzá az erőt!”

Marcellus átölelte kedveseit, különösen egy női szellemet; ő volt a duálja, akit szeretett. „Követlek nemsokára, szólt ez, hisz tudod, hogy hozzád tartozom, és mint a feleséged, híven állok majd oldalad mellett, meg fogjuk egymást ismerni.” Szent eljegyzés volt ez. Marcellus a szellemvilágban hagyta menyasszonyát, hogy előkészítse annak földi lakását. Már most az angyal három delejes vonást adott Marcellusnak: szellemének, lelkének és testének egyet-egyet. Elaludt, s a szellemek dicső énekeket énekeltek. Duálja mellette állt - és sírt, számára ez válás volt.

Jött azután a születés angyala, ki Marcellust a Földre vitte testet öltetni. A bölcsőben felébredt a gyermek, szerető szemek, boldog szülők figyelték. A védőszellem komolyan nézett a rábízott kincsre, a kisgyermekre a bölcsőben.

17. FEJEZET

4. légköri gyűrű 1. szféra(**)

Boldog szellemek szférája és oktatási helye. Önkéntes testetöltések, gyógyító tudomány, gyógyító erő, ellenhatás; a feje hat. Déli szél, a Vénusz és a Bika befolyása alatt.

K a t a l i n: Amidőn titeket ebbe a légköri gyűrűbe vezetek, hazámba érkezem. Habár e gyűrű minden szféráját felkereshetem, azért mégis ez az első szféra az én otthonom. Még ezt a hét szférát bemutatom, de akkor az én tudományomnak vége, elbúcsúzom tőletek és magasabb szellem fog titeket a többi légköri gyűrűkön keresztül vezetni. E 4-ik gyűrű szellemei nem állnak többé vezeklőként a törvény által követelt testetöltések alatt; ha újra testet öltenek, az önkéntes misszióvállalás. Az a képességük és alkalmuk is megvan, hogy utazásokat tehetnek a bolygókra. Ez a gyógyító erő, a gyógyító tudományok és a könyörületesség szférája.

Nem szükséges azonban, hogy az ember a Földön orvos lett legyen, hogy e szférát elérje; azokat a könyörületes szellemeket foglalja ez magában, akik humánusan működtek és az emberiség szenvedéseit gyógyítani törekedtek. Csodálatos dicső szféra ez! A mi Urunk Megváltónk sokszor felkeres itt minket, és a legmagasabb szellemek eljönnek ide, hogy oktassanak, és magasztos dolgokra tanítsanak. Semmiféle bűn vagy nagyobb hiba ide be nem juthat. A magasabb bölcsesség előttünk fel lévén tárva, megtanuljuk az alázatosságot és megismerésünket gyarapítjuk a tökéletes szeretet tana által. Itt ébred fel bennünk annak a sejtelme, hogy tulajdonképpen milyennek kellene lennünk. A szellemi értelem felébredésének a szférája ez minden magasabbra és jobbra nézve, ahol az igazság hajnala kezd derengeni a szellem előtt. A szellemek önkéntes újra testetöltésekre mennek innen a Földre kisebb küldetésekkel, vagy felfedezésekkel a gyógytudomány terén, vagy hogy emberbaráti műveket hozzanak létre. Olyan emberek, mint Mesmer, Hahnemann, Mathei, Frank Ágoston Hennán ebből a szférából mentek le. Itt szorgalmasan tanulják a növénytant és a gyógyító

tudomány minden ágát. Azért a növényvilág is egészen csudaszép és gazdag itt; épp így a folyók és ásványforrások is; ezeket kozmikus vizeknek szeretném nevezni. Jótékony befolyások mennek innen a Földre és az embereknek különösen idegeire hatnak; ellenálló erőt is kölcsönöznek ezek a befolyások a betegségekben. E szférából való szellemek befolyásolják az embereket a környékesség műveire, és segítik azokat, akik a gyógyító tudományokkal foglalkoznak. E szféra befolyása, hogy úgy mondjam, ellenszere a mérgeknek, a betegségeknek, a rossz befolyásoknak, a kegyetlenségeknek és fösztvénységnek.

Egy szellemet hoztam e szférából a médiumhoz, aki a földi halálról akar nektek egyet-mást elmondani.

Hahnemann szellem közleményei()**

Az orvosi tudomány a halál lefolyásával még mindig nem foglalkozott elég alaposan.

Krisztus ismerte az újra életrekeltő erőket is, amiknek mozgató erői nem csodák, hanem csak természeti törvények, de az emberek azokat nem ismerik, de nem is fordítottak semmiféle fáradságot arra, hogy kikutassák: legkevésbé az orvosok, mert ők csak szereikkel akarnak hatni, és a magnetizmust, valamint minden szellemi erőt tagadnak, anélkül, hogy azt megvizsgálják.

A legkisebb diszharmóniának a testben megvan a visszahatása a szellemre éppúgy, mint a szellem diszharmóniájának a testre. Kölcsönhatásban élünk, kölcsönös kicserélődés az élet örök menete kicsiben úgy, mint nagyban. A szellemnek és lelki testének nincs feltétlen szüksége egészséges testre, hogy benne működhessék, mert nagyon sokszor törvény szerint kell beteges testi szervezettel egyesülnie, a test betegeskedése nem volna kényszerítő oka a szellem elválásának a testtől, de az életszervek megsértése igen.

Az ideg- vagy lelki testnél fogva a szellemek légszerű idegképmásai az embereknek. A szellem a motor, a halhatatlan élet e két egymáshoz hasonló burokban. A szellem tehát mindent háromféle-

képpen érez: szellemileg, idegtestileg és testileg. A testi élet rögtöni elvétele a kivégzéseknél vagy más gyilkosságoknál nem jár minden állati élet rögtöni megszűnésével; ez az élet még tovább tart, míg csak az idegtest teljesen el nem válik az anyagi testtől. Az idegéletnek ki kell magát tombolnia, míg a szellemet végleg elengedi a testtől. Ennek igazságát bizonyítják az akasztott emberek arcfintorgatásai és a végtagok önkéntelen rángatózásai, ha például a csatában fejüket ágyúgolyó hirtelen leszakítja. Ezért a háború, a kivégzések és mindenféle emberölés nagy igazságtalanság nemcsak az emberiség ellen, hanem a szellemek ellen is.

Megölik erőszakosan a testet s ezzel mérhetetlen gyötrelmet okoznak az idegtestnek, és ezért a szellemnek hosszú, kínos agónián kell magát keresztülküzdenie. Tehát a megöletés háromszoros kín. Bár tudja az elítélt, hogy meg fog halni, mégsem tudja szellemének és idegtestének különben fokozatos elválását az emberi testtől előkészíteni, tehát az ölés égbekiáltó bűn, mert az Isten által berendezett természet törvénye ellen van. És az ember az, kit a teremtés koronájának neveznek, aki ilyet tesz.

Nézzétek az állatokat, viaskodnak ugyan, de csak egyik faj a másik ellen; az ugyanahhoz a fajhoz tartozók azonban nem ölik meg egymást. Sem a tigrisek, sem a sasok nem vonulnak ki csapattal a hasonlók ellen, hogy megsemmisítsék egymást, de az emberek, a keresztények igen. Igen, ők kitalálják a módját, hogyan tudják egymást tömegesen megölni. Az öntudatos szellem, az egyetlen lény, akinek szabad akarata van, szellemi bukása következtében sokszor mélyebben áll a természet törvényét gépiesen követő állatnál. Az örültség, a hülyeség, a tetszhalál, a kieszelt gyilkosság olyan jelenség, mely az emberek közt igen, de az állatok közt nem fordul elő.

De most már, hogy visszatérjünk a halálra, a szellemek közleményeiből sokszor halljuk, hogy mily nehezen válik meg gyakran a szellem a testtől, és hogy némelyek évszázadokon keresztül testüknél időznek. Sok szellem nézi teste feloszlását és szeretettel csügg még csontjain is. Az egyiptomiak, kik királyaikat művészi bebalzsamozással, mint múmiát évezredekken át meg tudták őrizni,

ezzel szellemi célt kötöttek össze. Ez az egyiptomi papok titka volt, kik a legmagasabb mágia tudományának voltak birtokában. A papok a szellemet a múmiába vissza tudták hívni és azt pillanatokra feléleszteni. Az emberi test épségben tartása által a szellem idegteste azzal összeköttetésben marad, és bizonyos idegtesti kapcsolat áll fenn e három között.

Á g o s t o n: E szellem tanítását két közleménnyel egészítem ki, melyet a médium kapott, s amely némi fényt vet Hahnemann szavaira.

A médiumnak egyik ismerőse volt ez, aki agyszélhüvésben hirtelen elhalt. Leányai reggel halva találták az ágyban. A médiumnak a hirtelen elhalt szellemi állapota felőli kérdésére védőszelleme a következőket írta:

Az elhalt Emil szellemét homály veszi körül, teteménél ül, nem tud onnan távozni. Idehozom, jót fog neki tenni, ha beszélsz vele.

Kis idő múlva kopogtak az ajtón, a médium kezébe vette az írónt és kérdé:

Emil szelleme van itt?

Emil írt: Van szerencsém! Sajátságos helyzetben vagyok. Emilt, engem, holnap eltemetnek, én nem vagyok már testemben és mégis embernek érzem magam. Halott és eleven, eleven és mégis halott! Kétségbeejtő helyzet!

M é d i u m: Ne csüggedjen, hiszen ön szellem, Isten segítő barátokat fog küldeni.

E m i l: Tudom, ön spiritisza, de én a spiritizmust mindig szédelgésnek tartottam.

M é d i u m: A spiritizmus azt tanítja, hogy a szellemi élet a testi halál után fennmarad; most tehát már el kell ismernie, hogy ez nem ámitás.

E m i l: Rejtély lettem önmagam előtt! Otthon ez a holttest, melyet éppen most hagytam el; leányaim szívszaggató sírása és jajgatása! Talán tetszhalott vagyok? Félek az eltemettetéstől, a koporsóra gondolni irtózatos. Leányaimat rá akarom venni, hogy felélesztési kísérletet tegyenek velem, dörzsöljenek erősen, kérem,

magnetizáljon, hogy erőt nyerjek a visszatéréshez, mert félek a néma tetemtől a házban. Máskor ebben az órában kényelmesen olvasva feküdtem az ágyban és most!

A médium magnetizálta a szellemet. Másnap értesült a médium, hogy Emil leányai a bú és fájdalom miatt magukon kívül dörzsölték apjuk holttestét, meleg kendőket raktak rá, eret vágattak rajta és a temetést egy nappal elhalasztották, míg a feloszlás megindult. A temetés napján Emil jelentkezett a médiumnál és írt:

E m i l: Van szerencsém! A rettenetes nap elmúlt! A testet lebecsátották a sírba! Hiábavaló minden remény a felélesztésre! Rettenetes pillanat volt rám nézve, mikor a koporsó fedelét lezárták és leányaim hangosan zokogtak. Magnetizálása jót tett; elszunnyadtam, de gyermekeim fájdalomkiáltásai felébresztettek. Köszönöm részvétét, igazán jótékonyan hatott. Boldogult feleségem jött értem, s most már barátságos szellemek körében tartózkodom. Természetesen nehéz az embernek magát oly gyorsan feltalálni az új helyzetben, mikor 65 évig volt ember. A jövő és az örökkévalóság gondolata engem nagyon nyugtalanít; hogyan lesz még ezután? Közjegyző voltam, ott mindent paragrafusok és törvények határoztak meg, vajon itt is vannak törvények? Ezt most kell majd kifürkésznem.

Á g o s t o n: Had következzen most egy szellem közleménye, aki a Földtől nem tudott megválni. A médium szeretett egy váromjai közt sétálni; valószínűleg az a vágya, hogy a régi lovagok életéről megtudjon valamit, vonzhatta ezt a szellemet hozzá.

Tattenbach szellem közleménye^{3*)}()**

Na, végre levegőhöz jutottam! Tattenbaeh Arnulf Mária szülött az Úrnak 1306. esztendejében örömhónap (május) 13. napján, meghalt az Úrnak 1390. esztendejében böjtelő havának (február)

^{3 *)} A német eredeti szakadozott, régi német írásmodorban van írva, melyet a magyar fordítás nem adhat vissza.

27. napján. Nagyon öreg voltam akkor, azóta még sokkal öregebb lettem. Téged, kedves gyermekem, lerombolt váram romjai közt láttalak. A régi életre és annak elmúlására gondoltál. Azt mondtad: Itt a szoba, ott a torony, hogy üvölt a szél és vihar! Csak egy pillanatilag szeretnék valóban mindent úgy látni, ahogy egykor volt. Szép német gyermek, légy türelmes, kérlek, hadd írjak. Légy irgalmas aziránt, aki rég nem beszélt a Földön. Hagyd leírnom mindent egészen, a percek, amiket nekem szentelsz, nincsenek elfecsérelve, elveszve, mert azok üdítő alamizsnák, amiket te nyújtasz az egykor oly derék lovagnak, Tattenbaeh Arnulf Máriának, aki most koldus a szellemek országában.

Abban az időben, amikor én éltem, Gonobise össze nem volt hasonlítható a mai Gonobitz-cal; más erkölcsök, más emberek, mert minden megváltozik idővel! Jer velem együtt ide, régi vártornyomba, tekints le, tekints fel, és meglátod, mit vitt véghez az idők folyása. A most házakkal megtűzdelt hegység, sötét, zord őserdő volt, a völgy posványos, hatalmas tölgyerdő három nagy tóval, nagy nádassal, melyben mindenféle madár élt. A kedves gólya, meg az erdők diszes hatyúja volt nyári vendégünk. Nem voltak itt láthatók sem gondosan meszelt házsorok, sem utak, csak sötét sövény. Alant a völgyben csak szegény halászok laktak, akik pontyot halásztak a tó szélén. Bent az erdőben a szarvasok és őzek sokaságát őrizték a vadászok. Dicső élet volt! A szalonkák és kacsák a bíbicek és vadludak csapatainak is itt volt igazi otthonuk. A hegyen bor nem termett, azt az olaszok hozták be, ezek vágták ki a mi kedves erdőinket, hogy sohase sarjadjanak ki újra. A hegyekben tartózkodott a vaddisznó, a kedves dörmögő medve, amelynek sonkája nagyon ízletes volt, s amelynek bőrén feküdni pompás volt. Cilly, a régi város, már állt derék grófjával, kinek vitézségét a lovagjátékban és háborúban jól ismerték. Köbei várában élt egy lovas, a kemény Aldarich, ahogy őt hívták. Ez a lovas ott a nagy vadon közepén, melyben mindenféle vadállat tartózkodott, bevehetetlen szikla tetején lakott. Büszke vára gyakran üdvözölte az enyémet, gyakran láttuk egymást, valamint a steini Anckok és a

Wurmprande lovagok a magas Wurmpergen. A steini Anckok rablólovagok voltak, bevehetetlen várukat azután a Cilly grófok foglalták el.

Egy istenfélő lovag élt Lindek büszke várában. Lent a völgyben több ember lakott, mint fent. Egy vár volt ott, a büszke tölgyerdő közepén, melyből később nagy házat építettek; most Eichelberg úré, aki azt magának modernül újra építtette. A hegyszoros Tattenburgtól Cilly felé nem le a völgyben vezetett, hanem fent mindjárt a vár oldalán vonult és azután odább vitt le oldalt. A „Weit am Stein”-on két fivér lakott, kik egymást szívből szerették, és akiknek gyermekeiből egy kedves pár lett. Blankenstein várát az én nagybátyám lakta, kinek finom, művelt leányát nőül vettem és ládáival, lovaival, fehérneműjével hazavittem. Váram erősen épült, a sziklába vágva, kőfalakkal köröskörül, le egész a völgy torkolatáig. Kápolnám is volt fent a toronyban. A bejárat ajtaja még megvan, az istállók és cselédházak is, szobákkal szolgák és szolgálók számára. Az élelmiszereket magunk állítottuk elő, a lent magunk fontuk, a ruhákat magunk varrtuk; cipőfoltozó, kovács, szabó, asztalos és muzsikus mind vígan volt az én váramban. A finom fűszereket és kendőket az asszony és gyermekek számára minden negyedévben Cillyben vásároltuk, onnan hoztunk nekik arany ékszereket, boglárokat, bársonyt és selymet is. Ha az erdőben elcsíphetünk egy olasz kereskedőt, felakasztottuk a fára. Az élet az pompás volt. Miért kellett az ilyen életnek elmúlnia?! Ez igazán elszomorít! Az élet hosszabb, keményebb, de mellett férfias volt. Híven szerettük egymást, megvolt saját uradalmunk, saját tartományunk, saját megvívhatatlan várunk, mégis mindennek vége! Szerettük Istent, tiszteltük a reverendát is. Nem szenvedett egyetlen szegény sem a vidéken; erről gondoskodott a feleség.

A Köbei vár lovagjáról sok borzasztó históriát tudok. Hogyan zárt el sok olasz kereskedőt, elvéve minden javukat és utoljára vízbe ölte őket. Sok csontvázat találtak akkor a vár sötét Földalatti börtönében, amikor a Cilly grófok a gonosz Aldarichot legyőzték és láncra verve várukba vitték, ahol ő, ki egykor oly gazdag volt,

gyalázatos halállal halt meg. Nem volt hites felesége, csak sok szeretője. Várát egész földig lerombolták. A grófok mindenét elvitték, minden vagyonát, kincsét.

Blankensteini hites feleségem valóban drága kincs volt; tizenhárom gyermeket szült, mindegyiket felneveltem. A szent sírnál is voltam, amíg az első gyermekek kicsinyek voltak. Még azután is részesültem apai örömeikben, amidőn a szent sírtól sebekkel fedve visszatértem.

Hallgass meg, szép róthajú! A csendes éj közepén, mikor a szép holdvilág mosolyog, jöjj fel váramba egész csendesen; jöjj és ülj le a köre, honnan a sík mezőre és ligetekre látni és hallgass meg egész egyedül, engem, Tattenbach urát! Mesélek neked a fűrge szarvasokról, a medvékről és a gyors őzekről, a tölgyesről, mocsárról, nádasról, a nagy tóról, a gólyáról, a hattyúról, miknek e völgy volt lakóhelyük. Mindenütt, ahol egykor szarvasok bőgtek, most emberek sokasága van. Most már vége, semmit sem hallani mindarról, ami egykor oly dicső volt, ami az én szívemet elragadta s lelkemet örömmel töltötte el! Széltében-hosszában a hegyek mindenütt kopaszok, az utak szélesek, sok a bámészkodó ember, nincs úr, nincs mester, nincs lovag, nincs hős, semmi más, csak rét és sok mező, bor és kopár magaslatok és kőhalmazok vannak ott, ahol egykor nemes lovagok laktak.

Szt. Anna kedves templomát ismerem, már akkor is megvolt, kőfallal körülvéve, mely a várból a hegyszorosig vezetett, de azután mindjárt a sötét erdő következett.

Miért mondom el, ó szép róthajú, neked ezeket, miért e szerelmi dal az én paradicsomomról? Mert benned régi szerelem, régi élet él, mert közel vannak hozzád a szellemek, és vigaszt nyújthatsz nekem, az öreg Tattenbachnak, mert gyakran jössz hozzám, az én szürke kőrakásomhoz, mert egy dalt énekeltél, mely oly szomorú és mégis oly kedvesen hatott rám, ki ott lakom fent a várban.

Kérded: Van-e még rajtad valami a régi életből te dűledező vár, jele azoknak az időknek, melyek már rég letűntek? Igen, van még rajta régi élet, de régi szenvedés is.

Itt sóhajt, itt sír a szürke kövek régi vakolat-omladéka alatt. Kiszámítottad és úgy találtad, hogy körülbelül 400 évvel ezelőtt haltam meg. Gyermek! Mi az idő? Mit hoz? Változást, pusztulást, de vajmi kevés örömet! Lásd, én szerettem az erdőt, édes feleségemet, gyermekeimet, boromat, muzsikusomat, erős váramat és kastélyomat, apródomat és nemes paripámat. Igen, én mindezt szerettem, de csakhamar vonítottak a kutyák és a szél kifújta lelkemet! Szellemem körül puszta és homályos volt minden, minden derékravaló, minden páncél nélkül, minden címer, minden sisak nélkül, bizonyára nevetséges voltam, de szilárdul itt maradtam, az én kedves váramon és a kedves, régi helytől egyáltalán nem akartam megválni.

Láttam feleségemet, aki meghalt, és akit egykor oltárhoz vezettem. Oly szelíden, oly édesen beszélt: Jer azzal a szeretettel, amelyet oly híven megőriztél számomra, jer velem a szellemek országába. De nem, lovag voltam mindig itt Tattenbachon, és az is maradok. Ez volt az első száz év!

Azután pusztulás, háború következett, de az unokák vitézek voltak, vágták a törököt, a pogányt, az eretneket; és én itt ültem, s láttam mindent, örültem és dicsőítettem Istent. Így ültem itt és még sok mást is láttam, hogy a szívem meghasadhatott volna.

Azután jött a művelődés a szegény országra; rátették a kezüket az erdőre, a kősziklákra, várra, lassankint leomlott váram és kastélyom is, de sokáig tartotta magát és vitézül, mert itt állott Tattenbachnak vénségében is erős és legyőzhetetlen ura, a vár szelleme! És kipusztult az erdő, az őzek és szarvasok sokasága, sőt még a medve is elhúzódott innen, mert már neki sem tetszett a hangos ágyúzás, a puskák kemény ropogása, amely elrabolta váramat és kastélyomat, így veszett el lassankint minden; feledésbe ment a régi élet, ah, mintha sohasem lett volna sem szolga, sem lovag!

És ismét eljött Isten nevében a feleség és a gyermek: „Jer már öreg pogány,” - így beszéltek és kértek szépen. Nem vagyok sem zsidó, sem pogány, jó keresztény vagyok, higgyétek el; nekem itt kell maradnom, nem mehetek.

Dicsértem Istent és tovább is itt maradtam. Így lett a száz esztendőből most már négyszáz! De nekem az idő itt mindig rövid volt, mert sok volt a gondolatom és könnyem is a régi időkért. Ahol régen éltem, ettem és ittam, ott most varjuk károgtnak, fácskák nőnek. Ó gyermekem! Bár tudnám újra felépíteni az én szép váramat, sokat adnék érte. Szívesen ülnék akkor ott fent a kövön, tízezer évig is mindig benézegetve váram szép ablakain!

De ez sohasem lesz meg többé, már nyugtalankodom, kezd hosszú lenni az idő! És ha feleségem ismét eljön, mondd gyermekem, kövessem-e őt akkor azonnal?

Igen, mondod, és imádkozni fogsz értem? Köszönöm, kedves rőthajú, hogy imádkozol azért, akit senki sem ismer többé, mert senkim sincs a Földön, aki szeretne és ismerne! Igen, engedelmeskedem neked, de vajon az én Istenem, Uram, akit tiszteltem és jól ismertem, nem fog-e rám neheztelni a hosszú idő miatt, amit itt mulasztottam, ahelyett, hogy az ő országába mentem volna? És Péter, az istenfélő férfiú, kinyitja-e aztán valóban a dicső mennyország ajtaját, melyben Isten angyalai énekelnek?

Te azt mondod: Igen, csak imádkozzam. Azt úgyis megteszem és könyörgök a mi asszonyunknak, Máriának. Ó Atyám, tekint rám! Neked szól már most dicsénelem: Hálát adok neked, hogy megengedted azt a sok száz esztendőt váramon eltölteni; hála neked, hogy nem romboltad szét konok szellememet és értelmemet, mint ahogy az emberek a kővárat és a hatalmas erdőt. Hála neked, Uram! Megismerte szolgád a föld semmiségét, látta minden dicsőséget elmúlni, végy fel hát engem jószágos mennyei Atyám Fiad szerelméért, aki egykor meghalt értünk és akinek keresztjét és sírját véremmel és sebek árán megvédelmeztem!

Nézd! Ködfátyolban ott jön feleségem és gyermekem, fény veszi őket körül és hívnak. Hát még ismertek és vártok rám száz esztendők óta folyton?! Édes szelíden susogják: A szeretet hű, soha el nem múlik, még 400 év múlva sem! Szívesen követném őket, de mi lesz akkor a várból, itt álljon ura nélkül? Isten az ura? Neki szívesen odaadom, megyek, megyek, mert már itt az ideje!

(Később.) Meghitt gyermekem! Könnyen, mint a szellő jövök hozzád; köszönetet kell mondanom imádságodért, segítségédért és szeretetedért! Láttad az imént kedves váramat kivilágítva, láttál minket szellemi világosság sugárfényében lebegni. Ma van az örömmünnepem! Mióta veled írtam, egészen átváltoztam. Egész szeretetemmel kedves feleségemet vettem körül, és együtt egy nagy csillagba mentünk, az Úrnak egyik hajlékába. Mit láttak szemeim? Egy szép angyal fénnel körülvéve elvezetett bennünket, ó gyermekem, mit gondolsz hová? Szép várba, a szép lovagkorba, vad és gyönyörű szép, mint az én szép korom volt. Itt láttam szüleimet. Itt kell még újra gyermekké lenned, monda az angyal szelíden és kedvesen, jó, hű és vitéz lovaggá, aki Istenért küzd. Eljöttem még egyszer ide az én régi váramba, hogy elbúcsúzzam tőle, mert már többé sohase látom!

Isten áldjon meg, szép gyermek! Ezerszer köszönöm, ne felejts el és imádkozzál értem, az öreg Tattenbachért!

K a t a l i n: Végül még egy pillantást akarok e szférából a Földre vetni. Dicső alakot látok fénnel és ragyogással körülvéve; szellem ez, egy halhatatlan lény alakja, aki a tökéletesség fokozatára eljutott, fényt, szeretetet és erőt osztogatva leng tova az űrben. Az emberek az ilyen lényt angyalnak nevezik. Az angyalnak koszorú van a kezében; magasan a Föld légkörén felül tartja, s virágok hullanak a koszorúból; a virágok az erények jelképei, szirmaik azoknak tulajdonságai. Az angyal a koszorú felét a Földön az emberek közt szétosztotta. Ide a szeretet virága, oda a türelmé és önmegtagadása, vagy a szenvedés mennyei tövise esett.

Minden leejtett virágnak, minden levélnek ki kell fejlődnie, hogy ismét egyesülhessen az angyal mennyei koszorújával, mint dicsfénye, glóriája minden nemes szellemnek. Tövis nélkül nincs rózsza, megpróbáltatás és szenvedés nélkül nincs erény, nincs győzelem.

Sok ember szenved bűnei következtében, de sokkal jobb az erényért szenvedni. Ó ember, ne félj a tövisektől, melyek az örök szép koszorúból hullanak, fogadd azokat békén a virágokért és levelekért, amelyek Isten örök ajándékai. Ha rózsza jutott neked, engedd

azt üdén, szépen kivirítani; ha tövis hullott, légy békés és ne csüggedj; ha öt kis levélkéből álló nefelejcsot kaptál, mely így szól hozzád: ne felejtkezzél meg Teremtődről, akkor emlékezzél meg a hithez való hűségről, és tartsd meg azt ötszörözött hűséggel, és ötszörös jutalomban részesülsz a menny halhatatlan virága által. Liliomot kaptál, akkor a küzdelemben légy hajthatatlan, maradj tiszta és jó, és tekints fel gyermeki szeretettel Istenedhez. Hadd érleljék virágod nemes tette, egyszerűvé és naggyá. Az ibolya azt mondja neked, hogy a kicsiny és gyenge erős lesz egyesített erővel, és hogy az alázatosság egykor, mint a legmagasabb erény válik majd nyilvánvalóvá. Így beszélnek az angyal koszorújának virágai és levelei az égből a Földnek és ebben a szférában mindennek, ami jó és nemes, édes összhangban kell egyesülnie!

Aki a porban és piszokban elveszti virágát, üres kézzel jön át, és nem egyesülhet a tiszta és nemes érzületekkel; de azoknak, akik virágaikat híven megőrizték, öröm és boldogság az osztályrészük. Gondozzátok virágaitokat, és ápoljátok magatokban az isteni magot, szeressétek a rózsákat és töviseket; hadd hajtson és nőjön minden virág sajátjaival együtt és akkor majd egyesülhettek a tökéletesség örök koszorújával.

18. FEJEZET

4. légköri gyűrű 2. szféra(**)

Magnetizmus, szellemi adományok, médiumok. Hat a napidegducra - álmod okoz. A Hold és Oroszlán befolyása alatt - északi szelet hoz.

K a t a l i n: Ez a szféra, hogy úgy mondjam, a negyedik légköri gyűrű temploma; annak minden szelleme itt gyűl össze, hogy a tisztánlátó szellemek tanításainál és látományainál jelen legyen. Itt Isten lényéről s előttünk még teljesen ismeretlen dolgokról, más világokról és napokról kapunk oktatást. Ennek a szférának arra hivatott szellemei által küldi Isten hozzánk szeretetét, parancsát, ígét; ugyanezek által a szellemek által értesülünk folyton a Földön levő szeretteink sorsáról, mert látnoki tekintetük minden szférán

keresztül hatol. Ők figyelmeztetnek minket, ha a hozzánk tartozókat veszély fenyegeti és utat, módot nyújtanak a segítségre. E szellemek mint médiumok képezik azt a köteléket, amely minket a Földdel összeköt. Ők médiumi képességeket visznek a Földre, hogy a médiumokat és tisztánlátókat kiképezze; ők dolgoznak a szellemi kinyilatkoztatásokban és a spiritiszta mozgalomban a Földön, és telítve vannak a legjobb, a legerőteljesebb, a legtisztább magnetizmussal; igazi papok és közvetítők ők Isten, a szellem és az emberek közt. E szellemek fluidjai jótékonyan hatnak az emberek napideg gócéra, a fáradtaknak és betegeknek pedig jótékony álmot hoznak.

E szférában találkoztam egyik kedves barátom szellemével, aki 40 évvel előttem hagyta el a Földet. Kértem, beszélje el élményeit a szellemvilágban. Mindenekelőtt halálát akarom vázolni.

Lépünk a gyászoló házba. Az apa halt meg legszebb férfikorban. Fiatal özvegye és hat gyermeke állja körül a ravatalt és mind sírnak. A legkisebb gyermek a dajka karján, nagy szemeivel halott atyjára néz, és nem tudja, mi történt; a többiek úgy sírnak és zokognak, hogy az ember szíve majd meghasad, és az özvegy felkiált: Ó Istenem, miért vetted el ily korán hű férjemet és e kis gyermekek jó édesatyját? Őt, aki egyedüli támaszunk, aki oly jó és igaz volt! Milyen elhagyatottak vagyunk! Megáll az ember esze az ilyen sorscsapások közepette és a szív fájdalmában csak panaszkodni tud. Azóta már 40 év telt el, a gyermekek már érett férfiakká és asszonyokká lettek. Ernő, a szellem, a következőket mondta:

Szívesen elmondom, kedves barátnőm, hogy folyt dolgom a halál után; habár azóta, hogy a Földön meghaltam, majd egy félszázad telt el, halálom napjára azonban mégis élénken emlékszem, mert akkor végtelen nehezemre esett szeretett feleségemet és gyermekeimet elhagynom. Hosszú, fájdalmas betegség folytán vártam és el voltam készülve a halálra; mint jó katona bátran néztem a szemébe, mint keresztény is előkészültem a halálra és mindent Istenemre bíztam. Természetesen azért nem aludt ki teljesen bennem az a reménység sem, hogy Isten talán megtartja életemet az enyéim számára. De mikor a haláltusa bekövetkezett, tudtam, hogy

mindennek vége van. Elbúcsúztam enyéimtől, megköszöntem hű feleségemnek szeretetét és ápolását, megáldottam gyermekeimet és kértem, hogy hű szeretettel láncszemekként szilárdan tartsanak össze. Ekkor már kivágyott szellemem a fizikai szenvedésekből, s eljött hozzám Isten könyörülő szeretete boldogult Henriette nővérem alakjában, aki segített az utolsó harc küzdelmében. Felvett és a béke birodalmába vitt. Hogy meddig voltam ott az ő gondos és szeretetteljes ápolása alatt, azt nem tudom. Mikor teljes öntudatra ébredtem, Henriettet sugárzó angyalként láttam magam előtt, aki barátságosan mosolyogva így szól hozzám: Megszabadultál a Földtől.

Igen, meghaltam, válaszoltam, és mégis élek. Hogy vannak feleségem és gyermekeim? Először is rájuk gondoltam a túlvilágon.

Bízd Istenre. Bízzál és higgy! szólt Henriette.

Megnyugodtam; olyan voltam, mint a fáradt vándor, aki magát ápolgatja és elragadtatással hallgattam a szellemek édes énekét. De azután rettenetes vágy fogott el szeretett feleségem és gyermekeim után.

Testvér! - szóltam - helyes dolog az, hogy én itt úgy kipihenem magam, hallgatom az angyalok énekét, semmit sem teszek és az enyéimnek a Földön talán nagyon is rosszul megy a dolguk; sírnak és jajgatnak utánam?! Általában csodálkozom magamon és nyugalمامon, hova lett az erélyem? Meg akarom szeretteimet nézni, vezess hozzájuk.

Még nem, monda Henriette, még nagyon gyenge vagy és nem értenél hozzá; várd meg az idejét, mikor majd a szellemvilágban teljesen otthon érzed magad. Imádkozzál, imádkozzál és tanulj.

Szavai teljesen érthetetlenek voltak előttem. Türelmetlenségem és vágyam fokról-fokra növekedett. Nagyon heves természetű voltam; a nyugalom helyén való tartózkodás tehát elviselhetetlenné vált, a Földre akartam menni. Ekkor nem messze szürke alakot pillantottam meg, aki intett nekem. Odamentem. Jöjj, monda a szürke ember. A Földre akarsz menni? Elvezetlek. Mentünk; hogy írjam le? Előbb légrétegeken mentünk keresztül, mint valami nagy or-

szágúton. Sok alak jött-ment ezen az úton. Néhányan ujjongva lebegtek fel a Földről, másokat fényalakok vittek és néhányan nagy fáradtsággal vánszorogtak felfelé. Egy kis fekete ember így szólt hozzám: Már száz esztendeje hogy megyek, és nem találom meg az utat. Azok, akik a Földre mentek vagy fényalakok voltak, vagy gyermeklelkek, vagy szökevények, mint én. Melyik országba akarsz menni? - kérdi kísérőm.

Ausztriába, válaszoltam. Elértük a biztos talajt. Utazásunk alatt észrevettem, hogy alakom sűrűbb lett; lassankint felvettem korábbi emberi alakomat és mikor a Földre értünk, úgy néztem ki, mint utolsó nagy betegségem előtt.

Természeti törvény ez, - világosított fel kísérőm. A Föld fluidjait vonzzuk magunkhoz, melyek minket korábbi formánkba öltöztetnek. Feleségem mellett álltam, gyermekeimnél. A gyötrődés, hogy ott állok, és nem tudom magam észrevehetővé tenni, igen fájdalmas volt. Nem tudtam megmondani, hogy hogyan szeretem őt, a gyermekeket nem tudtam jóra inteni. Rosszul ütött ki minden; egész másképp, mint ahogy én akartam. Aztán síromhoz mentem, ott keservesen sírtam. Istenem! könyörögtem, végy magadhoz, mert itt többé már nem tudok segíteni. Elhívtál, nincs mit keresnem többé a Földön. Az, amit most oly röviden beszélek el, három évet vett igénybe; ennyi ideig tartózkodtam a Földön és befolyásolni igyekeztem az embereket, hogy jobb irányba tereljem őket, de mind hiába. Süket fülekre találtam, senki sem hallotta meg, csak Isten hallotta meg szavamat és ismét elküldte Henriett nővéremet, hogy hozzon el a Földről.

Látod, monda nővérem, türelmetlenséged keveset használt. Azt meg kell tanulni, hogyan beszéljünk az embereknek, hogy megérezzék. Nagyon heves voltál. Tanulj türelmesnek lenni és hinni. Buzgó imádsággal többet tehetsz innen a tieidért, mintha köztük volnál. Isten elhívott, bízd őket Istenre.

Ezután egy boldog időszak következett. Meglátogattam azokat a szellemi szférákat, melyekben Krisztus, a megváltó tanít. Hallgattam tanításait. Tanultam Jánostól, Páltól, sok magas szellemtől és bölcs vezetőt adtak mellém, kinek örömmel engedelmeskedtem.

Ez elvezetett a boldogok hajlékaiba, az eltévelyedettek térítő intézetébe. Igen, még a legnagyobb szomorúság helyeit is felkerestem, ahol azok a szellemek laknak, akik Istent nem ismerik; itt már mint vigasztaló tudtam fellépni. Szelleméletemben az első naptól egész mostanáig mindig egy hang csengett a Földről felém, legidősebb leányom hangja, aki minden nap imádkozott értem, és ezt sohasem felejtette el; ez jól esett nekem. Vezetőmtől mindig értesültem az enyéim sorsáról. Erős Isten iránti bizalom vert gyökeret bennem; nem az én feladatom volt őket vezetni, mert Isten elszólított. Ha még oly szomorúnak látszott is az enyéim sorsa a Földön, így szóltam magamban: gyermekeim Isten gyermekei, egyedül kell küzdeniük, Isten legyen nekik kegyelmes. Sokszor gondolkoztam ezen és különösnek találtam, hogy nem az én feladatom volt a gyermekek közül valamelyiket vezetni. Leányom médium lett, aminek nagyon megörültem; médiumitása engem boldoggá tett, ránézve pedig áldássá vált. Az én feladatom az lesz, hogy gyermekeim mindegyikét a Földről elhozzam, a halálban mindegyiknek segítségére legyek, őket szellemi lakóhelyükre vezessem. Némelyiknél igen nehéz feladat vár reám.

K a t a l i n: Alig végezte Ernő elbeszélését, megint egyik ismerősmet pillantottam meg, ki a Földön nagy bölcsész, Plató követője és a görögök nagy bámulója volt. A görög mithológia mindig talány volt előttem. Az ember a görög költőket nem tudja csodálat és megindulás nélkül olvasni. Ehhez a szellemhez fordultam és kértem, adjon felvilágosítást a mithológiáról. A görögök az istenekhez kiáltottak, és azok meghallgatták őket. Igen, az istenek megjelentek az embereknek és a jósdában kijelentették akaratukat jósnők által. A görögök úgyszólván isteneikkel éltek, kiknek hatalmát, kegyét és haragját gyakran tapasztalták. Ezek az istenek tehát szellemek voltak? És ha egykor azok voltak, akkor még ma is létezniük kell.

A régi görögök e szelleme így válaszolt:
Az emberek bukott, testetöltött szellemek, kiknek értelme valami bűnbeesés vagy kihágás miatt elsötétedik. Ők többé nem szabad,

tiszta szellemei Istennek; minden földszülötte Istentől eltért szellem, kinek a Földön valami levezekelni valója van; az emberek mégis mindig az elhagyott Isten felé törekednek, és minthogy a bűnbeesés következtében Isten képe elhomályosult előttük, - amit az egyiptomiak az elfátyolozott „Isis”-sel oly elmésen ábrázoltak - az Istenséget a szellemvilág mindenféle alakjában és lényegében keresték.

A görögök istenei valóban még ma is élő, ható szellemek, a természet és a mindenség szellemeinek típusai és csoportjai, annak uralkodó, mozgató erői, akik egyetlen nagy Istent ismernek, és Neki engedelmeskednek. Ha ma a vizek vezető szelleméhez folyamodnátok, éppen olyan, mintha a görögök Neptunjához fordulnátok. Hívjátok segítségül azokat a szellemeket, kiknek azt parancsolták, hogy a Föld termékenységet igazgassák s előttetek áll Ceres. Hívjátok azokat, akik a szerelmesek fölött örködnék, előttetek van Aphrodité, Psyche és Ámor. Minden hitregében az igazság mély szellemi alapja rejlik. Mindent, ami él, mozog és mozgat különleges szellemfajok vagy kategóriák vezetnek. Minden mozgásban a halhatatlan erők értelmisége rejlik, akik a Teremtőnek engedelmeskednek.

Így vannak különleges szellemek, akik az elhaltakat új hazájukba vezetik (Charon), szellemek, akik a testetöltést vezetik, a házasság szellemei; szellemek, akik a betegeknek gyógyító fluidokat hoznak, a csaták, a bosszú, a béke szellemei. Az alvilág gonosz szellemei, az Olympus vagy a felső világok jó szellemei.

Ha valamely spiritiszta vagy médium feladatául tűzné ki, hogy a szellemtípusokat tanulmányozza, csakhamar rájönne az ősnépek minden istenalakjára, és a népmondáik lényegére. E népek között sokkal gyakoribb volt a médium és a látnok, mint a mai emberek közt, mert nekik a szellemvilág kapui nyitva álltak az úgynevezett isteneikkel való sűrű közlekedés következtében.

A régebbi mágusok és a mai okkultisták és fakírok minden szellemtípus tulajdonságait ismerik, és a szellemi erőkhöz való uralmuk következtében olyan dolgokat hoznak létre, amiket a tudatlanok

csodáknak neveznek. Semmi sincs lélek nélkül. Mindenben szellemi élet, halhatatlanság rejlik.

Krisztus hozta le az egyedüli nagy Istenben való hitet a maga tisztaságában, amiért az első keresztények életüket áldozták. De a kereszténység nem maradt meg eredeti tisztaságában és egyszerűségében, ami pedig éppen az ő nagyságát képezte.

19. FEJEZET

4. légköri gyűrű 3. szféra(**)

Az oktatókat és tanítványokat foglalja magában. Békét hoz. A szív szerveire hat. Jupiter és a Rák befolyása alatt. Keleti szél.

K a t a l i n: Ebben a szférában több régi ismerőst találtam, aki a médium útján nyilatkozott, amit itt közlünk. Azok a szellemek vannak itt, kik szóval és tettel Istent szolgálják. E szféra szellemei békét hoznak a Földre, küzdenek a háború és a viszály ellen és az ember szívére hatnak.

T a n í t v á n y: Szeretném felhasználni az ebben a szférában való tartózkodást, hogy egyik itteni tanítóhoz kérdést tehessek. Kérlek, kedves Katalin, tudakold meg, lehetséges-e ez?

K a t a l i n: Bizonyára, kedves tanítvány. Összeköttetésbe hozlak Baader nevű szellemmel, aki kérdésedre a médium útján válaszolni fog.

K é r d é s: Megcáfолható-e tudományos alapon az istentagadás?

F e l e l e t: Az atheismust minden tudományos alap nélkül vitatják, nem alapszik semmiféle pozitív, tudományos alapon, tehát csak állításnak vagy filozófiának tekinthetjük, mit a logika már milliószor megcáfolt és a szaporodó szellemi kinyilatkoztatások tudományosan is meg fognak cáfolni.

K é r d é s: Van-e apriori bizonyíték az atheismus ellen?

F e l e l e t: Apriori bizonyíték a szellemek létezése, melyet a spiritizmus tanulmányozása megerősít és bebizonyít. Ezek a bizonyítékok a szellemtan fejlődése folyamán megszáporodnak, és oly kétséget kizáró módon állapíttatnak meg, hogy azok megdönthetetlenek lesznek.

K é r d é s: Melyik bizonyíték szól világosan Isten léte mellett?

F e l e l e t: Ilyen bizonyíték a szó szoros értelmében, nevezetesen Isten személye létezésének pozitív bizonyítéka a Földön majdnem lehetetlen. A szellemek létezése és a halhatatlanság meg a csalhatatlan isteni törvényeik felől van elég bizonyítékokot, ebből következtethettek Istenre.

K é r d é s: Ha egyáltalán nincs szigorúan tudományos bizonyíték, mivel indokolható akkor a hit?

F e l e l e t: Logikával, értelemmel, következtetésekkel.

K é r d é s: Mire támaszkodják a hit?

F e l e l e t: Saját erejére!

K é r d é s: Hogyan cáfolható meg az az állítás, hogy az ember öt érzéke a meglevőt megismerteti?

F e l e l e t: Az ember öt érzéke a test szervei a zongora billentyűi, melyet ti testnek neveztek; ezekkel csak azt ismerhetitek meg, amit anyagilag hallotok, láttok és éreztek. A szellemi látást, hallást és érzést azonban csak a szellem, a szervezet e motorja adja az embernek, tehát általa ismeritek meg a meglevőt, mint ilyet. A szellem jól játszik a zongorán, ha jól van hangolva, rosszul, ha hibásan vagy hamisan van hangolva.

K é r d é s: Hogy fogható fel a theleologiai (céltani) természet-szemlélődés, és hogy cáfolható meg a gépies?

F e l e l e t: Mindennek megvan a maga célja, azért a céltan helyes. Mindent a legmagasabb értelem teremtet és kormányoz, amely végtelen; mivel az ember e legmagasabb értelmet sem megérteni, sem felfogni nem képes, tanokat és teremtestörténeteket talál ki.

K é r d é s: Hogy tudott Quinet természettanulmánya az emberi szellem előtt mind nagyobb tiszteletnek örvendeni?

F e l e l e t: Mert anélkül, hogy tudta volna, az emberben öntudatlanul a szellemre, a halhatatlan képre, Isten képére talált; azt hitte, hogy az embert csak anyagilag csodálja és dicsőíti a természet művét, holott alapjában mindig a szellemet, Istent dicsőítette az emberben és a természetben.

K é r d é s: Isten önkényű ténye-e a teremtés, vagy ha nem, hogy

lehet Isten valamely törvénynek alárendelve?

F e l e l e t: Isten és a törvény egy, Isten és a teremtés egy, Isten és az élet egy. Isten sohasem választható el a törvénytől, a teremtestől és az élettől.

K é r d é s: A változhatatlan törvény feltevése nem naturalizmus, nem atheizmus-e?

Felelet: Értelmesen gondolkodó előtt nem, mivel Isten és a törvény egy és mivel éppen a törvények vallanak Istenre. Isten nélkül egyáltalán nem volna semmi, minden zűrzavar volna. A legmagasabb értelemnek vannak törvényei, melyeknek nagyságát és horderejét az ember állatemberi szervezetével sohasem foghatja fel.

K é r d é s: Hogyan lehet a természetfelettit bizonyítani?

F e l e l e t: A spiritizmusnak, a magnetizmusnak, a múlt idők szellemi kinyilatkoztatásainak tanulmányozása, végre jó, megbízható médiumok útján.

K é r d é s: Hogy egyeztethető össze mindennek harca minden ellen? Hogyan a világ szenvedései Isten jóságával?

F e l e l e t: A fokozódás törvényével és a sarkok vagy ellentétek taszításával, azaz a békére, az összhangra vezető háborúval. - Éppen abban rejlik Isten jósága, hogy Ő a gonoszt, az ellentétet, mely a szellemek bukása következtében állott elő, a harcban tisztolni engedi és szenvedéseken keresztül a boldogságra vezeti. Isten jósága az, hogy nincs megsemmisülés.

K é r d é s: Az emberek bűnei azt bizonyítják-e, hogy Isten őket nem tudta, vagy azt, hogy nem akarta jobbakká teremteni?

F e l e l e t: Az emberek bűnei a szellemek engedetlenségét és bukását bizonyítják. Isten csak tiszta, a tökéletesség elérésére képes és szabad akarattal felruházott szellemeket teremtett; a szellemek maguk sülyyedtek le, de Isten szeretete ismét tisztává teszi őket.

K é r d é s: A matematikai igazságok Istenre rá vannak-e kényszerítve, vagy Isten által vannak meghatározva?

F e l e l e t: A matematikai igazságok, mint ilyenek, Isten képét alkotják. Nincs igazság Isten nélkül! Isten maga a legnagyobb, leg-

pozitívabb matematikai ősigazság, az „Egy”, a kezdet, ebből származik minden más szám.

K é r d é s: Az egész világon ugyanazok a törvények, erők és anyagok uralkodnak-e?

F e l e l e t: úgy van, mindenütt ugyanazok a törvényeik, erők és anyagok vannak, mert minden ugyanabból az ősokból, Istenből jön.

K é r d é s: A világ örökkévalósága kizárja-e Isten által való teremtetését és Isten létét?

F e l e l e t: Isten nélkül nincs örökkévalóság, nincs teremtés. Az örökkévalóság örökké tevékeny, soha nem nyugvó értelemnek létezését tételezi fel, amely Isten, a Teremtő.

K é r d é s: Ha a világ örök, hogyan származhatott az időleges?

F e l e l e t: A világ örökkévalóságában, a teremtés létében, a világok létezésének örökkévalóságaiban kellett időlegesnek támadni, változni és átváltozni; a világok összhangba hozatalának alapelve követeli ezt meg.

K é r d é s: Akkor hát nemcsak minden létező paránynak, hanem minden egyének is örökké kell léteznie és tevékenykednie?

F e l e l e t: Úgy van!

K é r d é s: A világ örökkévalósága hogyan egyeztethető össze a világ céljával?

F e l e l e t: A világ célja: összhang, az élet az örökkévalóságban.

Kérdés: Ha semmi sem semmisül meg, csak az alak változik, honnan ered az alak és annak változása?

F e l e l e t: Az alak a szellembukásnak és minden fluid és anyag sűrűsödésének következménye. Az alak változása szükséges a szellemek javulása és minden anyag és fluid ritkulása végett. Folytonosan keletkezik és átváltozik ami elmúlik, de csak látszólag múlik el, a valóságban csak változik és átalakul.

K é r d é s: Ha a világ végtelen térben és időben, lehetséges-e a világok és egyének véges száma?

F e l e l e t: Isten egyedül ismeri az ő birodalmát, a világok és egyének számát, a tért. Istenen kívül senki sem képes azt felfogni.

K é r d é s: Hogyan létezhetnek parányok, ha az anyag oszthatósága végtelen?

F e l e l e t: Éppen az anyag oszthatósága bizonyítja, hogy parányokból áll, melyek csoportosultak és összeálltak, s aztán az anyagot ugyanazok bontják és oszlatják fel.

K é r d é s: Hogy fér össze az anyag oszthatósága a materializmussal, a parányok és a monádok örökkévalósága a naturalisztikus monizmussal?

F e l e l e t: A parányoknak és monádoknak az örök teremtésből az életerő szüleményeként kell támadniuk, amelyek azután nagyobb alakokká és teremtményekké tömörülnek és csoportosulnak, hogy azután ismét külön váljanak és szellemesüljenek, és az ösvilágosságban embrió szellemekké váljanak. Ez kettős mozgás vagy képzés: egy körforgó mozgás lefelé és egy felfelé.

K é r d é s: A fény az egész világot betölti-e?

F e l e l e t: Fény többé-kevésbé mindenütt van. Abszolút sötétség nincs; mindenütt van világosság és levegő, e kettő nélkül nincs élet.

K é r d é s: Az éter ritkább levegő-e?

F e l e l e t: Az éter összetétele, légösszeáramlása a napok és bolygók fényének.

K é r d é s: Elváltozott meleg-e a hideg, vagy minden melegség hiánya?

F e l e l e t: A hideg elváltozott meleg, éppen úgy, mint a sötétség elváltozott világosság és a gonosz elváltozott jó.

K é r d é s: Van-e a nagy világűrben éleny?

F e l e l e t: Igen, és pedig magas hatványban, mert minden, ami a Földön van, megvan a világűrben is, mint magas hatvány. A lefokozottból áll elő a hatványozott, az anyagból az erőhatás.

K é r d é s: A Föld kívülről kapta-e a szerves csírákat?

F e l e l e t: Ami csírákat a Föld hozott, az a legbelsejéből jött, a csírázásra való indítást és a csírázásra való képességet azonban kívülről kapja. A fénynek adó erő elemei az elfogadó csiraelemeket felébresztik és életképesekké teszik. Minden világnak megvan maga körül sajátos légköri gyűrűje, ebben mozognak az elemek,

melyek a csírákat megtermékenyítik.

K é r d é s: Lehet-e szerves csírákat egyik világról a másikra vinni?

F e l e l e t: Szerves csírákat csak akkor lehet egyik csillagról a másikra vinni, ha azok átváltoznak, átalakíttatnak. Pl. a Vénusból virágot, mint ilyent, sohasem lehetne a Földre hozni, előbb át kellene alakítani, alkatrészeit először fel kellene oldani, és azután ismét a Föld viszonyainak megfelelőleg össze kellene állítani.

K é r d é s: Laknak-e a Jupiteren?

F e l e l e t: A Jupitert tökéletesebb és jobb emberek lakják.

K é r d é s: Az ember az állattól származott-e?

F e l e l e t: Az ember származása a „Szellem, Erő, Anyag”-ban le van írva. Az ember nem az állattól származott; lényegileg embernek teremtetett, úgy, mint az állatok az állatországból, a növények a növényországból, az ásványok az ásványországból keletkeztek.

K é r d é s: Van-e ezeknek az országoknak lelki világuk?

F e l e l e t: Igen, mert az életerő élteti és alakítja azokat.

K é r d é s: Plató monadológiát akart-e tanítani?

F e l e l e t: Plató a lélek, a halhatatlan szellem tanát igyekezett tanítani. Igen közel járt az igazsághoz, csak hogy nem tudott annak megfelelő kifejezést adni, mert görög volta akadályozta meg abban. Legbensőbb szelleme Istent egyedüli Teremtőként fogta fel, a természetet pedig, mint teremtetést.

K é r d é s: Hogy van az, hogy a bölcészek a pantheizmust magasztosabbnak tartják, mint a theizmust?

F e l e l e t: Az egyik tan ép oly téves, mint a másik. A szellemek a bűnbeesés következtében harcba keveredtek egymással, ami mindenféle bölcselkedésre adott alkalmat.

K é r d é s: Az ima meg tudja-e változtatni Isten akaratát?

F e l e l e t: Nem. Az ember nagyon kicsinyesen gondolkozik Isten akaratáról, sokszor maga szeretné sorsát irányítani, és olyan dolgokért könyörög Istenhez, melyek nem rejlenek Isten akaratában. Az isteni akarat a legbölcsebb és igazságos, az embernek bíznia kellene benne. Az imának segítő, gyógyító ereje van, és ezeket

az erőket vonzza.

K é r d é s: Mennyire képes a szellem a természetre nemesítőleg hatni?

F e l e l e t: Mélyebben, mint gondolod; a szellem ébresztőleg, éltetőleg hat.

K é r d é s: Van hatalmuk a magasabb szellemeknek irányítólag hatni a természetre?

F e l e l e t: Bizonyára, amint látni fogod a 6. és 7. légköri gyűrűnél.

K é r d é s: Közléstek kinyilatkoztatás-e vagy filozófia?

F e l e l e t: Mindkettő, mert minden kinyilatkoztatásban filozófia rejlik. A kereszténység, mint a legmagasabb kinyilatkoztatás a legszebb filozófiát tartalmazza. A mi közleményeink magasabb szellemi világból való kinyilatkoztatások.

K é r d é s: Ha kinyilatkoztatások, hogy állapítjátok meg, hogy azok nem nyugszanak-e szubjektív tévedésen?

F e l e l e t: Abból, hogy ami nálatok kinyilatkoztatás, az nálunk tudás.

K é r d é s: Hogyan tudnátok ezt az embereknek bebizonyítani?

F e l e l e t: Aki ezt nem érti, annak nem lehet bebizonyítani. A szellemi dolgoknak megértése és felfogása Isten adománya, s akinek ezt nem adták meg, annak azt előbb ki kell küzdenie.

K é r d é s: Minthogy a Föld saját tengelye és a Nap körül forog, ti szellemek is vele forogtok?

F e l e l e t: Természetesen! Éppúgy, mint az emberek megteszik ezt a forgást a Földdel.

K é r d é s: Közléstek pusztán gondolkodástokból és akaratokból folyik-e, vagy idegerőt használtok-e a médiumra és annak pótlására szükségtek van-e?

F e l e l e t: Gondolatunk, akaratunk és magnetikus ódunk hat a médiumra, mi alatt kezével írunk. Pótlásra nincs szükségünk, mert ezeknek az erőknek csak kis részét fordítjuk a médiumra, csak annyit, amennyi meg van engedve.

K é r d é s: Látjátok és halljátok-e azt, ami a Földön történik?

F e l e l e t: Igen, amennyire szükségünk van rá, és meg van

engedve. Azok a fokozatok, amelyeken átküzdöttük magunkat, nyílt képek előttünk, azokról a fokozatokról meg, amelyeket el kell érünk, oktatnak minket.

K é r d é s: Van-e szükségtek térváltoztatásra és mozgásra, ha a Földnek egy bizonyos helyén nyilatkozni akartok?

F e l e l e t: Bizonyára, minthogy minden közlés alkalmával a médium magnetikus fluidjaival egyesülünk kell.

K é r d é s: Van-e elég médium a Földön, hogy ugyanazokat a közleményeket egyszerre többnek adjátok le?

F e l e l e t: Ez meg is történik. Ha a spiritizmus irodalmát és elterjedését figyelemmel kíséred, sok médium egybehangzó közleményére akadsz.

K é r d é s: Nem csodálkoznék ezen a világ, és nem részesítené-e közleményeiteket több figyelemben?

F e l e l e t: Az úgynevezett világ nem barátja a szellemi tüne-
ményeknek. Krisztus a legcsodálatraméltóbb dolgokat, művelte és azt mondták, hogy az ördög szállta meg, a mai világ nem is hisz már csodálatot keltő tetteiben.

Kérdés: Nem tudnátok gondolatokat úgy átadni, hogy én megismerném, hogy azok töletek jöttek?

F e l e l e t: Már sok szellem adott át neked gondolatokat, csak-hogy te nem tudod, mert nem figyeled meg magadat elég élesen és nem vizsgálod, hogy melyek saját gondolataid, és melyeket sugall a szellem.

K é r d é s: Értetek ti minden földi nyelvet?

F e l e l e t: Mi a nyelv? Szavaitokról ismerünk-e titeket, nem szellemetekről? És hogyan szóltok Istenhez? Nyelvek és nemzeti-ségek földi dolgok, miket a szellemvilágban le kell vetközni; itt más viszonyok állnak be, más módja a megértésnek. Mi megértjük az embereiket, bármilyen nyelven beszéljenek is, mert szellemileg értünk meg titeket. Nehéz a szellemnek a médium előtt ismeretlen idegen nyelven írni, habár ez a tökéletesen gépies médiumnál előfordulhat. Sokszor kell a médiumhoz alkalmazkodnunk, ami kárára van a közleménynek; ezért gyakran nem tudjuk magunkat világo-

san kifejezni. Szunnyadó csírákat és tehetségeket kell a médiumban felébreszteni, hogy azokat értékesíthessük. Médiumi közleményhez azonban szükséges, hogy a nyilatkozó szellem legalább csíráját találja meg a médiumban annak, amit mondani akar.

K é r d é s: Buddha úgy értette a Nirvánát, hogy a szellemi egyéniség feloszlik Istenben?

F e l e l e t: Úgy van!

K é r d é s: Szabad-e Máriának Jézus születése titkát leleplezni?

F e l e l e t: Az emberek előtt ez titok és csoda, mert a szellem magasabb törvényeit nem ismerik. E törvényeket felfedezni nem az én feladatom. Krisztus e magasabb törvények szerint született egy szűztől a Földön.

K é r d é s: Milyen értelemben nevezte magát Krisztus Isten fiának?

Felelet: Mert Krisztus Isten fia volt, szellem az ő szelleméből, egy az Atyával.

K é r d é s: Lehet-e valóban állítani Krisztus istenségét?

F e l e l e t: Aki egy az Istennel, az isteni.

K é r d é s: A vizsgálódásra buzdítottok, és mégis a hitet részesítik előnyben, - ez ellentmondásnak látszik?

F e l e l e t: Az emberek azt állítják, hogy a hit gátolja a tudást és a vizsgálódást, mi azonban azt állítjuk, hogy a hit kedvez a kutatásnak és tudománynak, és mert segítségével az egyoldalúság és előítélet megszűnik, azért ajánljuk a hitet, mely előmozdítja a tudásra való törekvést.

K é r d é s: A kínaiak őskorában nem Laotsenking volt-e a legfennköltebb és legmélyebb értelmű kutató, az ő tana nem isteni kinyilatkoztatás volt-e az emberiséghez?

F e l e l e t: Valóban az volt! Laotse isteni követ volt, magas misszió-szellem, isteni kinyilatkoztatásokat és igazságokat hozott az emberiségnek; kár, hogy az emberek elfelejtik.

K é r d é s: Öntudatos szellem-e Isten?

F e l e l e t: Természetesen! Ő az öntudat maga, minthogy Ő ismeri magát egyedül.

K é r d é s: Változik-e a világegyetem? Ha nem, akkor minden

lénynek egyszerre kellett volna teremtetnie és újak nem keletkeznének? Nekünk kezdettől kellett-e élnünk és megszámlálhatatlan fokon keresztül mennünk?

F e l e l e t: Csak Isten abszolút változhatatlan, minden más változik a világegyetemben és a természetben. De az ember ne akarjon mindent tudni, míg csak arra a fokra nem jut, hogy magasabb tudományt megérthessen. Mit használ, ha neked most elmondjuk, hogy a Föld, a Vénusz, a Hold, a Mars egykor egy világ volt, hogy ez a világ kaotikus forrongás következtében széjjel löketett, és hogy az életelemek azután a bolygókat képezték. Bolygórendszerek nem létezett öröktől fogva. Sokat tudnánk nektek beszélni róla, de minek? Te azt csak mesének tartanád, mert bizonyítani nem tudnánk, és mert a közvetlen közlekedést a bolygókkal még nem találtátok fel. A Mars és a Vénusz lakói e tekintetben sokkal előhaladottabbak. Minden csak egyszer teremtetik, a teremtés azonban örökös. Milliószer átváltozik minden. Miért kellene minden szellemnek kezdettől fogva lennie?

Ahogy a szellemek folytonosan hatványozzák magukat, és egykor eléri tökéletességüket, éppúgy születhetnek is folytonosan, mint-hogy Isten szakadatlanul szellemi életet áraszt ki és a lelki princípium szüntelenül hatványozódik, objektívból szubjektívvé lesz. Valóban minden szellemnek sok változáson kell keresztülmennie, míg tökéletes lesz. Sok embernek a többszöri testetöltés nem tetszik, de a szellem másképp gondolkozik. A szellemi visszaemlékezés, a szellem emlékező tehetsége végtelen. Hasonlítsátok össze a gyermeket a szellemmel. A gyermeket az apa nemzi, az anya szüli. A szellemet Isten teremti, és a törvények szülik. A gyermeket az anya táplálja, az apa, neveli. A természet törvényei adnak a szellemnek ruházatot és alakot és Isten ad neki értelmet és szabad akaratot, a nevelés legjobb eszközeit.

A gyermek járni, beszélni, gondolkodni tanul, önálló lesz, épp így a szellem is. Maga választ életpályát magának, megtanulja ismerni Isten törvényeit, melyeket követnie kell, még pedig szabad akaratból, önként.

K é r d é s: Ha mindig új lények keletkeznek, a gonosszá levés

lehetősége is újra előáll, mivel az újabban teremtetett szellemek közül bizonyára sokan engedetlenekké lesznek; így a világ fejlődésének befejezése lehetetlennek látszik?

F e l e l e t: Ugyanabból az okból a világ fejlődésének befejezése éppúgy lehetséges, mint lehetetlen. Különbözik egyetlen szellem sem tudja a világ befejezésének végét.

K é r d é s: Ha a szellem motorilag hat, erőnek és akaratnak kell lennie, és monádoknak is hasonlóképpen?

F e l e l e t: A monádoknak, mint lelki lényeknek nincs saját akaratuk, azok engedelmeskednek a törvénynek.

K é r d é s: Ti mindent magasabb forrásból kaptok, de amellet ti magatok is tevékenykedtek? - Mily csodás lenne, ha ti azt, amit így kaptok, egyúttal azzal egybehangzóan öntevékenyen, ismét továbbadnátok. Így módon sok jót tehetnétek a Földön!

F e l e l e t: Ezt igen helyesen és szépen fogtad fel. A szellemi alkotás nagyszerűségének fogalmát teljesen jól értetted meg.

K é r d é s: Nem nyilatkozik-e sok törvénytelen szellem, akit ilyennek nem ismerünk fel?

F e l e l e t: Sajnos, nagyon sok. Ezért mondta Jézus: „Vizsgáljátok a szellemeket, beszédeikről és tetteikről ismerjétek meg őket!”

K é r d é s: Hogyan űzze el a médium az ilyen szellemeket?

F e l e l e t: Csak imádsággal, jósággal és türelemmel. A szellemekkel való közlekedés lehet áldás, lehet átok egyaránt. Áldás, ha mindent Istenre építettünk, ha a médium és környezete a hitet és a szeretetet krisztusi értelemben gyakorolja. Átok, ha pénzszerzéssé, a kíváncsiság kielégítésévé, színházzá válik.

20. FEJEZET

4. légköri gyűrű 4. szféra(**)

Tudomány. Idegerőt és keleti szelet hoz. Jupiter és az Oroszlán befolyása alatt.

Ez a tudomány és komoly tanulmány szférája. E szféra szellemei erősítőleg hatnak az emberek idegeire. Itt a szellemnek minden eszköz rendelkezésére áll ahhoz, hogy magát tudományosan kiművelje, hogy a parányokat, monádokat, a dolgok keletkezését tanulmányozza. A tudomány minden ága képviselve van itt. Úgy tűnik fel nekem e szféra, mint valami dicső egyetem, amelyben magasabb szellemeket oktatnak. Ez valóban előkészítő fok magasabb világok és kiképzési fok azok számára, kik a Földre a valódi tudományt hozzák. Itt is találkoztam egyik barátommal, akit azelőtt Lászlónak hívtak; engem üdvözölve, így szólt:

L á s z l ó: Mily boldog vagyok, kedves barátnőm, hogy téged itt, a békének e dicső birodalmában üdvözölhetlek. Tudod, hogy mily kínos, hosszú betegségben haltam meg a Földön és aztán mikor még a vakság is hozzájárult, minden keresztényi hitemet elő kellett szednem, hogy Istenbe vetett bizalmam meg ne rendüljön. Már most élvezem a békét. Nem sokat járok-kelek, mert ott, ahol tartózkodom, van elég anyag a megfigyelésre. Itt a szellemek milliói által lakott birodalomban a vizsgálódásnak és oktatásnak egyik pontján tartózkodom. Bolygóköriben mozgunk a Nap körül, így pillanatok alatt oly utakat teszünk meg, ami a Földön évekig tartana. Innen nézve, a mindenség, azaz az ég felséges. Látjuk a fénysugarakat, a vibrációkat, a fénysugarak spirálköreit millió lenyomatukkal és képekkel; így látok mindent, ami a Földön végbement és végbemegy, ezek a legszebb képek, de sokszor borzasztók is. Kezdetben, testem levetése után, mindezt nem értettem, úgy tűnt fel előttem, mint valami zűrzavar, kuszáltság értelem, kezdet és vég nélkül; de nemsokára rendet vettem észre, rendszert minden mozgásban, és megtanultam a dolgokat valóságuk szerint tekinteni. Látó és értő tehetségem először csak lassan-lassan fejlődött ki. A

fénysugarakban és spirálköreikben minden szint képviselve láttam, minden színben más szellemek, más fluidhatványok, tulajdonságok, hatások és tünemények. Ezeket mind a szellemek vezetik, mint éltető elemek.

Mint ahogy a Földön az ember a természet királya, az anyagi világ ura, akként úr a szellem a fluidok birodalmában, éltet és mozgat. Ember nélkül nincs értelem a Földön, szellem nélkül nincs élet.

A folytonosan testet levető és testet öltő szellemcsoportokat is nagyszerű megfigyelni, hogyan jön és megy mindenik másképp. Pompás az állandóan haladó körforgás szerint törvényesen testet öltő lelki princípium megfigyelése is! Itt vannak a lélek-osztályok A-tól Z-ig, melyek mind a végtelen mindenségben törvényes pályájukon haladnak, vezetve a legbölcsebb szellemi erő, az úgynevezett szellemek által. Látok lelki princípiumot a virágokba, a növényekbe, az ásványokba, az állatokba szállni. Az anyagi halál pillanatában az élő átváltozva, új alakot éltetve bukkan elő. Hiszen nincs halál, nincs megsemmisülés, minden újra feltámad. Szellem, lélek, anyag halhatatlan az örökös átváltozásban, az anyagból lélek, a lélekből szellem lesz, és örökké az marad; így minden halhatatlan Istenben.

Nagyszerű ennek a perpetuum mobilének munkáját megfigyelni! Imádat, szeretet, hódolat Isten iránt hatja át lényemet. Ha a Földről tiszta szellemek szállnak fel, lelki princípiumot hoznak magukkal, további fejlődés és kiképzés céljából; épp így visz magával a tiszta szellem tiszta lelki elemet, ha a Földön testetölt, így minden szellem középpontja egy kis világnak. Megvannak körülötte a maga fluidjai, ereje, lelki elemei, miket magával visz. Ezért tudnak a jó szellemek olyan áldás-dúsan hatni, a gonosz szellemek pedig pusztítólag. Innen a megkönnyebbülés, amit a gonosz ember halálakor érzünk, az üresség, amit a jó emberek hagynak hátra. Az ember mindent háromszorosan érez, szellemileg, lelkileg és anyagilag. Amint az ember vérében állatok és növényi elemek vannak, épp úgy vannak ódikus környezetében, fluidjaiban fényállatkák. Az állati és növényi élet parányai éltetik az embert testileg és fluidilag,

ezen vesznek körül a szellem lelki testét; a szellem, és az ember fokozata szerint ez a környezet jó vagy rossz. A jobb ember jó akaratával és nemes gondolataival által hatványozza a lelki életet maga körül, az őt, mely őt körül veszi, tiszta és éteri, míg ellenben a gonosz ember megsűríti maga körül a lelki életet, amely tisztátalanná lesz, ódköre pedig nehéz és egészségtelen. Valóban, a jó gondolatok gyógyíthatnak, a gonosz gondolatok beteggé tehetnek; innen az összhang és rokonszenv, amit a jó emberek, a viszály és ellenszenv, amit a gonosz emberek terjesztenek. A médiumokat egészen különös fluidok, monádok és fényállatkák körbeveszik, nevezetesen a gyógymédiumokat. A szomnambuláknál látom, hogy a lelki élet körülöttük alvásuk alatt érzéketlenségbe esik, ekkor már csak a szellem beszél. Alacsony szellemek és emberek maguk körül durva és taszító lelki életet tenyésztenek. Az ember maga teremti maga körül az ódkört, szelleme hat a növényi, az ásványi és az állati elemekre. Valóban, az ember sokat változtathatna a természetben és az állatokon, akkor, hogy nagyot hozzunk létre, mennyiségileg kellene hatni, de az emberiség e tekintetben nagyon elmaradt. Az embernek először is saját szelleménél, ódkörénél tanulmányozásánál és ennek végtelen hatásainál kellene kezdenie! Ez erő titka még egészen kikutatlan, és ez mégis minden tudomány tudománya. Az ember három életet él, u.m. szellemi, lelki és állati, háromféle világ van benne és körülötte. Az emberi test naponként millió állatot fejleszt, táplál, elnyel, s ez mind lelki élet. A magasabb szellem lelkileg magasabb erőket, az alacsonyabb szellem lelkileg alacsonyabb erőket vonz magához, innen az érzékeny tisztább természetek, és az alacsonyabbak brutalitása és nyersége.

Az ember fluid- és ódköre állatilag és növényileg van éltetve, a fény is miniatűr növénykéket, porszemecskéket, gombácskákat, a legfinomabb növényélet parányait tartalmazza. Némely dolog, amit a tudósok a nagyító lencse segítségével apró állatnak tartottak, idővel még jobb lencsék segítségével a fény- és sugár-növények egy fajának fognak bizonyulni. A megromlott levegő betegségeket, járványokat idéz elő. Mi a megromlott levegő? E növénykék és állatkák bomlása. A magnetizmus, a tiszta szellemek és médiumok

ereje ily esetekben átalakítólag és újraéltetőleg folyhatnék be, s ekkor történnék meg az, amit az emberek csodának tartanak, ami pedig csak természettörvény. Csak az orvos urak tanulmányoznák e minden törvények törvényét, amely a magnetizmusban rejlik. Tisztátalan szellem, erkölcstelen médium valóban rendkívül árthat, és fertőzőleg, rothasztólag, görcsöt okozólag, bénítólag hathat, mint a megromlott orvosság. Minden, a jó és a rossz, az egészség és a betegség ezen az egyetlen törvényen alapszik, a lelki, szellemi, fluidi, növényi, állati kölcsönhatáson.

Látom és tanulmányozom az emberek egymásra való hatását. Te például elmegy a társaságba, szellemed összhangzatosan összegyűjti maga körül állati és növényi körét, lelki elemeit, ott vagy a te világgal, szellemeddel és ódköröddel. Találkozol valakivel, hasonló világossággal, akivel rokonszenvezel; ezt rokonszenvnek, szeretetnek, barátságnak nevezik. Az ilyen emberek közt a vonzás vagy tisztán szellemi, gyakran azonban csak ód, magnetikus vagy lelki, állati.

Amikor a szellemek megértik egymást, az egyik parány a másikhoz enyelegve simul, monádok rokonszenvesen társulnak monádokkal, a növénykéek növénykéekkel. Ezért mindenható a szeretet, mert minden hatalom ebben az egyben egyesül.

Az ellenszenvnél és a gyűlöletnél taszítja minden egymást; az állatkák megölik és elnyelik egymást, a növénykéek megmérgezik, megrontják egymást; az erők megzavarása, a fluidok és nedvek romlása áll be, amikor a szellemek ellenségesen találkoznak egymással! A haragnak rettenetes hatása van a lelki ódkörre!

Minden bűn pusztítólag és mérgezőleg hat, különösen az iszákosság; ennél gyakran mintha narkotizálva volna a lelki-fluidáris világ, majd durvaságra ösztönöz, minden egyes állatkát örvény ragad magával, minden növényke megperzselődik, megmérgeződik, a szellem maga le van nyűgözve, az ösztöni, lelki élet uralkodik egyedül.

E lelki környezetben a benne rejlő testet öltött érzéki világ által beszél az ösztön, az állat az emberben, melynek a szellem uralma

alatt nevelődni, szellemesülni kellene. Az ember testében, vérében, ódkörében levő milliónyi lelki testetöltések következményei beláthatatlanok.

A legkülönbözőbb állatkák, parányok, növénykéek seregeit, eleven görcsövi lényeket látok, melyek a levegőben, a fényben, az éterben mozognak! Valóban, mi mindent lélegzenek be és ki az emberek! Egész világ ez! Miért rossz szagú a beteg lehelete? Mert benne az állatkák és növénykéek rothadtak és betegek. Az élenynek, légenynek, szélenynek, mindennek megvan az éltetés lelki lényegének megfelelő sajátos módja. Az állatok, növények, fluidok által éltetett levegő mindig a hasonlóra hat vissza; mindenből kell a levegőben lenni, hogy mindent tápláljon és fenntarts. A dolgok lelke (a bennük rejlő lényeg) láthatatlanul van jelen, és fenntart minden láthatót. A láthatatlan halhatatlanság élteti és tartja fenn a látható anyagot.

A g o s t o n: Egy barátomtól eredő nyilatkozatot fogok közölni, kinek szelleme e szférában tartózkodik. Földi életében nagy természetbúvár volt. Neve Ruprecht.

R u p r e c h t: Egy pillantás a Földre. Abba a légkörbe helyezkedem, ahonnan legjobban áttekinthetem a Földgolyót. A Földet magát, s rajta az országokat és tengereket úgy látom, mint valamely gömbön a festést.

A Föld országai a légkörben tükröződnek. Ha e szférából kilépünk, nem látni mást, csak ködöt, felhőt, fluidokat és egy világító magot. Ha keresztülhatolok a ködön és felhőn, a Földön vagyok. A szellemek milliói tartózkodnak azokban a légkörökben, amelyek a Földet körülveszik, minden szellemekkel és lelkekkel van átszőve. A szellemek csoportonként sereglenek össze rokonszenvük és nemzetiségük szerint. Találtam élénk, tüzes franciákból alakult csoportokat, itt külön amerikai és angol szellemeket, ott meg gondolt németekét, amott busmannokat (afrikai cserjelakókat) és vadakat. Nemzeti gyűlöletet és büszkeséget is vettem észre ezeknél a szellemi nemzeteknél; a német szellemek elkülönítették magukat a franciáktól. Ahogy a földi államokban van, úgy van itt e légköri országokban is. Az Ószövetségben előfordul, hogy egy hadsereg

képe látszott a felhőben; ez nem állhatott másokból, mint zsidó szellemekből, akik nemzetüknek segítségére mentek. Ily módon Jerikó falainak összeomlása is megmagyarázható, és pedig a segítő szellemek ereje által előidézett rázkódás alapján. Most, miután a szellemfluidok erejét és hatását ismerem, sok a Földön meg nem fejtett tünemény világos előtttem.

Személyesen vagyok a médium mellett, ha általa írok. Megsűrítem lelki testemet annyira, hogy látó médium láthatna. Belehelem gondolataimat a médium agyába úgy, hogy az ő saját gondolatait elnyomom; meghagyom a médium írmodorát, irányát, csak arra töreksem, hogy gondolatomat, szándékomat belehelyezzem. Ha a magas vezetők írnak a médiummal, ez mintegy ragyogó fénybe van burkolva; egyetlen tisztátalan szellem sem tud akkor e ragyogó fényhez közeledni. A magas vezetők közelsége boldogítólag és jótékonyan hat a médiumra. Eleinte igen különösnek találtam, hogy mint szellem bezárt helyekbe tudtam hatolni. Az anyag előttünk likacsos tömeg, melyen keresztülhatolhatunk, mint a víz a szivacson. Kiterjeszkedhetem, összehúzódhatom, nagygyá, kicsinnyé, nehézé, könnyűvé lehetek és mindez természettörvény alapján történik. A fizikai tüneményeknek a spiritualizmusban feladatuk, hogy ezt a tudomány férfiai előtt világossá tegyék. Valóban itt volna a legfőbb ideje, hogy ezekkel a törvényekkel megismerkedjenek. Isten akarata teljesedni fog, utat és módot nyújt, hogy e fény a Földön elterjedjen.

21. FEJEZET

4. légköri gyűrű 5. szféra(**)

Az ód. Gyógyítólag hat a gyomorra. Szél nincs. Vénusz és Halak befolyása. Segítő szellemek.

B a a d e r F e r e n c s z e l l e m e: Ez főleg a delejes és villamos erők és ódfény szférája. E szférából származnak olyan férfiak, mint Edison, Reichenbach. A delejes és villamos erők tűzkemencéjében vagyunk, annak ódfényével. Itt lehet polarításokat tanulmányozni.

Innen a szellemek fluidjai segítségével áramok mennek a Földre, amik az embereknek egészséget, idegerőt visznek, és amelyek főleg a gyomorra hatnak. Ezeknek a mozgó erőknek összetételei és nagy készülékek segítségével itt sajátságos fény működik, a mozgásnak és beszédnek olyan módját (telefon) létesítve, melynek segítségével e szféra szellemei a Vénusz és a Mars bolygó lakóival közlekednek. Leginkább az ód segítségével hozzák létre a legnagyobb fényhatásokat is. Az ód képes világítani, mint a Nap, beszélni, mint száz hang, énekelni és összhangzatosan zenélni. E fénynek jótékony sugarait innen az 1., 2., 3. gyűrűbe küldik, hogy ott a szellemeknek világítsanak. Az ód mozgó erejével itt a járásra és lebegésre találmányt készítették, mit majd annak idején az itteni szellemek egyike a Földre visz. A gondolat gyorsaságával mennek innen a szellemek, mint segítők, az első három gyűrűbe és a Földre, ha sürgős segítség szükséges. E légköri gyűrű 2. szférájának médiumszellemei meglátják a veszélyt, jelt adnak és az 5. szféra mentőtársulata már működik. A villamosság ereje megdönt-hetetlen tény a Földön, valamint a magnetizmusé is, habár ez utóbbi még majdnem felfedezetlen; mindkettő az ód-fénynek, az ódnak gyermeke, mely a legnagyobb erő, egy darab mindenhatóság, s ez paragon és felfedezetlenül hever az emberi tudomány előtt. Az ód a lelke, a mozgó ereje nemcsak a delejességnek és villamosságnak, hanem minden létezőnek is.

Az ód meghatározása nehéz, mert hiányzik hozzá az emberi kifejezés. Mindennek, ami van és él, van ódfénye és ódrezgése. Van ódja a szellemnek, a léleknek, a fénynek, az ásványoknak, a növényeknek, az állatoknak. A szellemi ód a hét légköri gyűrű fokozataiba van beosztva, éppen így a lelkek ódja is. Azután van légköri ód, melytől az időjárás függ; van ódja a földnek és köveknek, van ódja a virágoknak és fáknek, van a vizeknek, van az embereknek, van a melegvérű és van a hidegvérű állatoknak. Ód, fény és rezgés ugyanegy. Az ód anyagtalan, mint a fény. A felfedezések folyamán az ódnak más nevet fognak adni; az ód molekuláikból és parányokból áll, rezgésekben és hanghullámokban nyilvánul, megjelenésében világosság.

T a n í t v á n y: Már a légköri gyűrűk magyarázatának egész folyamán, melyek a Földet körülveszik, nem voltam tisztában az-
zal, hogyan képzeljem el e köröket és szférákat. Világcsírák vagy
bolygócskák azok? Engedelmeskednek-e a nehézkedés törvényé-
nek? E szféráknak, a leírásból ítélve, a Földhöz hasonló természe-
tük van, tehát van Földjük, levegőjük, vizük?

F e l e l e t: Ha egy darab cukrot pohár vízbe teszel, buborékok
képződnek, melyek a víz felszínére szállnak; ez természettörvény.
Hasonló módon keletkeznek a Földből, a Napnak a Földre való ha-
tása következtében légköri gyűrűk és szférák, a mikrokozmosz vi-
lágok miriádjai, melyek a nehézkedés törvényének engedelmes-
kednek. Minden szféra egy-egy buborék, mely a Föld alkotó ré-
szeit magában hordja. Itt a hatványozás törvénye uralkodik az első
körtől, mely inkább anyagias, a 7-ikig, amely szellemies. A nap
dynamikus ereje, a forgatás, hatványozza a köröket. Föld-atomok,
melyek hozzá hasonló kis világok veszik körül a Földet.

22. FEJEZET

4. légköri gyűrű 6. szféra(**)

A jók lakhelye és a béke otthona. Békét hoz a Földre. Jupiter és
az Ikrek befolyása.

B a a d e r F e r e n c s z e l l e m e: Ezt a szférát mennyországnak
nevezhetnők, ez a béke és a jószág birodalma; innen mennek a béke
szellemei a Földre, hogy az emberek szívét jóra indítsák. Sokan
jönnek ide olyanok, akik a Földön sokat szenvedtek.

Á g o s t o n: E szférában két barátom van, az egyik Adolf, fivé-
rem fia; a wörthi csatában esett el. Mélyen megszorodott szüle-
inek egyedüli vigaszuk az ő túlvilági közleményei voltak, amelye-
ket itt időrendben közlök.

Adolf szüleihez.

1871. febr. 16.

Jóakaró szellemek vezettek ide a médiumhoz és a közlés útját-
módját megmutatták; valóban jól esik szellememnek, hogy nyilat-
kozhatom, mert nincs elszomorítóbb az emberi test levetése után,

mint azok a korlátok, amik az emberek és szellemek közt az előbbiek tudatlansága következtében fennállnak. Ha minden ember tudná, hogy az elköltözöttek nyilatkozhatnak, ó akkor elének jönnének mind és a válás meg lenne enyhítve, megédesítve!

Már most, édes szüleim, közölni akarok veletek mindent, ami utolsó földi levelem óta történt. A csata előtt buzgón imádkoztam értetek, kértem Istent, hogy tartsa meg életemet számotokra, hogy gyámolítotok lehessenek öregségetekben. Másképp történt! Ott feküdtem sok jajgató közt és mégis éltem!

Különös pillanat volt az, - egy percnyi kettős élet. Rángatódzva feküdt ott testem és szellemem: az élet, mint kivált elem, az emberi szervezeten kívül volt. Még láttam egy fluidikus áramot, mint világos felhőt, a testből kiáramlani, amelyet lassankint magamhoz vonzottam és szívtam, hogy azt szellemem ideg és érző rendszerévé alakítsam, és magam körül helyezzem. (Az idegszellemnek a szervezetből való kivonása ez, annak perispritté vagy fluidikus szellemtestté való képzése.) Csak ekkor halt meg testem egészen; úgy tűnt fel nekem, mint egy levetett felsőkabát, amelyet az ember már nem hordhat tovább.

Most már öntudatomat teljesen visszanyertem, s tudtam, hogy a csatában elestem. Először is szegény anyámra gondoltam, azután atyámra, testvéreimre és minden szerettemre. Éreztem, hogy nagyon megsirattok és ez igen fájt nekem. Mihelyt az idegszellemi szervezés, érzékképzés folyamata bevégeződött, tudtam mozogni, gondolkoztam, hallottam és felismertem a térben való haladás eszközét és módját.

A szellemnek a durva emberi szervezetből való megszabadulása valami dicső, nagyszerű! Mert az emberi test érzékei és képességei nem mások, mint szelleme érzékeinek és képességeinek: megsűrűsödései. Mihelyt az „ember”-t levetköztük, előkerülnek a szellemi ismeretek, érzékek és szervek, vagyis a szellemi élet nyilvánulásának eszközei.

Tehát ideát voltam, szétnéztem és láttam magam körül hozzám hasonló lényeket, szellemeket minden fokozatból; fokozatukat idegtestükről lehet felismerni. Láttam tiszta, szép fényalakokat,

melyek rendkívül gyönyörködtettek, éppen úgy, mint mikor a Földön egy fennkölt, nemes emberrel találkozunk. Találkoztam itt testvérkémmelemmel (gyermekkorában elhalt nővéremmel); ő vezetett, bátorított és szellemileg felüdített. Mindjárt hozzátok akartam jönni, de nem engedett, azt mondta; „Később!” Később el is jöttem és utat-módot kerestem, hogy nektek nyilatkozhassam. Íme Isten segítségével sikerült is. Végtelen szeretettel gondolkodom mindnyájatokra, és szívből üdvözöllek titeket. Oly boldog vagyok, látva, hogy fájdalmatokat keresztény módra tudjátok viselni. Ez vigaszt, megkönnyebbülést és erőt is ad nekem. Ami engem illet, szorgalmasan tanulok. Óh mily végtelen sok tanulni való van itt! Sohasem henyélek; a szellemi tevékenység és a munkálkodás lehetősége végtelen. Boldog vagyok abban a tudatban, hogy mi mindnyájan bensőleg össze vagyunk kötve, és hogy a szeretet köteléke örök.

1871. márc. 29.

Isten nevében üdvözöllek benneteket, kedves szüleim. Szellemem világosodik, jobban tudok gondolkodni, szabadabban mozgok, múltamra messze visszaemlékezem, és bepillantok jövő feladatomba, gyarapodom erőben és tehetségekben, egész természetesen és jól érzem magamat mostani életfeltételeim közt. Körben lebegek és mozgok, mert éppen így kell, mint ahogy a Földön jártam, mert helyet változtatni másképp nem lehetett. Ugyanazokból az okokból és feltételek mellett, amelyek alapján a Földön az agy segítségével gondolkoztam, gondolkozom itt is, de agy nélkül. Az utat a médiumhoz fluidjaim segítségével találom meg, amelyek egyenesen annak gondolkodó szerveire irányulnak. Amit képbe foglalva mondani akarok, azt mint lenyomatot fluidjaiba, agyrostjaiba és idegeibe átviszem, az azokba lassankint beszűrődik, miatt keze gépiesen mozog és ír. Nekem is nehezemre esik az ideiglenes testi elválás töletek, de gondoljunk a viszontlátásra ideát! Isten mindent a legjobbra fordít, teljes szívemből adok neki hálát, és kérem, hogy drága anyám fájó szívét gyógyítsa meg. Drága bajtár-

saim túlságosan dicsérnek; hiszen a férfinak veleszületett kötelessége a bátorság, a becsületérzés pedig természetes dolog, minek arról annyit beszélni! Ezren esnek el a parasztfiúk épp oly vitézül, mint én, és ki ír róluk? Irántam való szeretetből nagyon is dicsérnek! Ami valakinek természetes, az nem érdem; csak az önmeggyőzés, a harc, a győzelem önmagunk fölött, az az érdem.

1871. ápril. 22.

Drága szüleim! Végtelen jól esik, hogy szavaimból vigaszt merítettetek, szellemem túlárad a hálától szeretetetekért. Ha végigtekintek lefolyt földi életemen, ha átgondolom jó anyám ápolását, atyám gondoskodását, az áldozatot, amibe neveltetésem, kiképeztetésem került, úgy ez a legmélyebb hálára indít, mert mindez nekem örök, szellemi haszon. A ti fáradságtok és munkátok, kedves szüleim, nem vezett kárba, már most mindenből szellemi hasznot tudok meríteni. Ha nem úgy volt rendelve, hogy anyagi gyümölcsét élveztétek mindannak, amit vetettetek, ha ti, immár érett férfiúvá fejlődött fiatoknak nem örülhettek, örüljeteek szellemének, akit a ti szeretetetek tanított.

Emberi agyam utolsó gondolata, szívem utolsó érzése anyámnak volt szentelve, szerettem volna még átölelni, valamint drága atyámat és drága testvéreimet is. Atyám hite és szilárdsága világított előttem és tartott fenn, amikor az anyagi élet kínos órák alatt anyagtalanná változott át. Különösen, ha a halál oly gyorsan jön, a szellemnek erősnek kell lennie, hogy magát gyorsan feltalálja. Ne szomorkodjatok most már a test után, közeledjete a szellemhez, aki titeket áldólag vesz körül.

1871. máj. 26.

El sem tudjátok képzelni, mily boldogsággal tölt el, hogy ti az én szellemi életembe behatoltatok! Isten szeretete és végtelen jó-sága sohasem szakítja el a szellemeket az emberektől, ezt csak az emberek teszik. Van sok szellem, akinek képzettsége oly alacsony fokú, hogy magát a megnyilatkozás módját sem ismeri; de azok, akik a testtől való megszabadulásuk után jobb belátásra virradnak, igen, azok látják a közlekedés útját és sajnálkoznak az elválasztó

szakadékon, amit az emberek a maguk és a szellemvilág közé vontak.

Hány szellem szeretne nyilatkozni, de minden törekvése megtörik a tudatlanság és hitetlenség kemény falán. A szellemi dolgok tanulmányozása lényegesebb hasznot hoz a Földnek, mint minden pozitív kutatás, mert ez mindig csak változó anyagot kutat, ellenben amaz maradandót, örökkévalót.

Mily dicsően fejezte ki ezt a nagy Goethe rövid szavakban: „Alles Vergängliche - Ist nur ein Gleichniss - Das Unglaubliche - Hier wird's Ereigniss, - Das Unbeschreibliche - Hier ist's getan. - Das ewig Weibliche - Zieht uns hinan.”

Ő maga nem értette meg, csak sejtette annak nagyságát, mi e rövid szavakban rejlik. Nem tudok eléggé hálát adni Istennek a minket összekötő természettörvényben rejlő kegyéért. Könnyen nyilatkozom a médium kifejezésmódjával, amit többé-kevésbé mégis magamévá kell tennem, de hajlékony fluidjait én irányítom.

Bizonyos dolgok, az élet és mozgás törvényei, melyek az embereknek lehetetlenek, a szellemeknek természetesek. Az emberek a levegőt belélegezve élnek, a nehézkedési törvény segítségével mozogva járnak; ugyanez a törvény teszi képessé a legyet a gömbön való járásra és enged a szellemeknek lebegő mozgást a térben. Az ember a saját mozgásához és életmódjához, azokhoz a törvényekhez, melyek őt vezetik és fenntartják, annyira hozzászokott, hogy lebegő helyzetét, a Föld forgásának gyorsaságát az úrben elfelejti; él szokása szerint anélkül, hogy meggondolná, hogy ha Isten a törvényeket csak egy másodpercre is megváltoztatná, olyan zűrzavar állna elő, ami mindent összemorzsolna.

A szellemek tehát mozgás által és mozgásban vannak, és élnek olyan feltételek közepette, melyek lényének megfelelnek. Amily különbözők az emberek a Földön járásuk, hangjuk, kifejezésük, viselkedésük, ízlésük, nézetük és gondolkodásmódjuk szerint, épp olyan különbözők a szellemek is mindenben. Láttam némelyeket, akik velem együtt estek el, ott maradva az iszonyat helyén, tovább küzdöttek és harcoltak, úgy hogy Kaulbach Hunok csatája jutott

eszembe; valóban ők folytatták dühöngéseiket a villamos szellemek csapataival és nehéz felhőivel, akik a csatában szenvedélyüktől elragadtatva vettek részt. Mások fényfelhőként bontakoztak ki az öldöklésből, a vérfürdőből; maguktól szálltak magasra szellemiségük és tisztaságuk törvényénél fogva, mint ahogy a gőz felszáll a vízből; ez is csak víz, csak hogy szellemesített víz, de mint ilyen a legnagyobb erő; úgy szállnak fel e tolongásból e szellemek, tisztaságuknál fogva erőteljesebben, mint azok, akiknek, mint a víznek, vissza kellett maradniuk. Én is úgy éreztem, hogy felfelé vonzanak és visznek, amikor kistestvérkém itt volt.

Dicső festmény volna ez, megpróbálom nektek leírni. Lent, a holttestekkel fedett csatatéren van Adolf, tátongó sebbel, homlokából és szívéből patakzik a vér, sápadt és halott; még ott van lankadt kezében a fegyver, mintha az ellenséget akarná üzni! Nyögő és fájdalmak közt vergődő emberek és lovak mindenütt! A csatatér felett a levegő étere; itt dühöngő, tomboló szellemek, hosszú fluidikus fejekkel, többágú villamos koronával, kígyózó szárnyakkal, eltorzult sovány arccal, tüzet és ként okádnak, valóságos fűriák és démonok. Ott e borzasztó lények közepette dicső aranyfény, fényfelhő, mely a Földről az elektromos felhőkön keresztül emelkedik fel, a gonosz szellemeket, mint polyvát szétkergetve, egyenesen az ég felé száll. E fényfelhőben látjátok az idelent szenvedők védszellemait. Arany koronát hordanak, fátyolszerű szárnyaik vannak hosszú-hosszú felhő formájában. Az én maradványaim felett is látok ilyen fényalakot, melynek pompás hosszú aranyhaja szelleme fluidikus kiáramlásának tekintendő. Arca szelíden mosolyog, biztos a repülésében és zsákmányát az irtózatot csatatérről biztosan viszi el. Szárnyain visz, betakarva jótékony fluidjaiba, mintegy puha ágyba fekve; rámosolygok, mint üdülő gyermek, és lefelé mutatok, oda, ahol szülővárosom szürke tornyai látszanak. Kis kép ez, mint valami látomány a ködfátyolban; a lakhely, ahol szüleim laknak, atyám az íróasztal mellett ülve, anyám fejét lehajtva imádkozik. Rám gondolnak, és mindkettőjük szívét aggodalom tölti el miattam. Igen, odamutattam akkor szorongó lélekkel, de angyalom felfelé, a magasba mutatott: „Magasabbra tekints, fáradt szellem,

ott tiszta szellemek várnak reád.” És látom nagyszüleimet, kezeiket áldólag terjesztik fölétek, burkukból fényes sugár áramlik, erőt, megadást víve szegény szíveteknek.

Edeseim! Bocsássatok meg, hogy e vázlatom, mely egész valómat hatalmasan megragadta, könnyeket csalt ki és sebeket érintett. Költőileg hangolt szellemem elragadtatta magát, a médium egész lénye megtelt velem és részt vett fájdalmamban is.

Valóban, ő maga is érezte az én elragadtatásomat és fájdalmamat, ujjongani és zokogni szeretett volna, úgy, mint én, mert költészet, zene, ábrázoló erő váltakoztak keblében, úgy, mint az én szellememben! Mindent egyszerre szeretnék megérteni és előadni és végre is forró imába olvadva kell elnémulnom: „Uram, Istenem, mily nagy és végtelen is vagy Te! Remegő szellemem egészen el van telve szeretetteddel és kegyelmeddel, Te Öslény! Mily dicsőségre teremtetél engem, és én bűnbe estem és eltávolodtam Tőled, engedetlen és háládatlan voltam. Atyám! Te megbocsátasz nekem kegyesen, mert látod a kimondhatatlan fájdalmat, melyet vétkeim felett érzek. Tieddé lenni, Neked élni, mily gyönyörűség! Emlékezzél meg, Uram szeretteimről, küldd hozzájuk kegyelmedet, békédet!”

(Itt a médium keze kimerülten megállt, az írás megváltozott és a nagyapa szelleme nyugodtan tovább írt.) A médium az írás közben csakugyan hevesen zokogott és olyan érzése volt, mintha mindezt átélte volna.)

„Én, Adolf nagyatyja, átveszem az írást, hogy a fenti szavakat befejezzem. A médiumnak megnyugtató fluidra van szüksége, ezt akarok neki adni.

Az a kötelék, mely szellemet és embert összefűz, fluid-magnetikus és villamos. A médium útján való közlésnél három dolog a fontos:

1. A médium befolyása a szellemre.
2. A szellem befolyása a médiumra.
3. Maga a közlemény. Gyakran a médium befolyása vagy ereje a szellemekre erősebb, innen a többé-kevésbé gépies médium.

A szellem többé-kevésbé a médium nyelvén, annak kifejezésével, annak stílusában nyilatkozik, fluidjainak hajlíthatósága szerint. A szellemeknek életdelejessége van szükségük, hogy nyilatkozhassanak.

Legjobb, ha a médium maga írás közben egyáltalán nem gondolkodik, hanem gépiesen a szellem befolyásának engedi át magát. A szellemeknek gyakran sok magnetikus fluidra van szükségük, hogy a médium gondolatait elnyomják azért, hogy a magukét juttassák érvényre. Vannak az emberben lelki és szellemi akadályok is, melyeket a nyilatkozó szellemnek le kell küzdenie. Egy idegen szellemnek az ember útján való tökéletesen szabad s minden befolyástól ment megnyilvánulása csak ritkán és bonyolódott körülmények közt lehetséges. A megfelelő és igaz szellemnek megfelelő és igaz emberre harmonikusan kell rátalálnia; ez lesz aztán a leg szebb kinyilatkoztatás, a legjobb közlemény. Ebből a kettős befolyásból, a gondolatok és fluidok e cseréjéből jön létre az egész, vagyis maga a közlemény. Határvonalat húzni a kettő közt, hogy meddig terjed az emberé, meddig a szellemé, lehetetlen, minthogy a kettős hatás a nyilatkozatban eggyé lett. Erről egész könyvet lehetne írni, mert itt a kölcsönhatásnak ezerféle fokozata és hatványa van.

Az 1871. évi metzi csatában elesett Emánuel nyilatkozatai()**

Az 1868. évben beszélt a médium egyik ismerősével, a német hadsereg tisztjével. A beszélgetés történetesen komoly fordulatot vett. A tiszt a médiumtól a spiritizmusról és a szellem halhatatlanságáról kérdezősködött. A médium meggyőző szavai után megígérte, hogy halála esetére nála jelentkezni fog.

A Mars la Tour-i csata napján a médium halk kopogtatást hallott az asztalon, szellemi vezetőit megkérdezve írták, hogy éppen most nagy csata volt, melyben egyik jó ismerőse elesett. Másnap már hozta az újság a Mars la Tour-i borzasztó csata hírét, és négy napra rá tudomására jutott a médiumnak, hogy az ő katonatiszt ismerőse

e csatában elesett. Ugyanazon este nyilatkozott az illető egész önként a következőképen:

Én vagyok, Emánuel, elestem a csatában Mars la Tour-nál. Nemsokára rá, hogy lovassági támadásra kivonultunk, egy golyó úgy talált el, hogy azonnal végem lett. Kilovaglásunk előtt sejtettem halálomat, rád gondoltam és utolsó szavaidra: „Egészen bizonyos, hogy halhatatlanok vagyunk.” Testi halálom után szellemem, öntudatom, életem azonban még egy ideig a csata felett lebegett. Boldogult drága anyám mindjárt mellettem volt, szeretettel fogadott.

A csatatér feletti szellemtolongásról nincs fogalmad; egész raja volt itt a szellemeknek. A jók és tiszták az elesettek szellemeit vitték, vagy lehetetükkel a sebesültek fájdalmaikat csillapították, s azokat enyhítő párába takarták. (E szellem előtt a „fluid” kifejezés ismeretlen volt. A médium megjegyzése.) Azokat az embereket, kiknek életben kellett maradniuk, úgy láttam, mintha fehér védőköpenybe lettek volna takarva. Csak azok foghatják fel ezt, akik az isteni gondviselésben hisznek, mindenben törvényt, nem pedig véletlent látnak Krisztus szavai szerint: „Fejetek minden haja szála meg van számlálva.” (A bűvös golyó a Bűvös vadászban nem üres agyrém. A költő ezt a tárgyat nem a földi, hanem egy korábbi szelleméletének emlékéből merítette és nem is mindent ebből, hanem sokat idegen szellemsugallatból. A médium megjegyzése.)

A bosszúálló gonosz szellemek tekintete borzasztó és félelmetes! Mérges lehetet fűjnek ki és elpusztítanak vele mindent; sűrű fekete felhőt árasztanak ezek a szellemek. (A villamos szétbontó ellentétfluidot érti alatta, mely csakugyan mindent elpusztítana, ha a jó, törvényes szellemek magnetikus fluidjai hathatósan meg nem gyengítenék, és így ezek kártékony befolyása meg nem béníttatnék.)

Halálom után üdvözöltem mindazokat a bajtársaimat és ismerőseimet, kik velem együtt estek el, de nemsokára szétváltak útjaink, mert sok út van a világegyetemben. A szellemet a hozzá hasonló, vele egyenlő vonzza, s ott megállapodik. (Út alatt fluidikus

áramlatokat ért.) Megtartottam ígéretemet és halk kopogtatással jeleztem testből való elválásomat; most boldog vagyok, hogy általad írhatok.

Igen, valóban boldog vagyok! Ne gondold, hogy én a Földön csak tengődtem; bensőmben szellemem már nagyon vágyott igazi hazája után. Szellemi védőid engedelmével beszélek hozzád. Jóleső érzést kelt bennem, hogy nyilatkozhattam. Habár csak néhány napja váltam meg a testtől, szellemem már nagyszerű dolgot élt át és látott. Mily rövidnek tűnik fel legutóbbi földi életem; egy szempillantás az örökkévalóságban!

Ismerem rendeltetésem, mely életre és munkára hív. Isten akaratát erőmhöz képest teljesíteni fogom. Itt a szellemvilágban szabadon kutathatok és tanulhatok. Halálom után igyekeztem a csata színhelyéről eljutni; a tolongó sokaságban folytonos vonzás és taszítás volt érezhető, de azt is érezte az ember, hogy mindez törvényesen s nem önkényesen megy végbe. Hiszem - benső érzésemre támaszkodva, melynek okát még nem tudom megmagyarázni - hogy mindazok, kik a csatában elesetek, háború nélkül is legfeljebb három év leforgása alatt, vagy más szerencsétlenség, vagy betegség következtében meghaltak volna. Háború nélkül az emberek halálózása nem tűnik úgy fel, mert nem tömegesen, hirtelen, hanem lassan-lassan az évek folyamán történik. Az én óráim ütött, az érzésem szerint ez évben háború nélkül is meghaltam volna, hasonlóképpen volt sok ismerősömnek a halála is elrendelve. A helyett, hogy lassan, fokozatosan, mindenféle szerencsétlenség következtében haltak volna el, mindannyiunkat egy órában kaszabolták le. Ez az én személyes véleményem. És most Isten veled! mert látom, hogy fáradt vagy.

1871. okt. 31.

Én vagyok megint, Emánuel. Azt a benyomást igyekszem veled közölni, ami engem egészen eltölt, ami gyönyörködtet, és végtelen hálára indít Isten iránt. Utolsó nyilvánulásom óta szellemi barátom és vezetőim felügyelete alatt nagyszerű szemlét tartottam a világ-egyetemben. Tanulnom kell, fogalmaimat ki kell bővítenem. Ehhez

az eszközt és módot megadják mindenkinek személyiségéhez és tulajdonságaihoz képest. Elfogadása mindenkinek tetszésétől függ. Nem akartam, mint annyian ismerőseim közül, kik most szintén szellemek, jajgatva helyben maradni és másokat, akik még a Földön maradtak, sajnálva nézegetni, hogyan szomorkodnak, hogy ők a párizsi felkelésben már nem vehetnek részt, elszomorodva, hogy az öregnek nincs mit küldenie számukra, és sem Franciaország gyümölcsét, sem más emberek dicsőségét megízlelniük nem szabad. Szomorú dolog, hogy vannak szellemek, kik a földi élvezeteket minden szellemi élvezetnél többre becsülik.

Az említett utazást nem egyedül tettem meg a világegyetemben. A magasabb, tisztább szellemeket gyakran küldetéssel bízzák meg, mit teljesíteniük kell. Az ilyen magasabb missziószellemekkel tartanak aztán a gyengébbek és kísérik őket, mi alatt okulnak és tanulnak. Ilyen szellemcsapatban vagyok én is. Alkalmazkodnunk kell a vezetéshez, mert a legelső törvény az engedelmisség. Sokan nem engedelmeskednek, és menet közben elmaradnak, vagy itt-ott a csapatból kilépve, állva maradnak. A vezető szellem a menet kiindulási és középpontja, kit mások vele együtt működve követnek.

Gyakran kísértésbe esik az ember, hogy itt vagy ott megálljon, mert valakit ez vagy az a dolog elbájol. Sokszor a vezető szellemet követve örvényeken és sötétségen kell keresztülmenni; borzad az ember, szeretne egyet kanyarodni, hogy ezt a fekete felhőt kikerülje. De nem, itt is áll az, hogy a vezető szellemet hittel és bizalommal kövessük, mert ezek a nehézségek is bennfoglaltatnak a vezető szellem feladatában.

Hogyan mozgok, hogy nézek ki, nem igen tudom neked megmondani, mert bármit is mondjak, visszaesem az emberi fogalmak közé és emberi formát adok leírásomnak, mely azt, amit mondani akarok, elferdíti. Olyan bizonyára nem vagyok, mint a képeskönyvekben a nyúlánk angyalok, nagy szárnyakkal, sötétkék szemekkel, arany hajjal és hosszú uszályal, mert ez tisztán emberi ábrázolás. Úgy érzem magam, mint valami gondolkodó, átalakult szellem és ködtestben látom magamat, mint mozgékony ködalakot.

Látok más szellemeket ezerféle ködalakban, t.i. ami a színt, az árnyalatot, a fényt, terjedelmességet illeti. A különbség a szellemek és emberek közt az, hogy az előbbieknak ködtestük van, ami kiterjeszthető és összehúzható anyagokból van alkotva, melyeket a szellem mozgat; az utóbbiaknak pedig e ködtestük összezsugorítva, összehúzva, a szellemmel együtt érzéki szervvel ellátott durva burokba van beszorítva.

Sokféle emberfajt látok a különböző világokon, melyeket érintek. Két dolog van a mindenségben, és erre a test levétele után rögtön rájön a szellem; olyan természetes ez és a szellem törvényében rejlik, hogy erre azonnal rájön és alkalmazza. Ez a két dolog a „vonzás és taszítás”, két hőmérséklet: melegség és hidegség, vagy világosság és sötétség. A szellem magasabb ösztöne ezt a két dolgot képes felhasználni. Ahogy te, mint ember, lábaidon egyenesen jársz, száddal táplálékot veszel magadhoz természetes ösztönből anélkül, hogy előbb tanítottak volna rá, éppúgy rátalálsz itt, mint szellem a természetes ösztön törvénye által a mozgásra, az életre és lélegzésre.

Én tehát egy szellemcsoporttal utazást kezdtem, melyet Isten segítségével törvényesen be akarok fejezni. Ma éppen a Földre érkezünk, mely utunkba esik, azért ösztönöztelek ma arra, hogy írj velem. Utunk a Naptól lefelé kezdődött, ahol millió világok vannak; ott ködalakban világossárga, terjedelmes, könnyű és kellemes hőmérsékletű volt, könnyen tudtam mozogni, oly boldogan és jól éreztem magam. Közel a Naphoz sok világ mellett haladtunk el. Átvonulásunk mindenütt fluidilag érezhető volt, úgy nekünk, mint másoknak is. Kiegyenlítő dolgokat hoztunk magunkkal: békét, nyugalmat, esőt, felhőt, napsugarakat. Mindig csigaformában haladtunk lefelé. A bolygókörkben a fekete szellemek egész csapataival találkoztunk; nem akartak világaikba beereszteni, hogy megakadályozzák vezető szellemünket küldetésében, de nekünk keresztül kellett hatolnunk. A gonosz villamosságba való behatolásunk következtében ködalakunk összezsugorodott; kisebbeknek, és nehezebbeknek kellett lennünk, hogy hasonló fegyverekkel küzd-

hessük le őket. E kellemetlen fluidok felvétele ezeknek az ellenszegülőknak megfékezésére nehéz munka; a törvények iránti engedelmességet, s a vezető szellem iránti hitet és bizalmat követel. Istent dicsőítve és imádva megfékeztük a fekete szellemcsoportokat, és sokat megtérítettünk; ezek aztán követtek bennünket, mint megjavult szellemek. De sajnos, néhányan közülünk nem állták meg helyüket, minthogy a vezető törvényből kiléptek és önkényesen jártak el. A Vénusz előtt is elhaladtunk. E bolygó szépsége paradicsomi; az egész bolygó úgyszólván nagy paradicsom. Ott leereszkedett szellemcsoportunk kis időre és az ottani oktatókat és asszonyokat önmegtartóztatásra befolyásolta. Közülünk mindegyik megkapta a maga kisebb feladatát, és több helyen jó eredményt értünk el; épp így a Mars bolygón is, mely durva világtest. Minden oly gyorsan nő, tenyészik, elhal ott; e bolygó levegőjében sok a villamosság. Ködalakunkat a Nap felé irányított erős vonzással kellett újra megtöltenünk, mint valami mozdonyt.

Már most megint az öreg Földön vagyunk, s felkeresem az enyéimet és felhasználom az időt, hogy veled írhaszak. Békét kelene teremtenünk a Földön, mert már elég volna az öldöklésből. De itt még egyik szellem úgy, mint a másik, fekete és villamosságot lövell. Valóságos szenvedés ködalakunkat akképpen igazítani, hogy hatni tudjunk, de bátrak leszünk, dacára, hogy néhányan ingadoznak és a Földön erőszakosan és törvénytelenül testet is öltenek. Ezek helyett mi ismét más szellemeket mentünk meg, akik követnek bennünket.

1871. november 1.

Sokat gondolkoztam már, mióta magam is szellem vagyok, hogyan van az, hogy az emberek a szellemeket egyáltalán nem látják, hisz ez nem ellenkezik a törvénnyel, mert sok médium látja a szellemeket (egész normális állapotban, nyitott szemekkel). Nem látod-e te magad is őket a pohár vízben? Emberi tudományos módon ezt még nem kutatták ki. Dölyfösen és tudatlanul mondják: „Ha volnának szellemek, mindenki láthatná őket, nemcsak egynéhány kiválaszt-

tott!” Igen, mert nektek érzéki testetek és szemetek van, mely érzéki látásra van berendezve. Ti látjátok is vele az embereket, állatokat és növényeket, de az erő, mely a tenger hullámaait emeli, és az orkánt harsogtatja, az erő és a szellem láthatatlan számotokra; ti csak hatásait látjátok és hatásaiból következtettek az okra. Határozottan tudom, és mindenből amit látok azt következtetem, hogy a materializmus nagy harcának az ideje a szellem és annak létezése ellen a Földön közel van. Azt is látom, hogy felvilágosodott embereknek sikerülni fog vegyi találmány segítségével a szellemek meglátását minden ember számára lehetővé tenni. Az emberi tudomány mostanáig e tekintetben semmit sem tanulmányozott, mégis jelennek meg szellemek az embereknek, ha a szükséges anyagi feltételek megvannak, ha a kiegyenlítő anyagok viszonyát közöttük és az emberi szem között egyensúlyba hozzák, aminek következtében a szellem láthatóvá lesz. Vegyileg kell feltalálni, mely anyagokon keresztül kell az emberi szemnek néznie, hogy teljes nyugalommal, biztosan szemlélhesse túlvilági testvéreit. Mint ahogy a csillagászok tanulmányaikhoz távcsövet használnak, éppúgy fognak használni az emberek vegyi összetételeket az érzékiből a szellemibe való betekintésre. Az emberek és szellemek közé a meglévő anyagból a még ismeretlen felé erős hidat kell építeni. Megjelenhetnék neked ködtestként, ha a feltételek emberi részről megvolnának, és ha kívánnád, mert én azokat az anyagi összetételeket ismerem, melyek engem előtted láthatóvá tennének. Ahogy a pohár vízben látod a képeket, melyeket szellemi környezeted készít, nyugodtan, minden aggodalom nélkül, úgy láthatnál engem is. Egy ellentétes, hitetlen ember nem láthatna a pohár vízben semmit, mert az ő taszító ereje (a hitetlenség, ellentétes akarat, taszító erők) által az anyagok minden asszimilációját szétbontja és lehetetlenné teszi.

1871. november 2.

Elmélkedtem egy kissé a Földnek a szellemvilághoz való viszonyairól, minthogy ez most nagyon érdekel. Most mint szellem a munkálkodó szellemcsoporttal ugyanazon a Földön vagyok, ahol

még nemrég testetöltött, látható szellem voltam. Engem földi hozzátartozóim és ismerőseim közül egy sem lát, egy sem hall most, sok ismerősöm közül egyedül te közlekedel velem, és tudod, hogy megy dolgom. Tudd meg, hogy az emberekkel való közlekedés teljes lehetetlensége sok szellemet kétségbe ejt. Sok szenvedés rejlik a szellemre nézve abban, hogy az emberek a tényleges közlekedést teljesen elvágják. Sok az olyan testtől megvált, akinek nyomasztó titok terheli lelkiismeretét, melytől meg szeretne szabadulni, vagy egy szívélyes szava, intelme, kívánsága volna hátramaradottai számára. De az emberek semmit sem akarnak hallani az elhaltról, kit pedig oly nagyon szerettek, és akivel oly szívesen elbeszélgettek.

„Azok már meghaltak, azokkal nem szabad beszélni, nem kell őket háborgatni”, mondják és azután nemsokára el is feledik és ezzel elvágják, teljesen megszakítanak minden közlekedést azokkal, akik nekik oly drágák. Mily nagy megnyugvás mindkettőjük részére, ha egymással közlekedhetnek, és mily mély okulás rejlik abban az emberek számára, ha e közlekedést vezetni tudják, ellenben mily veszedelem, ha nem értenek hozzá és hiú célra használják fel! És mily boldogság az olyan szellemeknek, kik az értelmes közlekedésből maguknak is hasznot tudnak meríteni. Borzadok, ha látom, hogy mily kevésbé van elterjedve a Földön a szellemi továbbélés hite. Nagyon különös nekem, hogy az olyan jól ismert Földön, máskor oly otthonias helyeken most szellemként egyedül, láthatatlanul bolyongok. Mily gyorsan tudok egyik helyről a másikra jutni, és mily erősnek érzem magamat húsból való test nélkül.

Mily különös mindenkit látni, gondolataiban olvasni, és tudni azt, hogy ők sem nem látnak, sem nem hallanak.

Köztem és rokonaim és hozzátartozóim között legyőzhetetlen dogmakorlátok állnak fenn, melyek számomra minden nyilatkozást lehetetlenné tesznek. Tudománytalanság, hitetlenség és merev dogma, ezt a hármat szeretettel, bölcsességgel és igazsággal kell meghódítani.

1871. november 13.

A médium kézimunkáján szorgalmasan dolgozva, kénytelen

volt végre a médiumi írásra való ösztönzésnek engedni.

„Valóban hálával tartozom neked, hogy a jó érzésnek engedsz, felhagysz a horgolással, beszélgetéssel, gondolkodással és leülök velem írni.

Fogalmad sincs róla, mily sok naplopó szellem tolongott közöttünk, hogy meggátoljon az írásban. Ezek olyan gúnyolódó és mókázó szellemek, akik haszontalan ingerkedéssel foglalkoznak, és azt hiszik, csak azért vannak, hogy az alacsonyabb világok lakóinak türelmét, mindenféle apró csínyek rendezésével, naponként próbára tegyék.

Körülötted sűrű, különböző színben játszó felhőként helyezkedtek el, ami neked kissé kellemetlen érzést okozott. Védszellemed segítségével a bámészkodókat elűztük, amit te agyadban, mint könnyebbülést, mindjárt megérezteél. Ne csodálkozzál megjegyzéseimen, nem vagyok irántuk sem szigorú, sem szeretetlen. Hány ezer ily alkalmatlankodó, semmittevő, ócsárló és amellet bajt okozó ember van a Földön!

Ha ezek meghalnak, épp ily szellemek lesznek, mert mindegyik magával viszi személyiségét; pusztán a halál nem tesz minket tökéletessé, magunknak kell munka által azzá lennünk.

Imáid jót tesznek nekem. Eddig semmi kísértést vagy vágyat sem éreztem, hogy újra a Föld lakója legyek. A kiszabott idő alatt működésünket feladatunk értelmében teljesítettük, sok embernek jó intéseket és tanácsokat sugalltunk. Szerencsétlenségeket hárítottunk el. Szárnyalásunk most már felfelé irányul; ez valódi távozás a Földtől, melyet most már soká fogok ismét színről-színre látni.

„Siralom völgyé”-nek nevezik a Földet. „Javító-intézet”-nek, „szellemi kórház”-nak kellene nevezni, ahol nagy, fájdalmas műtétek történnek. A Földön mindennek megvan a maga célja, a leggonoszabbnak is jó célja van. Szükség van a mindenségben ilyen pontokra bukott szellemek javítása céljából. Hiszen vannak olyanok, akiknek a fizikai szenvedések, hideg szoba, száraz kenyér, keserves szolgálat, betegségek, tönkremenés, veszteségek, megaláztatások nagyon szükségesek és lelkileg gyógyító hatásúak.

Nos hát, itt a Földön van elég ilyen műtő a gög, a kishitűség, a

materializmus, az Isten rendelése ellen való zúgolódás betegsége számára. Ne panaszkodjatok tehát a Föld állapota miatt, mert minden szer a szellem gyógyulására, javulására vezet. Az állások, a földi javak és tehetségek különbözősége az illető szellem tisztulására van rendelve. Ez, mint paraszt, az mint polgár, az egyik mint munkás, a másik mint arisztokrata stb. vezekel korábban elkövetett bűneiért. A Föld minden művelődési fokozatának megvan a visszfénye a szellemvilágban. A Földnek és állapotainak sok szellem köszönheti üdvös tisztulását, ne zúgolódjatok tehát a Föld és szenvedései miatt, mert ez is logikusan szükséges tagja az egésznek, ez is egy lépcsőfok Istenhez. E szavakkal elhagylak titeket, emberek, elhagyom a Földet, hogy csapatommal vezető szellememet a nap, a világosság, az ígélet országába követhessem. Ámen.

1871. november 19.

Megengedték vezetőid, hogy közölhessem veled megfigyelésemet az „ösztön”-ről. Akaratommal minden áramon, mely tőled elválaszt, keresztláthatva, delejes fluidba burkolva közlöm veled fogalmaimat. Így rád irányított akaraterőm hozza létre nálad a médiumi írást.

Mondtam (1d. 1871. október 31-iki nyilatkozatot), hogy az ember a test levetése után, mint szellem, bizonyos dolgokat ösztönszerűleg tud. Emberi táplálék nélkül él, emberi tüdő nélkül lélegzik, emberi agyvelő nélkül gondolkodik, emberi láb nélkül mozog; tapasztalja, hogy most már egész másképp teremtett lény, és ahhoz tud alkalmazkodni az érzés vagy ösztön által, ami ebből a más lényiségből, vagy mineműségéből folyik.

Mi az „ösztön”? Mi e szó értelme?

A Földön ösztön (Instinkt) alatt bizonyos természeti adományt értenek, mely inkább állati, semmint emberi tulajdonság. Azt mondják, a vadak inkább ösztönszerűleg élnek. Nos, én azt mondom neked, hogy az embereknek hamis, nagyon is alacsony véleményük van az ösztönről.

Az ösztön a vezető törvények megnyilvánulása úgy a szellemben, emberben, mint az állatban. A vezető törvény kifejezésre jut

valamely neki megfelelő érzésben, valamirevaló ösztönzésben, valami eredményben, és ez az úgynevezett ösztön. Több ez minden betanult tudományosságnál; lelki megnyilvánulás ez, megnyilvánul ez a szellemnél emberi agyvelő nélkül úgy, mint az embernél agyvelővel, igazat mond az őt vezető törvényből kifolyólag. Ösztönre senkit sem lehet megtanítani, mindenkinek saját tartozékát képezi. Hiszen a téged vezető törvények érzése, kinyomata benned van a durva agyvelő anyaga nélkül, szerves test nélkül is. Az állatban az ösztön többet és világosabban beszél, mert először annak szervi állapota e természeti adománynak több érvényesülést enged, másodsor mert az állat csak lelkileg él, de nem szellemileg is, mivel az állatnak nincsen egyénisége.

Az egyénnél vagy szellemnél az ösztön egyénesül, saját akarattá vált. Minél magasabb a teremtmény, annál egyénibbé, annál inkább akarattá lesz az ösztön, annál több lesz az öntudat a szellemen, annál több fog benne érvényesülni a vezető törvényből. Az ösztön az állatban a vezető törvények pusztá kifejezése, a szellemen ezeknek a vezető törvényeknek növekedő öntudata, egyénesítése.

A vadember ösztöne szerint él, mert bukott szellem, aki a törvény lehető határáig, a legmélyebb romlottság, a legmélyebb értelmi elfajulás határáig süllyedt le. **A magas szellem minden ösztönét törvényes értelmes akarattá változtatta át, az alacsonyabb szellemnél az ösztön mint önakarat jut kifejezésre.**

Sok ember maga az oka annak, hogy benne az egyéniségből folyó ösztön (a természet hangjának is lehetne nevezni) elfajul. Az emberek e hang ellenére természetellenes, egészségtelen dolgokat cselekszenek. Az emberben a szellem ösztönének nyilvánulásához hozzájárul még a szervezet, a lelki élet ösztönének a nyilvánulása is. Ez az ösztön, ha jól megőrizzük és megfigyeljük, az egészség legjobb vezetője, mivel a szervek teljesen egészséges, természetes állapotban nem kívannak soha ártalmas dolgokat.

Azonban majd minden ember szervei nemzedékek óta a túlingerlés, az elfajulás, a természetellenesség állapotában vannak. Az állatoknál ez nincs így, ezek nem esznek ártalmas ételeket, nem

tesznek természetellenes dolgokat, amik az embernek sajátságai, mint pl. a dohányzás, a részegesség, a kéjvágy. Nem, ezek mint pusztán lelki lények, gépiesen vezetni engedik magukat az őket kormányzó törvényektől, és ezért, természetesen minden érdem nélkül, semmi természetellenest sem követnek el ösztönük ellenére. Az emberek sokféle szellemek, az egyiknél inkább a szellem, a másiknál inkább az ösztön uralkodik; az egyiknél az ösztön magasabb akarat, a másiknál szervi szükség; az egyiknél igazság, a törvény kifejezése, a másiknál valótlanosság, hazugság, a törvény elfajulása.

Az ösztönnek tehát az őt gépiesen vezető törvények egyszerű kifejezésétől egészen a törvényes, legmagasabb akarral való összeolvadásig, eggyé levéséig kell hatványozódnia. Minél magasabb a szellem, annál inkább lesz eggyé ő és az akarata Isten nagy törvényeivel, a természettörvénnyel.

Mily nagyszerű érzés mondhatni: „Az én akaratom természet-törvény”, mert én azzal eggyé lettem. Az elesett, gögös szellemnek azonban nagyon nehéz oda eljutni, mert csak az aláztos és csak az, aki magát teljesen fel tudja áldozni, mehet be ezen a szoros kapun.

Ha te, óh szellem, egy vagy Istennel, mit kívánsz még többet? Az elvakult bűnösnek azonban rendkívül nehéz és küzdelmes az elhagyott törvényes utat ismét megtalálni. Az akaratosságban, önfejlésben konokul megmaradni dölyfösség, gög. Mihelyt az ösztön a szellemtől akarattá egyenesült, megkezdődik a harc, és az ellentét, a gög mindjárt érezhető lesz: és mégis ki kell irtanotok minden akaratosságot, és a törvényhez idomulnotok, ha az eggyé levés vagy üdvösség felé haladni akartok.

Ettől az eggyé levéstől húzódoznak az elesett, bűnös szellemek, ettől húzódozunk mi mindnyájan (szinte hihetetlen!), ahelyett, hogy örvendeznénk és hálát adnánk Istennek az újrászületés kegyéért, a javulás lehetőségéért mélységes bukásunk után!

1871. november 26.

Úgy tűnik fel nekem, mintha nagyon régen írtam volna utoljára. Mily messze utat tettem meg azóta! Látom a Földet minden más

bolygóval és mellékbolygóval együtt, mint a csillagok százait, melyek a napot körülveszik. Valóban, az a kicsi pont, amit ott látok, a Föld, utolsó burkom temetője. Itt vagyok drága anyámmal, sok rokonommal és barátommal egyesülve, hogy javulásomra tanulságos életet éljek.

Mikor meghaltam, sok szellemet ismertem fel, kivel korábbi testetöltésemben összeköttetésben álltam. Ilyenkor emlékszik az ember a régebbi múltra, és minél tisztább lesz a szellem, annál inkább felébred benne a visszaemlékezés, annál tisztábban jelenik meg előtte a múlt. A bűnbeesés következtében majdnem elkárhoztunk, a tehetetlen gyermekség egy nemébe estünk. Nagyon kevés szellem ismeri eredetét, nagyon kevesen emlékeznek teljesen a múltra szellemi tehetségük elsötétedése miatt.

A bűnök következtében hosszú szellemi alvásba és vakságba esünk, melyből csak lassan ébredünk fel és gyógyulunk ki. Tudom, hogy egykor hibáztam és sok mással együtt bűnbe estem. Az elhomályosító, elkábító agytól megszabadulva, tisztábban látok a múltba és a jövőbe, érzéseim kibontakoznak, jobban tudok gondolkozni és következtetni.

A minket vezető magas szellem forgómozgását követve, jutottam sok más szellemmel a 4. légköri gyűrű 6. szférájába. Ennek dacára szabadon beszélhetek veled, és innen hozzád küldhetem delejes fluidomat minden áramon keresztül.

Mozgás minden! Jobbra vagy balra mégy, írsz, gondolkozol, érzel: minden mozgás. Igazságosan gondolkozol, jó érzéseket táplálsz, ez törvényes mozgás; ellenben ha igazságtalanul érzel, gonoszat gondolsz, ez ellentétes mozgás, mely szellemed haladását megakasztja. Kétféle mozgás van tehát: a törvényes előrehaladó és a törvénytelen, hátramenő. A hátramenés helyett e szót használhattam volna: „esés” vagy „bukás”; és ha a szellem a bukás legmélyebb pontjáig jutott, helyhez kötött, azaz ugyanabban az állapotban marad, míg a haladó mozgást meg nem kezdi. A törvényes mozgás úgy tűnik fel nekem, mint tisztulás, megdicsőülés; az ellentétes mozgás, mint sűrűsödés és elsötétedés.

Ha a továbbélés tudatával halsz meg, itt nem ijeszt meg semmi,

nem csodálkozol semmin, otthon érzed magad. Adj a Isten, hogy a spiritizmus az egész Földön elterjedjen, hogy mindenki higgyen Istenben, aki éltet a szellemben, aki halhatatlan.

23. FEJEZET

4. légköri gyűrű 7. szféra(**)

A Vénusz befolyása és védelme, az akaratra hat; előkészítő fokozat az újra testetöltésre.

B a a d e r F e r e n c szelleme: A napnak a földi légkörbe való áramlása, és a Földből való kiáramlása következtében gőzök keletkeznek, melyek fényállatkákat és parányokat foglalva magukban, a mikrokozmosz világok magvait képezik, melyek a nehézkedés és körforgás törvényét követik. Ez csavarkörben (spirál) hét légköri gyűrűt képez a Földtől a Napig. A gőzökben hólyagocskák vagy sejtecskék vannak, melyek parányokat vagy fényállatkákat, de egyszerűs mind a földképek tükörképeit is magukban foglalják.

E légköri gyűrűk az erő és hatványozás törvénye alatt állnak; azért a Földhöz legközelebb levők a leganyagiásabb gyűrűk, az attól legtávolabbiak pedig a legszellemiebbek. Egy atom gyémánt gyémánt marad; így maradnak ezek a földatomok is a Földhöz hasonlóak, azért van ezekben a gyűrűkben föld, levegő, tűz, víz a Földtől való távolság mértékének megfelelő arányban.

A szellemeknek is fokozatuk szerint a legkülönbözőbb idegszellemi burkuk van. Tökéletesedésekor a szellem felcseréli e burkokat; ez folyvást tartó elhalás és újraszületés. Ha valamely szférában a házépítésre a feltételek megvannak, ha a szellemek oly fokon állnak, hogy lakásra és eszközökre van szükségük, akkor e dolgokat megszerzik, mert a kényszerítő viszonyok alkotásra készítetik őket. Amire a szellemeknek a tanuláshoz szükségük van, azt megadják nekik. A legtöbb találmányt előbb a légkörben készítik el a szellemek és csak azután hozzák a Földre. A légköri gyűrűkben van annak az iskolája, amit az embernek a Földön kell tanulnia.

Ebben a szférában három osztály, három szellemi rangfokozat van. Az első osztály előkészíti magát az 5. légköri gyűrűbe való

belépésre; ezek a szellemek felcserélik lelki testüket és egy fokkal tisztábbak lesznek. A második osztály előkészíti magát az újra tetetöltésre. A harmadik osztályban vannak a szenvedésektől megváltó szellemek, akik a haldoklóknak segítenek, és őket légkörükbe viszik. E szellemi szférából szép intelmek jutnak hozzánk, ezek közül itt közlünk néhányat.

H é r a s z e l l e m i n t e l m e i : (**)

Nem érdem Istent a jó sorsban szeretni. Szeresd Istent akkor is, mikor kéreseedet megtagadja.

Sokszor azt hiszed, hogy Isten nagyon messze van tőled, pedig éppen akkor van gyakran hozzád a legközelebb!

A csüggettség nem méltó az istenhívő emberhez. Ha még oly rossz idők járnak is, azért mégis higgy Isten szeretetében! Használd ki az arasznyi időt a Földön az örökkévalóság számára. Mondj le szívesen és megnyersz mindent: a megelégedettséget! Jobb Istenben bízni, mint Benne kételkedni! Jobb a kellemetlen dolgokat egykedvűen fogadni, mint azokon felháborodni! Ami ránk van mérve, el kell azt hordoznunk, ha nem akarjuk is. Minden szomorú dolognak megvan a jó oldala is, amit Isten ismer egyedül.

Valahányszor szerencsétlennek és elégedetlennek érzed magad, gondold meg, hogy ezt a tetetöltést minden megpróbáltatásával együtt önként vállaltad magadra; hajolj meg azért és ne zúgolódjál. Csak az a szerencsétlenség, ami lelkednek árt. Az emberek sokszor oly dolgot tartanak szerencsének, ami szerencsétlenség. Az Isten akarata szerinti élet többet ér az áhítat nélküli imádságnál. Vannak emberek, akik azt hiszik, hogy az imádság abból áll, hogy az ember bizonyos számú litániát, miatyánkot mondjon el, vagy zsoltárokat énekeljen. Imakönyveket olvasni és érzés nélküli jámborsággal járulni Istenhez, nem szívből jövő ájtatosság. A megpróbáltatásokat és szenvedéseket, amiket el kell viselned, magad szerzed magadnak. Semmi sem szomorítható meg oly könnyen, mint a szeretet és éppen ennek nem volna szabad elkeserednie.

Valóban fáj az embernek, ha az bántja, akit szeret; az a megbánás, amely közömbös embertől ered, csak bosszant. A szeretet engesztelődjék meg és feledjen; feledés és megbocsátás békét teremt. Sokan megbocsátanak, de nem felednek, ez félmunka és nem teremti igazi békét. Az idő és tér alanyi (subjectív) képzet; mindenkinek másképp mutatkozik, és mennyire másképp a szellemeknek, mint az embereknek! Egy földi élet csak egyetlen lélegzetvétel az örökkévalóságban. Szerencsétlenség és szenvedés bátorra és résztvevővé teszen. A szerencsétlen bátran szemébe néz a halálnak, a szerencsés retteg tőle.

A bűn buján tenyésző dudva, egyaránt megterem úgy a nagynál, mint a kicsinél, a gazdagságban úgy, mint a szegénységben, csak hogy szigorúbb ítéletet von maga után a nagyoknál és gazdagoknál, mint a kicsinyeknél és szegényeknél. Az éhezők lopása kisebb rossz, mint a jóllakottaké. A műveletlenek erkölcstelensége kisebb bűn, mint a művelteké.

Husz János mondja: „Szabad az út Istenhez, nem akadályoz abban sem korlát, sem dogma. Egyszerű az út Istenhez pompa, zene és dal nélkül. Isten mindnyájunknak Atyja, mindenki az ő gyermeke; mindenki egyformán, ugyanarra a boldogságra hivatva született.

Csak a bűn teszi a szellemeket egyenetlenekké. Isten egyháza Ő maga! Minden vallás eggyé lesz öbenne! Mindenki az övé és Ő mindenkié! Isten nem az egyik vagy másik egyházé, egyik vagy másik papé, egyik vagy másik emberé, hanem azé, aki az ő akaratát cselekszi.” Isten a legfőbb bölcsesség és szabadság, és a legfőbb törvény: a szeretet.

24. FEJEZET

5. légköri gyűrű 1. szféra(**)

A Jupiter és a Bika befolyása alatt. Gondolatvilág és értelem; felfedezések.

H é r a: E gyűrű 1. szféráját olyan szellemek lakják, kiknél az értelem túlsúlyban van, s akik az ember gondolkozására hatnak.

Az itteni szellemek főleg a fény hatását és a hang erejét tanulmányozzák. Ők az igazság képviselői és a hamis nézetek kiirtói. E gyűrű szféráiból a szellemek más bolygókba utazhatnak, és közlekedési eszközöket állítanak elő a bolygók és e szféra között.

Ebből a szférából a Földre olyan férfi fog születni, aki közvetlen érintkezést fog létesíteni a szellemek és emberek között. Egy másik biztos léghajózást fog felfedezni. E szférából két szellem nyilatkozatát közöljük.

Intelmek és bátorítások mindazok részére, akik az új kinyilatkoztatásokban munkálkodnak.

Hubertus szellem (1870): Bízzál Istenben! Legnehezebb napjaidban is csak őrá bíz magad. Működésed nehéz a materializmus és türelmetlenség ez idejében. Kövesd Krisztus példáját az önmegtagadásban. Ti mindnyájan, kik magatokat spiritisztáknak valljátok, legyetek Krisztusnak jó és hű követői. Legyetek szellemek, küzdjetek az érzékeitek ellen, tegyetek jót. Legjobb barátaitok elhagynak a szellemtan miatt; az egyházak kiközösítenek. Ne szégyelljétek hiteteket, valljátok be nyíltan, mint az apostolok tették. Nagy különbség van a spiritizmus valódi, szellemi értelmezése és hamis értelmezése közt.

A valódi spiritizmus az igazság legmagasabb céljait szolgálja, az Isten és felebarát iránti szeretetet. Milyen legyen ez a szeretet? Sokan az engedékenységből, az ingatagságban keresik; mint például aki ma a szellemileg gondolkodók közt spiritiszta, az holnap az egyház képviselői közt orthodox és holnapután a materialisták közt kételkedő. Az ingatag abban a pillanatban mindent szépnek és jónak talál úgy, amint éppen elébe teszik: nem meri meggyőződését nyilvánítani, nem akar ellentmondásával senkit sem megsérteni és ezt felebaráti szeretetnek nevezi, szelíden bírál, de nincs határozott véleménye és hiányzik belőle az igazság mély ismerete. Vanak azután mások, kik a felebaráti szeretetet csak egyetlen felekezetre vagy egyetlen nemzetre korlátozzák, áldozatkészek ugyan, de csak hitsorsosaikért. Ha az illető keresztény, akkor a más vallásúak

íránt lelkiismeret-furdalás nélkül túl szigorú; a kárhoztatás minden pillanatban az ajkán lebeg. Az a felebaráti szeretet, amely csak a saját egyházára és nemzetére terjed, nem a Krisztus által tanított szeretet, amely így szólt: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek.” Az a szeretet, mely nem meri az igazat megmondani, nem a valódi szeretet. A szeretethez nemcsak szív, hanem értelem is szükséges. Ha valaki tőled tanácsot kér, akkor csak hadd szóljon az értelem, még ha vérzik is a szíved miatta. Ha a legfőbb célt tartjuk szem előtt, az igazi szeretet sokszor fájdalmat okoz. A szigorú ítélet igazságtalan, de az elnézésnek is az okosság határain belül kell maradnia. A ti szeretetetek tökéletes, igazságos és őszinte legyen. Távolítsátok el a szeretetből minden tévórást; ne féljeteK fájdalmat okozni, mondjátok ki bátran az igazságot Isten és a szeretet szent ügyének dicsőségére, melyért küzdötök. Óvakodjatok azonban a részrehajlástól, mert ez gyengeelméjűvé tesz titeket. Ne féljeteK ellenségeitektől, engedjéteK át őket Istennek.

J ó n á s s z e l l e m n y i l a t k o z a t a :

Buzdítja a médiumot, hogy a szegények és betegek íránt szeretetet gyakoroljon. A gyógyító erő istent adomány. Isten azokat ruházza fel szellemi adományokkal, akik azokat az egyszerűség és hit szellemében keresik. Ezeket az adományokat nem lehet könyvekből tanulva elsajátítani. A tiszta szív és a szilárd hit az isteni dolgok és erők mélyebb ismeretére jut, mint a fennhéjázó tudós, kinek feje művekkel és értekezésekkel van tele. A legfenségesebb az Isten íránti szeretet, és éppen ezt nem kutatja a tudomány. Engem is tudósnak hívtak az emberek, és mily csalódás ért halálom után! Mily sokat tanultam azóta, és teljesen beláttam, hogy az a tudományosság, mely nem Istenből indul ki, hiú, értéktelen, csonka mű.

Az emberek kételkednek a legfenségesebb igazságokban: Istenben, a halhatatlanságban, a szellemekkel való közlekedtetésben. Kedves gyermek, sohase kételkedjél, gyakorold gyógyító erődet hittel és szeretettel Isten íránt. Ki végzett csodásabb gyógyításokat, mint Krisztus és az ő apostolai? Tanultak ők gyógyítani? Nem! De volt mindenható hitük és szeretetük.

A szellem erősebb minden húsnál és testnél, csak munkába kell azt szólítani. Hadd növekedjék benned Isten kegyajándéka, és az ő ereje nyilvánulni fog rajtad és általad.

25. FEJEZET

5. légköri gyűrű 2. szféra(**)

Felfedező utazók. A Vénusz és a Rák befolyása. Erélyt és kitarást hoz.

H é r a: Ebből a szférából született Kolumbus a Földön. Az itteni szellemek szeretnek utazni; felkutatják a Földet, a szférákat és a bolygókat. E szférából két szellem fog a Földön testet ölteni, mint új területek felfedezője. Az egyik felfedezi az összeköttetést az Északi sarkkal a Golf-áramon át, a másik Közép-Afrikában nagy oázist fedez fel, gyönyörű termékeny országot, ahol egy fehér néptörzs lakik, amely Osirist és Isist imádja. Ezek a felfedezések a jövő évezred elején történnek meg. Mindazok, akik a felfedező utazásokra nagy hajlammal bírnak és arra még életük veszélyeztetésével is készek, ebből a szférából jönnek.

Hadd nyilatkozzék két szellem e szférából, a poétikus és jámbor természetű Nándor és Frigyes, a nemes és nyíltszívű realista. Ez a két jóbarát egy utazást ír le, melyet e szférából a Vénuszba tettek.

N á n d o r: Kedves médium! Frigyes és én nagyszerű utat tetünk a Vénuszba. Egészen sajátos módja volt ez az utazásnak, annyira különbözik a földi fogalmaktól, hogy leírására nem találok szavakat. Frigyes azonban majd csak megtalálja a kifejezéseket, hiszen ő valóságos tudományos lexikon és tudása testének levetése óta szaporodott; én inkább az ideálisnak, a szépnek élek.

F r i g y e s: Jó, megkezdem: Felemelkedünk a levegő éterébe a Vénusz felé; hogy írjam le a felemelkedést? Bizony én is csak azt tudom mondani, hogy ez természettörvény. Egyenesen járni a folyton forgó földtekén, szintén természettörvény. Az ember csak megy, mi meg emelkedtünk.

Engedd meg, hogy előbb magamról mondjak el egyet-mást. Csak az emberi test levetése után éreztem magam igazán „én”-nek;

megismertem magamat és múltamat, átgondoltam életemet és a különböző szerepeket, miket eljátszottam. Ha a művész „Don Carlos”-t játssza, akkor ő azon az estén egészen a spanyol Don, és nem szabad e szerepében észrevenni, hogy az előbbi estén kormánytanácsos volt; a művész minden szerepében más-más egyéniség és csak az előadás befejeztével lesz ismét ő maga. Előttem is testem levetközése után világosodott meg, hogy sok szerepet játszottam már el a Földön. Miután a földi színpadot elhagytam, és jelmezeimet levettem, tudtam csak lejátszott szerepemet áttekinteni. Nem minden szellem tud egyformán visszaemlékezni. Én azonban minden korábbi testetöltésemre visszaemlékeztem. Felkerestem az országokat, a helységeket, ahol egykor éltem és felismertem az embereket és szellemeket, kikkel érintkeztem. A szellemnek megvan ez a visszaemlékezése, de az embernek nem szabad meglennie, hogy szerepéből ki ne essék, és mily gyakran megtörténik mégis, hogy a testetöltött szellem öntudatlanul visszaemlékezik korábbi szerepére, és kiesik éppen játszott szerepéből.

De térjünk utazásunkra. A földi légkörben a tova-lebegés pompásan ment; megszabadulva az emberi tüdőtől, szabadon szívtuk be az étert. Saját nehézkedési törvényünk és a bennünk rejlő lebegő és forgó-képesség segítségével haladtunk spirálkörben a Vénusz felé vezető úton. A Föld ellipszis pályáján keresztülhaladva különféle fluidikus áramokkal találkoztunk. Itt kellett csak igazán előszednünk minden tudományunkat a nehézkedési erőről, mivel a szellem nem egészen test és anyag nélküli lény, élünk és az élethez s mozgáshoz kell valamivel bírnunk. Magunkba szívtuk a szükséges életelemeket a fluidokból és felszereltük lelki testünket a tova-utazásra. Már most a legszebb pontokra került a sor; a Földet csak kis csillagként láttuk alattunk. Nándor mindig meg akart állni, nem tudott betelni csodálkozással, de én nagyon türelmetlen voltam és előre törtetem.

N á n d o r: Ah, mily dicső volt a színpompa a légkörben! Azok a lila, aranyárga és rózsaszínű, azután a sötétkék sávok és a milliós csillag, mely világokká alakult, amint feléje felfelé emelkedünk. Bepillantás volt az Isten nagyságába, mely a legmélyebb imádatra

ragad minket. Mily kicsinek tűnünk fel ilyenkor magunk előtt; ki-tört belőlem az ujjongás és felkiáltottam: „Mily hatalmas és nagy vagy Te Istenem és Teremtőm!”

F r i g y e s: Igen, észrevettem Nándor megindultságát, hallot-tam ujjongó énekét; ő a Teremtőt alkotásaiban csodálta, én pedig törvényeiben. A rotáló lélekelemek egész rétegeit átbarangoltuk. Nem lát minden szellem egyformán; észrevettem, hogy a szellemek belső értelmük szerint jól vagy kevésbé jól látnak; így láttam olya-nokat, amilyeneket Nándor nem látott és megfordítva. Én gyönyör-ködtem a fényállatkák, a monádok, a molekulák miriádjaiban, me-lyek a légkörben keringenek és az atomok körül életet keltenek.

N á n d o r: És a pompás virágok, melyek élnek és mozognak, mintha fluidból készültek volna, melyek átlátszók, fenséges illatot árasztanak és mennyei színpompában gyönyörködtetnek. Azután a szép és jó szellemek, kikkel találkoztunk, akik a légkört átszelik.

F r i g y e s: Óh, a költő! Én az egészszet inkább tudomány szem-pontjából vizsgáltam. A parányok folytonos vonzása és taszítása, a fluidok keringése és a légkörök egymásba ömlése rendkívül ér-dekes látvány.

A Vénuszt éppúgy, mint a Földet, hét légköri gyűrű veszi körül, amelyen át kellett hatolnunk, csak azután érhattük el magát a boly-gót. A viszonyok a Vénuszon, általában az élet, sokkal kitünőbb és civilizáltabb, mint a Földön. Lakói sokkal szebb emberfajhoz tar-toznak, vallásuk általában a tiszta istenhit, de felekezetekre oszolva. A természet fenséges, üde és viruló, sok növényt és fát megcsodáltam, aminőt a Földön nem láttam. A léghajózás tökéle-tes közlekedési eszközt képez, légnyomású pályák is vannak; a Vé-nuszon általában nem a gőzt alkalmazzák erőnek és mozgató esz-köznek, hanem a levegő és a hang nyomását.

Szép városok vannak a Vénuszon. Hibátlan és fenséges stíl lát-ható minden építésükön; különösen a kertek mesészek. Úgy lát-szik, a tudomány is sokkal előrehaladottabb, mint a Földön, kül-önösen a csillagászat. Az Istenben és a szellem halhatatlanságában való hit és a szellemvilággal való közlekedés ott megállapított té-

nyek. Azt a Vénuszbeli embert, ki ezekben nem hinne, vadembernek tartanák. A Vénuszon nincsenek monarchiák, nincs születési, csak szellemi arisztokrácia. Sajnos, nem tartózkodhattunk sokáig a Vénuszon, nem bírtuk ki a levegőjét, azután a törvény meg a mi földlégköri szféránkhoz köt minket.

26. FEJEZET

5. légköri gyűrű 3. szféra(**)

Természettudósok és csillagászok. A nap és az Oroszlán befolyása alatt. A Földön életre kelti a lángészt.

Ebből a szférából küldték ki a Földre Galileit, Newtont, Ticho de Brahe-t és minden híres csillagászt, s általában minden Istentől megáldott nagy tehetséget; itt kutatnak és tanulnak, hogy aztán a Földet tudományukkal gazdagítsák. Itt a szellemeknek minden eszközt és módot megadtak, hogy a csillagászatot és a csillagokat tanulmányozzák. A következő néhány nyilatkozat az itteni szellemek magas fokozatáról tesz tanúságot.

Iris szellem nyilatkozata: ()**

Rátok nézve, emberek, a Nap mindent jelent. A Nap a Föld élete, nélküle nincs tenyészet, nincs termés, s ti a világosság királyának hívjátok és a Nap mégis csak szolga, szolgálja egy másik nagyobb Napnak; a világosságot és életet olyan naprendszerből kapja, amely Napotokat erőben és fényhatványban felülmúlja (1. „Szellem, Erő, Anyag” 5. napok). A világegyetemben az örök világosságnak egy központja van: Isten. Ő belőle árad minden élet, minden erő, (1. „Szellem, Erő, Anyag”, Ősvilágosság) angyalai és a kiválasztottak az örök világosságnak ebben a központjában élnek. Alkotó erejénél fogva Isten mindenüvé elhat, és az egész világegyetemben mindenütt jelen van. Istennek ez az ereje vagy mindenütt jelenvalósága tartja egyensúlyban és kormányozza az egész világmindenséget. A ti Földetek a bűnhődés, a megpróbáltatás,

nem pedig az üdülés helye, de Isten ott is jelen van. A nap bolygórendszeretek megvilágosodott, megjavult és jó szellemeinek gyülekező helye. A Napból hozzátok nemcsak világosság és élet jő, hanem jó szellemek is, kik az embereknek szellemi világosságot, szellemi életet hoznak. Szellemibb, jobb élet ébredésével a Föld és a nap között harmónia jöhetne létre, amelyet most még a zavaros, tisztátalan szellembefolyások olyan gyakran megzavarnak.

A gonosz szellemek ártalmas befolyásukkal sötét korongként a légkörben a Föld és a Nap közé helyezkednek, ami a Földön rettenetes elemi folyamatokat idéz elő. Ha minden ember Istenben egyesülne, eggyé lenne a szeretetben és béke uralkodnék közöttük, akkor ezeket a gonosz befolyásokat megsemmisíthetnék, a jó napszellemeket magukhoz vonzhatnák; hatalmas szellemi erőknek nyitnának utat a Föld és a Nap között, és a Föld ezáltal megszabadulna a pusztító elemi befolyásoktól. Krisztusban megvolt ez a hatalom, tudott az elemeknek parancsolni. Ha valamely országban csak 9000 ember úgy igazán egyesülni tudna szeretetben, hitben és könyörgésben, már ez áldást hozólag hatna a Föld eme részére, mert ez a 9000 ember így egyesülve jó erőket vonzaná. De sajnos, a Földön tagadják a szellemek befolyását és az azokkal való közlekedést az egyházak eltiltják. Óh, mennyire eltávolodtak az emberek valamennyien az igazságtól, az Isten szeretetének és a szellemek erőinek helyes megismerésétől.

A Föld hét légköri gyűrűje a Nap fokozataiból való hét szellemosztálynak vezetése alatt áll; három szellemosztály vezeti a Földet északon, délen és a középén, ez összesen 10 szellemosztály, ezek misszionáriusokként működnek a Föld és a Nap között.

Ha az emberiségnek legalább egy része egyesülne ezekkel a szellemekkel, velük összeköttetésbe lépne és velük közlekednék, sok jó és nagy dolgot érhetne el; mert az emberek közlekedése a jó szellemekkel és erőkkel valóságos megváltó munka minden bűnből és hazugságból. A hazugságnak egyszer meg kell szégyenülnie, az igazságnak pedig győznie, mert a szeretet és egység kiáramlásai a legmélyebb földi fokozatokba is eljutnak Isten mindenütt jelenvalóságának erejénél fogva. Minden bolygó megérzi a napszellemek

jó befolyását. A napszellemek befolyásán kívül ki vagytok még téve a Földön a bolygók (planéták) szellemei befolyásának is; az egyik hat a másikra, minden, ami a Naprendszerhez tartozik, összehat. Jupiter, Neptun, Vénusz jó bolygók, Mars és Szaturnusz ártalmasak, de minden tekintetben jobbak a Földnél; Merkúr és a Hold alacsonyabbak a Földnél. Minden bolygón, a Földet is beleértve, vannak:

1. szellemek, kik körük hét légköri gyűrűjéhez vannak kötve;
2. szellemek, kik más bolygón vannak hivatva testet ölteni;
3. szellemek, kik a napkörbe, a bolygórendszer összes szellemeinek gyülekező helyére mennek.

A Jupiter-szellemek az értelemre, a szellemre hatnak; a Neptun-szellemek a testre, az egészségre; a vénuszbéliek a szívre és a lélekre; a marsbéliek az akaratra, a szaturnuszbéliek az erőre, a merkurubéliek a vérre, a holdbéliek az idegekre. Minden bolygón emberek laknak, kik a születés, a halál és az újra testetöltés törvényének vannak alávetve. Szellemibb bolygók szellemibb törvény alatt állnak, mert ott, ahol a szellem uralkodik, a testiség elhal és a halál fullánkja eltűnik. Minden bolygón vannak állatok, a természet mindenütt a Földhöz hasonló, mert minden bolygó egy anyának, a Napnak gyermeke és bukott szellemek testet öltő világa, kiket Isten szeretete vált meg.

Pulcheria szellem nyilatkozata: ()**

Az emberi lét minden korában szerepet játszott ez a szó: szellem. Az emberiségnek minden korban megvolt a fogékonysága a halhatatlanság kérdése iránt, és mindig vágyott az ismeretlen eme fátyolát fellebbenteni, és tudni, hogy mi van a halál után. Számptalan bölcsész és tudós írt a szellem létéről és nemlétéről. Azokat, kik az igazságot hirdették, nem értették meg; sokat üldöztek és halálra ítélték. Krisztus a Messiás, az ő apostolai és tanítványai, Sokrates, Galilei, mind küldetésük szolgálatában haltak meg. A spiritizmus mindezeket az igazságokat felújítja, a spiritizmus van hivatva az

emberek és szellemek között közlekedést teremteni. Sok spiritisztát még ma is halálra kínoznának és megégetnének, ha az inkvizíció hatalmát el nem vesztette volna; hála Istennek, ez eltűnt a Föld színéről, de démoni szellemek, kik a világosságtól és az igazságtól irtóznak, még élnek.

Aki ismeri az ó- és újtestamentumot és tanulmányozta a görög bölcsészeket, annak a spiritizmus nem sok újat nyújt. Ha a spiritizmus valami új volna, nem volna örök igazság, nem volna természettörvény az ember és szellem között. Csak kevesen vannak, akik ezt a kinyilatkoztatást komoly filozófiai oldaláról fogják fel. A szédelgők ártanak az ügynek, de emiatt a kérdést elejteni nem volna okos. Rossz emberek a kereszténységnek is ártanak, de azért csak nem akartok hitetlenekké lenni. A szomnambulizmus, holdkóroság, hisztéria olyan lelki tünetmények, melyek tüzetes kutatást érdemelnének. A hipnotizmust sem lehet letagadni, de azért sok hipnotizáló tagadja, hogy a szellemek megnyilvánulhatnak, és minden tünetényt csak az ember lelkére akarna visszavezetni! Ilyen az ember, alig ragadta meg az igazságnak kis részletét, és máris elcsavarja. A hipnotizmus delejes erő, mely különféle okokra és hatásokra vezethető vissza. Nemcsak az ember, de a szellem is tud delejezni és hipnotizálni. Megvan az embernek ez a befolyása a szellemre és a szellemnek az emberre.

Gonosz szellemek ezzel a befolyással örültséget és mindenféle betegséget tudnak az emberben előidézni. Az újtestamentum ezeket az eseteket megszálltságnak nevezi. Krisztus az ilyen embereket hatalmas szavával megszabadította a hipnotizáló szellemtől. Szellemi bajokat csak felsőbb szellemi akarat gyógyíthat meg. Azért hát ti, a tudomány művelői tanuljatok a szellemektől, tanulmányozzatok a szellemi erőket és hatásokat, és sok dolog indítóokára, származására fogtok rájönni, mely most még rejtély előttetek. Tudományotok nem vesz e tanulmány következtében, sőt ellenkezőleg, e tanulmány folytán lesz csak igazán tudományá.

Minden igazság utat tör magának, utat tör az a megismerés is, hogy vannak szellemek, és hogy lehet velük közlekedni.

A különböző bolygók szellemeinek befolyása az emberekre

szintén önálló tanulmány. Hisz az ember is bolygón levő szellem. Az asztrológia (csillagjóslás) magas szellemi szempontból tanulmányozva magasztos tudomány, mert megtanít minket annak megfigyeltetésére, hogy a bolygók és fluidjaik a Földre minő különféle befolyást gyakorolnak.

Annak a bolygónak szellemei, melynek uralkodása alatt születél, bizonyára befolyást gyakorolnak egészségedre, fluidikus környezetedre. Azért például magasabb szellemek a Nap, Jupiter vagy a Vénusz befolyása alatt születnek, mert magasabb szellemek mindig jó befolyást hoznak magukkal. Alacsony szellemek a Hold és Merkúr befolyása alatt születnek. Mars a harcosok szellemének jegye, Szaturnusz se valami nagy szerencsecsillag. A bolygók szellemeit meghívni, s tőlük nyilatkozatokat átvenni az embereknek nagyon nehéz, mivel ez egészen sajátosságos fluidikus kapcsolatokon alapszik, melyekhez érteni kell. A szellemekre való kutatás mezeje végtelen, de a legfenségesebb, mert az a halhatatlanság tanulmányozása!

Mesmer szellemének nyilatkozata az ód hatásáról

A médiumi írás a szellemvilággal való közlekedés látható jele, a szellem gondolatainak visszasugárzása. A gondolatok a szellem ódvibrációi.

Minden lelki jelenség, mint: szeretet, rokonszenv, gyűlölet, ellenszenv, bátorság, félelem stb., valamint sok betegségi tünet ódvibráción alapul. Ezeket mind a szellemek, emberek, állatok, növények, ásványok és a világosság ódvibrációi idézik elő. Aki e törvényeket kutatja és megismeri, az mindent tud. Ódvibrációkat vonzani, taszítani, előállítani tudni annyi, mint a legmagasabb tudományt bírni. Az emberek között oly sokféle ódáramlat van a legkülönbözőbb tulajdonságokkal és hatásokkal, hogy ezek törvényeinek kikutatásához egy egész emberéletre volna szükség. A gonosz szellemből eredő ódvibrációk bűnnel és átokkal vannak terhelve. A szónak, beszédnek és éneknek megvan a maga ódvibrációja. Az átoknak megvan a maga hosszantartó káros ódvibrációja nemzedékről nemzedékre, mert a kimondott szó, vibráció tovább terjed,

mindig gonosz, kártékony szellemeket vonzva, kik az átok szavait tette váltják.^{4*)} Tartós, jó hatású az áldás szava is, mert a szeretet szava vibrációjával magas szellemeket vonz, kik a jó művet befejezik. Krisztusnak egy szava gonosz szellemeket űzött el, megelevenített és egészségessé tett. A szavakban rejlő ódvibráció ereje tény, amiből azt is láthatjátok, milyen hatalmas ereje van az imának. Ha sok ember egyszerre együtt imádkoznék, az ódvibrációnak milyen nagyszerű harmonikus zenéje lenne az, és minő erő rejlenek benne.

Az emberek és szellemek ódkirámlásainak egymásra való hatását megérezzük szellemileg, lelkileg, testileg.

Vannak:

1. Forró ódvibrációk merkurbeli és alacsonyabb földi szellemekből és gonosz emberekből, ezek haragot, rossz hangulatot idéznek elő.
2. Meleg ódvibrációk Jupiter-szellemekből és jó földi szellemekből és emberekből, amelyek örömet és jóérzést keltenek.
3. Hűvös ódvibrációk Hold-szellemekből és szerencsétlen földi szellemekből meg emberekből, ezek szomorúságot és fájdalmat okoznak.
4. Hideg ódvibrációk Mars-szellemekből és tisztátalan földi szellemekből és emberekből, amelyek kegyetlenséget és undort gerjesztenek.
5. Feszülékeny (expanzív) ódvibrációk Vénusz szellemekből, meg tiszta földi szellemekből és emberekből, ezek szeretetet és rokonszenvet ébresztenek.

^{4 *)} Az átokról itt mondtak korántsem akarják azt jelenteni, hogy az igazságos Isten csupán az átkozódó kedvéért engedne valami bajt bekövetkezni. Csak olyan baj érhet minket, amire rászolgáltunk. Az átkozódás gyakran igazságtalan, azzal szemben legjobb az írás szavait követni, mely azt mondja: „Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak.” (A fordító).

6. Összehúzó (contractiv) ódvibrációk Szaturnusz-szellemekből, erős akaratú szellemekből és emberekből, melyek akaratot és önfejűséget keltenek.
7. Nemleges (negatív) ódvibrációk a Naprendszer összes alacsony szellemeiből és alacsony lelkületű földi emberekből, amik hitetlenséget terjesztenek.
8. Tevőleges (positiv) ódvibrációk Napszellemekből és a Föld legjobb szellemeiből és embereiből, ezek hitet és bizalmat ébresztenek.

Ezek az ódvibrációk különböző hatványú dinamikus erővel bírnak, ezekhez sorakoznak a Föld ásványainak, növényeinek és állatainak ódvibrációi is.

Az ódoknak gyógyító tulajdonságai is vannak, amiket a homeopatia dinamikus erőivel lehetne összehasonlítani, íme néhány összehasonlítás:

1. Meleg ódok úgy hatnak, mint aconit, bryonia stb.
2. Hűvös ódok, mint silicia, coculus stb.
3. Forró ódok, mint merkur, china stb.
4. Hideg ódok, mint sepia, Iycopodium stb.
5. Expansiv ódok, mint hepar sulphur és argentum stb.
6. Contractiv ódok, mint belladonna, pulsatilla stb.
7. Negatív ódoknak nincsenek gyógyhatásai, azok gonoszak és ártalmasok.
8. Positiv ódok egyedül delejességet (magnetizmust) tartalmaznak.

Az előtt, aki a természetet tanulmányozza, az emberiség hason-
szenvi (homeopatikus) gyógyszerhárrá lesz. Ha szükséged van aconit-
ra, felkeresed egyik ismerősödet, aki aconit-ódvibrációt áraszt.
A meleg, hűvös, expansiv és pozitív ódok delejese.

A forró, hideg, contractiv és negatív ódok villamosak.

Az ódvibrációk ódfényt árasztva delejes és villamos fluidok által
hatnak. A delejes ódfény kék, a villamos vöröses. Tisztátalan, el-
lenszenves ódvibrációk görcsöket és ragályt okoznak; a tiszta, jó
ódvibrációk ellenben gyógyítólag hatnak.

K é r d é s: Az állati delejesség a test tulajdonsága-e?

F e l e l e t: A vér és az idegek tulajdonsága.

K é r d é s: Más szerves testekkel is közös a delejesség?

F e l e l e t: Mindennek, ami él és létezik, van delejes fluidja és áraszt ódvibrációt. Az ősvilágosságban van e tiszta dinamikus őserő székhelye, melynek lefokozása vagy sűrűsödése maga a teremtetés.

K é r d é s: Mily viszonyban áll a villamosság a delejességgel?

F e l e l e t: A villamosság a szellemek bukása következtében állott elő, a derotáció és repulsió következtében. A villamosság a delejesség ellenereje. A magasabb napkörökben, ahol minden ellentét megszűnik, a delejesség teljesen feloldja a villamosságot.

B. János nyilatkozata()**

Rég ideje annak, amikor a Földön meghaltam és a szellemvilágban felébredtem; de csak nemrégén érzem szellemi újjászületésemet, csak azóta, hogy a légkörökön át vezető hosszú út után e szférát elértem. Életemből mindenki okulására elmondom a következőket:

Körülbelül 80 évvel ezelőtt történt. Jólelkű szüleim sok gondot fordítottak nevelésemre. Előre törekvő, fáradhatatlan szellemű ifjú lettem. A teológiai pályát választottam a református egyházban, amelynek szívvel-lélekkel híve voltam, áthatva az evangélium ígéitől. A legbuzgóbb teológiai, teozófiai és filozófiai tanulmányaim közepette történt, hogy szellememet a kételkedés és tépelődés hozta forrongásba, midőn mindaz, amit tanultam, agyamban keringett összeegyeledve saját egyéni nézeteimmel. Sok dolog nem volt előttem elég világos. Szellemi dolgokban ez a tépelődés és kételkedés gyakran veszedelmes; megingathatatlan hit kell hozzá, hogy legyőzzük mindazokat a gondolatokat, melyek Istentől el akarnak távolítani. Prédikációm közben gyakran úgy éreztem, mintha magamban nevettem volna, s mintha egy gúnyos hang így szólt volna: hallgass, hiszen magad se hiszed azt, amit mondasz! A kételkedésnek ezt a rettenetes belső harcát senki se sejtette. Ah, mily sokszor tartottam a legszebb prédikációkat anélkül, hogy átéreztem volna

szavaim igazságát, mintha csak valaki más beszélt volna. Imával végre legyőztem ezt a démonot. Súlyos szenvedés és keserves megpróbáltatások térítettek vissza Istenhez. Valóban, a szenvedés óráiban sugárzott felém Isten kegyelme; ekkor lett előttem világos Isten hatalma és büntető szeretete.

Halálom után még nem kevés emberi előítélet tapadt hozzám, melynek letisztítása sok fáradságomba került. A Földön igen nagyra becsültek, ez nekem kissé a fejembe szállott. Mint szellem azonban beláttam, hogy sokkal jelentéktelenebb vagyok, mint amilyennek tisztelőim tartottak. Isten jó szellemi adományokkal látott el és a munkára széles területet engedett, ezekről számot kellett adnom. Azt vártam, hogy a mennyországba jutok, hol Isten fényét és angyalait láthatom. Alázatosan kellett belátnom, hogy még nagyon messze vagyok ettől a mennyországtól. Mert Isten ígését nemcsak prédikálni, hanem átérezni és gyakorolni is kell. Így kellett nekem a mennyet még csak a szellemvilágban kiküzdenem.

Ó ember, bármilyen szent és jó légy is, sohase tartsd magad elég jónak, mert a nagyravágás, mint a kígyó, ott leselkedik szellemed valamely rejtekhelyén, hogy megrontson.

27. FEJEZET

5. légköri gyűrű 4. szféra(**)

Zene, tiszta szellemek, az emberszeretet és erkölcs hordozói. A Vénusz és a Szűz befolyása alatt.

A Beethoven, Bach, Mozart, Haydn, Wagner stb. szférájában vagyunk; mindazokéban, kik a tiszta, magasabb zenét, a szellem-szférák hangjait a Földre hozták.

Azon kívül még azok a szellemek is itt vannak, kiknek működését a Földön az emberszeretet és magas erkölcs jellemzi.

Theodosius szellem nyilatkozata(**)

Tegyünk kis összehasonlítást a keresztény tan és a spiritizmus között. A keresztény tan első parancsolata: Az Isten és a felebarát

iránti szeretet. A szellemtan, vagy az új kinyilatkoztatás, a spirítizmus ugyanazt tanítja. A keresztény tan azt mondja, az ember eredendő bűnnel született. A „Szellem, Erő, Anyag” című könyv azt mondja: Minden egyes ember bukott szellem bűnben születve, azonban az eredendő bűn nem testileg, hanem szellemileg érteendő; a születés és a halál a szellembukás következménye. A keresztény tan éppen úgy, mint a szellemtan, azt mondja, hogy a szellemeket Isten egyenlőknek teremtette. Csakhogy a keresztény tan nem ismeri az emberré lett szellemek tulajdonságainak nagy különbözőségét, amit pedig a szellemtan oly fenségesen és logikusan megmagyaráz. A keresztény tan szerint a szellemnek csak egyetlen rövid földi élete van, mely örökre eldönti, hogy a pokolba, a mennyországba, vagy a tisztítótűzbe kerül-e? A szellemtan szerint vége az örök kárhozatnak; a bukott szellemnek a testetöltések ciklusán kell magát keresztülküzdenie, míg arra a fokra ér, ahol a testi születésre szellemi fejlődése céljából nincs már többé szüksége és ahol a bűnhődésnek és tisztulásnak e lenyűgöző törvénye számára megszűnik. A haladás örök és a gonoszt végre legyőzi a szeretet.

Dacára annak, hogy a tudomány előrehalad, annak képviselői mégsem találták meg a szellemi jelenségek kulcsát. Azt hiszik, hogy a csodálatos csak csodálatos módon válhat tudománnyá, holt az alapos tanulmány a csodálatost természetessé teszi. A csodálatos kutatása több szorgalmat és kitartást követel, mint a pozitív tudományok tanulmányozása.

Az orvosok az embernek csak a testét ismerik, szelleméről semmit sem tudnak. A testnek ez az éltetője összes szellemi tulajdonságaival és erőivel előttük ismeretlen, mert azt a testben kézzelfoghatókig nem találják. A szellem a testben gondolatok, érzések, emlékezés, öntudat és a lelkiismeret által jut kifejezésre. A tudomány ezeket a tulajdonságokat egyedül az érzékekre akarja visszavezetni. Hogyan magyarázhatók hát meg az emberek szellemi tehetségeinek óriási különbségei? Miért nem uralkodik itt az egyenlőség törvénye, úgy mint az állatoknál, ahol abnormis lelki jelenségek

majdnem teljesen ki vannak zárva? Hol találunk az állatoknál öngyilkosságra és őrültségre? Ez és még sok más szolgálhatna bizonyságul az embereknek, hogy a mozgató elem bennük nemcsak a húsban rejlik, hanem hogy van valami, ami az anyagon uralkodik, és azt élteti. Az agyvelőt – mondják az orvosok – a gondolkodás képezi ki, az által szaporodnak foszfortartalma és tekervényei, tehát az agyvelő átalakítható és motorikus erőt tételez fel. Micsoda erőnek kell a gondolatnak lennie, ha ilyen hatást tud előidézni? De honnan jó a gondolat? Ez mégis csak egyéni és bizonyos egyénből kell jönnie! A gondolat nem lehet maga az agyvelő, ha éppen ezt utóbbit alakítja át. Miért akarjátok a nyilvánulások alanyát tagadni, csupán abból az okból, mert láthatatlan? Hiszen sok minden láthatatlan, pl. az erők, és ezeket csak nem lehet tagadni? Honnan a benső öntudat, az érzés, az emlékezet? Mindez valamely egyéni mozgatót tételez fel. A lelki és szellemi dolgokat nem lehet mérés és mikroszkóp segítségével megtalálni és meglátni, csak hasonló erőkkel lehet azokat kikutatni, de a tudósok ezt a módot nem tartják tudományosnak; azért megmaradnak materialisztikus álláspontjukon, ahonnan pedig a lélek és szellem mindeme jelenségeit megmagyarázni nem lehet.

Midőn a szellem testet ölt, szerveket keres, melyekkel magát érzékiileg kifejezheti, ezt a bolygók embereiben találja meg. Előbb az idegszellem, vagyis a szellem lelki teste termékenyül meg annak a világnak fluidjai által, melyen testet öltenie kell. A szellem csak emberi testben ölthet testet, sohasem állati testben. Bármennyire elfajult is a szellem, a halhatatlanság lényege, a benne lévő isteni szikra elválasztja az állattól, és emberi testbe, az egyéni életbe vonzza. Az állatnál bizonyos finomabb szervek is hiányoznak, melyekre a szellemnek a testetöltésnél szüksége van. Ha a szellem mélyre süllyedt, akkor azokat az emberi szerveket, melyekben finomabb érzékek rejlenek, durván fogja kiképezni, magasabb szellem azonban ezeket tökéletesen kiképezi; így keletkeznek a szellem, vagyis az éltető finomabb szervei. Ha a gyermeknél az agyvelő egy része elvizenyősödik, vagy szervi hiba miatt a fej eltorzul,

a szellem nem találja meg benne a kifejezés eszközeit, ereje korlátozva van, mert hiányzik az illető eszköz a megnyilvánuláshoz.

Talány marad az ember előtt, hogy mily sokat tesz a nevelés és a környezet a szellem belső kiképzésére gyermekkorától fogva. Az olyan ember, aki gyermekkorától fogva emberi szót soha sem hallott, nem tud beszélni, csak azokat a hangokat sajátítja el, amelyeket hallott. És így van ez mindennel; mozdulatáról, táplálkozásáról, szóval egész megjelenéséről ráismerhetünk arra a környezetre, amelyben az ember felnőtt.

Találtak vadonban nőtt embereket, kik négykézláb mentek, ugató hangot hallattak, halakkal és gyökerekkel táplálkoztak. Mindezek az elvadult emberek művelődésre képesek ugyan, és bár képezhetőbbek, mint a legokosabb állatok, de csak egy bizonyos fokig, amennyire még az agy hajlítható és átalakításra képes, amely fokig a szellem reá hatni képes. Csak a véletlen dolga-e talán, ha az ember tudós, vagy vad? Bizonyára nem. Rendeltetés ez, és megvan az alapja a szellem vezeklési módjában és feladatában. Ha a szellem már testet öltött, veszít szabadságából, testéhez, szerveihez kell alkalmazkodnia és azokkal szoros összeköttetésbe kell lépnie; nem szellem többé, hanem ember. Az ember érzékeinek és szerveinek fejlődésük és irányításuk céljából szükségük van külső képző erőre, mely a mozgatóval, a szellemmel együtt működik. A gondolkodás szerve legfeljebb 15 éves korig képződhet, ez az az idő, amikor a tudás az agyban megfogamzik, hogy azután kifejlődjék; ezek azután a munka éveit a szellem számára. A képződés csírái az agyban a szellem lényege szerint úgy a 30 éves korig fejlődnek ki, mely időtől kezdve a tudás érik és gyümölcsöt kell hoznia. A foszfortartalom, amely az agyból az évekkel eltűnik, delejességgel pótolható, mely, ha jól és bölcsen használják, megifjító elixírként hat. Habár a testet öltött szellem a szerveknek mozgatója és kiképzője, a szervek bizonyos fokig mégis uralják a szellemet, mert hozzájuk kell alkalmazkodnia. A nevelés gyakorolja az első hatást a gyermek szerveire, mert ha a nevelés hiányzik, vagyis ha nincsenek meg a szellemekre ható külső képző benyomások, melyeket az értekek felfoghatnak, akkor hiányzik a szellem számára

a külső hatás és nem talál összekötő eszközre, s a szervek csak érzékileg élnek, a lelki (s nem a szellemi) ösztön által vezetve. Az ilyen szellem szomorkodik, hogy szervei megvénülnek és eltompulnak anélkül, hogy segíthetne rajtuk; ez mindig súlyos vezeklés és büntetés a szellemre nézve.

Egykor orvos voltam a Földön és ezeket a dolgokat komolyan tanulmányoztam. Kérem Istent, hogy ismét mint orvost küldjön a Földre. Akkor ott új rendszert, a lelki-delejes (pszichiatrikus-magnetikus) gyógymódot akarom megalapítani. Célom lesz az elvadult embereket, hülyéket, tébolyodottakat visszaadni az emberi társadalomnak; ehhez a hang és az összhang (harmónia) erejét, a fény és a színek erejét fogom alkalmazni, s azért vagyok most ebben az isteni szférában, hogy a hang, a fény és a színek erejét és hatásait tanulmányozzam.

28. FEJEZET

5. légköri gyűrű 5. szféra(**)

Költészet és az írás művészete. Imákat, áhítatot visz a Földre. A Nap és a Nyilas befolyása.

Itt a képzelet, a toll és a szó erejét találod. Shakespeare, Milton, Schiller és mindazoknak a költőknek szférája ez, kik tisztán idealisták voltak, és nemcsak költők, hanem erényesek és nemes lelkűek is voltak. Minden költő öntudatlan médium, művei saját és idegen gondolatok vegyüléséből jönnek létre, megérik és meghallják a hangokat, melyek őket környezik; azt mondják róluk, hogy élénk fantáziájuk van. A fantázia a szellemek gondolatainak tükröződése az emberek agyában.

Mesés szféra ez! Az alakok világa, a világlelkek egyesülésének egyik helye. Itt ölt alakot a lelki princípium. A szellem megpillantja a halhatatlanságot a természetben, a mindenféle formában; költői gondolatok cikáznak innen a Földre, melyek harmatcseppeként hullnak azoknak az embereknek a lelkére, kik magasabb szférába vágynak. Minden embernek vannak pillanatai, melyekben vágyódás fogja el az után, amit túlvilágnak neveznek. Feltekint a

csillagos égre és kérdi magában: Hová megyek? Szép nyári estén kertedben, vagy az erdőben ülsz, gyönyörűen ragyognak a csillagok milliói, a hold kísérteties árnyakat vet a folyó fodraira, szent csend és áhítat borult az éjre, ami visszhangra talál az emberben.

Boldog az, kit az éj fensége és szentsége megrezegtet, és aki az Alkotót imádja, megleli őt a csillagok között; de jaj annak, aki érzéketlenül szemléli mindezt, aki se nem tagad, se nem hisz, kit csak a Föld vonz, de az ég nem.

Ne félj, oh ember, hanem örülj! Nem a porlandó az örök! A szellemi, a gondolkodó, a szerető az örökkévaló!

Jótanácsok a médiumok számára

A türelem és nyugodtság hatalmas kiegyenlítő erő, ami az életben sok mindent megkönnyít és sokon átsegít. Uralkodjál, fékezd meg csapongó gondolataidat és háborgó szívedet. Sohase beszélj vagy írh, ha izgatott vagy; a hajós sem fut ki a tengerre, ha tombol a vihar. Különösen, ha szellemekkel akarsz közlekedni, igyekezzél nyugodt lenni, és az ide-oda csapongó gondolatoktól megszabadulni. Bensődnek tisztának kell lennie és szívedet emeld Istenhez. Úgyis nehéz nekünk, szellemeknek a médiummal a tiszta igazságot közölnünk anélkül, hogy a közleménybe emberi gondolatok és érzések ne vegyülnének. Ezért a médiumi írás alatt légy semleges, saját énedet nézeteivel, és gondolataival szorítsd háttérbe, és légy áthatva attól a benső vágytól, hogy Istenek tessél, és egyedül neki szolgálj.

29. FEJEZET

5. légköri gyűrű 6. szféra()**

Művészet, a tehetségek szférája. Jupiter és a Halak befolyása. Ebben a szférában képzik ki magukat a tehetségek. Innen küldenek le a Földre oly férfiakat, mint Pheidias, Michelangelo, Canova stb., hogy az embereket a magasabb művészet remekeivel Istenhez té-

rítsék, és hogy a magasztosról fogalmuk legyen. Itt a szépség tökéletes, mert szellemileg tiszta. Szellem csak ritkán ölt testet a Földön ebből a szférából, mert bár különösen fog hangzani: a hús elrontja az igazi esztétikailag szépet és tökéletest.

Ismertetést e szférából nem tudunk adni a médium útján, hanem aphorizmákat közlünk.

Aphorizmák

Várni tudni nagy dolog.

Hagyjátok meg a világ fiainak a maguk örömeit és ne szomorkodjatok, hogy nektek ezeket az élvezeteket nélkülözniötök kell. Örüljete Istenben, ez az igazi örökké tartó öröm.

Ember, ne zúgolódjál az élet árnyoldalai és szenvedései miatt, ha éj nem volna, nem volna oly szép a nappal; nincs fény árnyék nélkül, nincs fájdalom nélkül öröm. Mi volna a nappal éj nélkül, a Nap felhő nélkül? Elviselhetetlen egyformaság.

Ha sohase éreztél volna fájdalmat, nem tudnád, mi az öröm.

Ha hiszsz és tiszta a szíved, az isteni erő nyilvánulni fog nálad jelek és adományok útján, melyek a Szentlélektől jönnek. Az emberek már nem hisznek az isteni jelekben, de nemsokára nagyjelentőségű idők következnek a Földre! A büntető, az irgalmas, az igazságos isten meg fog nyilvánulni a világnak és az embereket hinni kényszeríti. Az, amit az emberek csodának neveznek, isteni törvény.

Isten sohase zárja be előttetek a mennyország kapuját, de ti hagyjátok el a mennyországot és nem találtok a bejáratra.

Bensőd templom legyen, amelyben menedéket találsz, elmélkedsz és imádkozol.

Boldog az, akinek szíve és lelkiismerete tiszta, és mindig nyugodtan tekinthet saját énjébe.

Boldog az az ember, kinek Istenben van az erőssége, aki nem ingadozik és nem ijed meg, ha megpróbáltatások jönnek reá, aki túrni tud és egész lényével szorosán Istenhez ragaszkodik; őt semmi sem képes lesújtani, semmi sem képes elkéséríteni, mert

olyan szeretettel szereti Istent, mely mindent legyőz.

Ember, szabadságért kiáltasz? Balga, tekints körül! Semmi és senki, egyetlen csillag sem szabad, minden megváltozhatatlan törvénynek engedelmeskedik. Egyedül Isten szabad.

Semmi sem korlátlan, még a gondolatok sem; mindenütt átvághatatlan határookra találsz, melyeket örültség erőszakkal áttörni akarni.

Az ember már halálos ítéletével születik. A születés különbözővé, a halál egyenlővé tesz; a születés fájdalom, a halál megváltás.

Ha tudnád, milyen békét teremt az Istenbe vetett erős bizalom, sohase kételkednél; de a te gondolataid ide-oda csaponganak, miképpen volna jobb ez, vagy az ahelyett, hogy megelégednél azzal, amit Isten rendelt. A leghihetlenebb kívánságokkal állsz elő, ezt vagy azt szeretnéd, és boldogtalan vagy, ha kívánságod nem teljesül; ez önzés, az elégedetlenség gyötrelme. Adj hálát Istennek mindenért, elégedj meg azzal, amid van; alkalmazkodj sorsodhoz, ebben bölcsesség rejlik. Ne tépelődj, ne spekulálj. Bízzál Isten rendelkezéseinek szükséges és jó voltában, és légy megelégedett. Szükségtelen kérdezzetned: hogyan cselekedjem jót? Hogyan javuljak meg? Vedd elő az Újtestamentumot és kövesd Krisztus ígeit, mert a Fiú által jutsz az Atyához.

Aki Istent igaz szívvel keresi, az meg is találja. Gondolj Istenre és bízzál benne, hogy lát téged bensődben; ilymódon közel vagy Hozzá.

Van egy bensőleg átértett élet Istennel, melyhez nem kellenek szavak és külső jelek, melynek azonban az ember legbensőjében szilárd alapja van, amelyet nem lehet szétrombolni.

Ó barátom, szentelj a csendes, nyugodt elmélkedésnek és magadba szállásnak egy-egy pillanatot, akkor hallani fogod Isten angyalainak szárnycsattogásait.

Minél kevesebb ceremóniát fejtesz ki, mikor ájtatoskodol, annál jobb; csak a képmutatók viszik jámborságukat a piacra.

Ha azért mégis a templomba, hogy lássanak, jobb volna, ha ott-hon maradnál.

Az igazi szeretet szűzies, fél a világ pompájától és a kíváncsi szemektől.

Mindent ki kell próbálni; a hit és a szeretet sem teljes megpróbáltatás nélkül.

Az a legvidámabb ember, kinek egyszer életében nagyon rosszul ment a dolga, de akit Isten kegyelmével újra eláraszt.

A háladatosság testvére a szeretetnek.

Adj hálát Istennek naponként a halálért, örülj az örök életnek, ahol nincs halál.

Keserű az élet, ha megszűnt a szeretet; végtelenül édes, amíg a szeretet tart.

Fátyol takarja az ember szemét, vannak azonban néhányan, kik előtt a szellemvilág nyitott könyv, ezek megmondhatják nektek, hogy miképp történik az átmenet a szellemvilágba.

Ha minden jól megy és semmi szenvedés sem szorongatja szívedet, könnyű Istenben megnyugodnod és derültnek lenned; de ha gondok nehezednek reád, ha fájdalmat okoznak az emberek, akkor nehéz, de akkor érdem az Istenben való békés megnyugvást megőrizni lelkedben.

Aki a gonosznak szeretettel, a bűnnek erénnyel áll ellen, az az erősebb, és az marad győztes az élet harcában; mert a fény szétoszlatja a sötétséget, az igazság megsemmisíti a hazugságot.

Isten a jó emberben erősebb, mint a gonoszban a démon.

Sokszor úgy látszik, mintha a gonosz tervei sikerülnének, de nem úgy van, mert egy gonoszhoz mindig több más csatlakozik, ezek egymás közt egyenletlenségbe keverednek, és semmit sem tudnak véghezvinni.

Ha az élet minden körülményei közt így tudsz szólni: „Ha Isten akarja, én is akarom”, tökéletes leszel. Igyekezzél ezt a tökéletességet elemi, mert mit sem használ neked, ha Isten akaratának ellene szegülsz; alkalmazkodjál azért ahhoz készséggel, s ezáltal sok fölösleges szenvedéstől kíméled meg magad.

Ha azt akarod, hogy lelkedben béke legyen, arra törekedjél, hogy semmiféle kívánságod se legyen; végy köszönettel minden adományt Isten kezéből.

A mohó kapkodás olyan dolgok után, miket nem érhetünk el, elégedetlenséget szül.

Ne engedd, hogy az emberek beszéde bármiféle befolyást gyakoroljon szívedre, legyen az akár dicséret, akár ócsárlás. Az emberek felületes ítélete ne legyen rád nézve döntő; vizsgáld lelkiismeretedet, és hagyd ezt beszélni.

Minden segítség Istennél van, mert Ő az ok és a mindenhatóság, egyedül Ő változtathat a dolgokon.

Ne törd fejedet a jövő eshetőségein, s ne képzeld, hogy azokon valamit változtathatsz, mert az események Isten rendelése szerint következnek be. Bízzál mindent Istenre, bízzál Benne. **Te csak igyekezzél jónak lenni, tartsd tisztán lelkiismeretedet minden bűntől, és helyezd Isten kezébe sorsodat.**

A rab szabadság után vágyik, a szellem is rab a testben, mi teszi őt szabaddá? Az örökkévaló dolgok szemlélete és az Istennek tetsző élet.

Gyenge az ember Isten felé való törekvésében, a földi élvezetek mindig visszahúzzák Istentől, míg a megpróbáltatások őt ismét visszatérítik Istenhez.

Azért vagytok a Földön, hogy jobb világra érdemesekké tegyetek magatokat, hogy itt kiküzdjétek a mennyországot, nem pedig földi élvezetekért.

Örüljete a nélkülözéseknek és az élet fáradalmainak, mert akkor nem szeretitek annyira a Földet és könnyebben hagyjátok el, semmint a kéjelműk és tékozlók, kik az élet élvezeteit fenéig ürítették.

Ha látod, hogy elesik valaki, fogd meg és segítsd fel.

Tarts lépést sorsoddal, ne szaladj előre, de ne is állj meg. Sohase beszélj azokról rosszat, kiknek arcát csókkal érintetted.

Hány ember táncol saját sírja felett.

Keresd mindenben Isten kezét, és csókold meg, ha még oly nagy fájdalmat okoz és büntet is. Isten büntető keze jót akar, azért szeresd ezt a kezet.

Minél egyszerűbben és minél nagyobb csendben szolgálod Istent, annál jobb.

Légy eggyé Istennel; mit törödsz aztán a világgal.

Gyávaság és bátorság paradox fogalmak és mégis találkoznak némely cselekedetben, mint az öngyilkosságban.

Némely ember bátorságot tanúsít nagy dolgokban, a kicsiségekben pedig gyávaságot.

Megkülönböztetendő a szellemi és a fizikai bátorság. Utóbbi az állatoknál is megvan, de szellemi bátorság csak a nemes, önzetlen ember tulajdonsága.

30. FEJEZET

5. légköri gyűrű 7. szféra(**)

Bemenet a 6. légköri gyűrűbe. Egyedül a Nap befolyása alatt.

Ez a szféra mindazoknak a szellemeknek gyülekező helye, akik a tökéletesség bizonyos fokát már elérték, és akiknek a 6. légköri gyűrűbe a bemenetel meg van engedve. Boldog szellemek serege megy fel innen magasabb szférákba, mások testetöltést, küldetést vállalnak a bolygókon és a Földön. Ebből a szférából a legjelesebb szellemek közölnek gondolatokat az emberekkel. A testetöltés innen a Földre mindig nagy áldozat, melyet a szellemek Isten iránti szeretetből hoznak földi testvéreiknek; áldozat, mely nekik a bevégezett munka után a napkörök kapuit, azok boldogságával megnyitja, ahol ők minden testiségtől megszabadulnak.

31. FEJEZET

Az elemi lelkekről(**)

A régi boszorkánykönyvekben és perekben sok szó esik az állat, levegő, víz, tűzlelekekről, melyeket a mágus megidézett, és amelyek aztán mindenféle jelenségeket hoztak létre. Ebben sok igazság rejlik. A „Szellem, Erő, Anyag”-ban elmondtuk, hogy az életprincípium a természettörvényt gépiesen követve, lelki princípiummá alakul át. Az életprincípium a mindenséget bizonyos sorrendben élteti. Az éltetés az ősvilágosságból, a mindenség központjából su-

gárszerűen árad. Az életprincípium e végtelen központból a vibráció (teremtő erő) ereje által forgó mozgásban árad a mindenségre, az étert, a fényt a fluidokat éltetve. Lefelé körben forogva az életprincípium sugárélete saját sugárkoszorúkat képezve, megtörik és megszaporodik, és az anyag éltetése közben megsűrűsödik.

Minden egyes parálynak (atom) megvan a maga éltetése, alakja és kiképződése a szellemitől az anyagig minden ásvány és növényen keresztül. **Ez átváltozások élén vezetőkként elsőd szellemek állnak.** Az ásványok éltetéséből az életprincípiumot a rotáció a növényországba vezeti, ahol öntudatosabb lelki létté fejlődik, mert itt az éltető erők egyenként és fajok szerint fejlődnek ki, s megkezdődik az egyesnek leszármazása a másiktól. A fluidikus, ásványi, növényi, állati életnek átváltozása egy életbe, képezi azt a belső kapcsolatot, amely mindent egymáshoz fűz. Sehol sincs elválasztás, hanem mindenütt átmenet, átváltozás. Az életprincípium átváltozik, miközben lelki princípiummá fejlődik.

A szellemek bukása ellentétet, fluidokat, erőket és tulajdonságokat hozott létre ugyancsak az életprincípium által éltetve, mi által a durvább anyagok, a mérges növények, a dühös ragadozó állatok keletkeztek, mint a szellembukás következményei.

A Földben és az ásványokban az életprincípium gyermekkorát éli; ha ezen a változaton hatványozódva keresztülment, akkor a növényországot élteti, ahol érzékenyebb lesz, érzi a meleget, hideget, világosságot; az élet és halál gyorsabb változásoknak van kitéve. Áthaladva ezen a hatványozó fokozaton is az állatországot éltetve lelki princípiummá lesz, ösztönnel, önfenntartási hajlammal, látással, hallással és ízléssel felruházva. A lelki princípium az állatban közeledik az emberhez, azért az állatok pajkos megölése vétek, a viviszekció (élveboncolás) vadság, bűn az állatok érző lelkei ellen. Az állati testben levő ártatlan léleknek a legkegyetlenebb módon szenvedéseket és fájdalmakat okozni bűn az Isten és a természet ellen. Az embernek nem áll jogában lelkeket ily szörnyű módon kínozni; Isten más, jobb eszközöket bocsátott rendelkezésére tudományos kutatásaihoz. Az állati agy élveboncolása csak ateizmusra vezet és a halhatatlanság tagadására. Olyan dolgokat, melyeket

durva emberi kézzel megfogni nem lehet, nem talál meg az ember a megölt ágyában.

Miután a lelki princípium az állatországot éltette, az elemek éltetéséhez kezd, és elemi lélekké válik. Ezekről az elemi lelkekről már a görögök, egyiptomiak, a gnosztikusok és mágusok is írtak.

Az elemi lelkek éreznek, látnak, hallanak, beszélnek; van alakjuk, de nem egyének, hanem éppen csak lelkek, melyek átváltozásra várnak, amely őket egyénesíti; engedelmeskedniük kell a törvénynek, melyhez kötve vannak és nincs szabad akaratuk.

Ezekből az elemi lelkekből alkottak a mondák bányarémekeket, tündéreket, habléányokat, kentaurokat, faunokat stb. Az ellentét és a szellembukás még nem vesztette el befolyását az elemi lelkekre, még hozzájuk van tapadva; ettől meg kell őket szabadítani, mielőtt a napkörbe bejuthatnának. **A megtisztult elemi lelkek a hat napkörön át mindig tisztultabban emelkednek fel egész az ősvilágossághoz, ahol Isten szeretetével és erejével egyesülve, embriószellemekké teremtetnek.** Az Isten leheletével, a halhatatlanság ez elemével való összeolvadás, az elemi lelkekből szellemeket teremt; ezért van a szellemnek két lényege: Isten halhatatlan egyénesítő lényege és a lelki lényeg, amely utóbbi a természet halhatatlanságát ábrázolja, ez a férfi és a női fogalom egyben, azaz a duál-szellemben egyesülve.^{5*)}

Az ember közlekedhetik az elemi szellemekkel, de kevés tanulságos dolgot fog belőle meríteni. Az elemi lelkeknek kellene tanulni az emberektől, nem pedig megfordítva.

Az elemi lelkek az elemi eseményekben védőleg, vagy rombolólag lépnek fel. Ezeknek az erőknek komoly tanulmányozásból sok hasznos dolgot meríthetnének az emberek. Miért tudott Krisztus a szélnek parancsolni, a tengeren járni, kenyeret szaporítani és vizet borrrá változtatni? – mert az élet- és lélekelemeket ismerve, azok fölött uralkodott és szolgálatába állította azokat.

Az elemi lelkeket különböző formákban sok ember látta; innen

^{5 *)} Vesd össze a 33. fejj. 3-ik bekezdésével

az igazság a mondákban, a mesékben. Mindent az elemi lelkek éltetnek, ők táncolnak a napsugárban, üvöltenek a viharban, sírnak az esőben, nevetnek a havazásban, ők himbálózhatnak a tenger hullámain, ők mozgatják a Földet, ők ülnek házadban, kertedben, mert ahol elem van, ott az elemnek megfelelő lelkek is vannak.

Az elemi lelkek képezik a légköri gyűrűkben a természeti erőket; ők az éltetői és mozgatói a fluidoknak és gázoknak, melyek a légköri gyűrűkben a természetet képviselik.

A különböző szelek a légköri gyűrűknél az elemi lelkek befolyását jelentik, melyek a bolygók és az állatöv befolyásaival a Földön egyesülnek.

Az elemi lelkek szeretnek zajt ütni és ijesztgetni, durva, kézzel fogható nyilvánulásaikkal beleavatkoznak a médiumok fizikai tüneteibe, és a médiumokat gyakran csalásra csábítják. Jaj annak, kit az elemi lelkek hatalmukba kerítenek!

A Kos, Oroszlán és Nyilas állatövből tűzelemi lelkek jönnek; a Bika-ból, Szűzből és Bakból földelemi lelkek; az Ikrek-ből, Mérleg-ből és Vízöntő-ből levegőelemi lelkek; a Rák-, Skorpíó- és Halak-ból vízelemi lelkek; a Jupiter-ből és Vénusz-ból jó, a Szaturnusz-ból és a Mars-ból gonosz; a Merkúr-ból és Hold-ból közepszerű elemi lelkek.

32. FEJEZET

A bolygókból és az állatövből származó szellemek és elemi lelkek befolyása a Földre()**

Itt csak röviden adjuk elő, hogy a szellemeknek és elemi lelkeknek milyen fluidokra, anyagokra és eseményekre van befolyásuk. Ha a Föld ezeknek a konjunkcióknak vagy jegyeknek valamelyike alatt áll, a figyelmes vizsgáló tapasztalni fogja, hogy az itt említett viharok, betegségek és szerencsétlenségek sűrűbben fordulnak elő. Ezeknek a dolgoknak komoly tanulmányozása sok szerencsétlenséget elháríthatna, s legalább megtanulnák, hogyan kell védekezni a kártékony szellemektől és elemi lelkektől. Sorra vesszük azokat a hatásokat, melyek a légköri gyűrűkből származnak.

1. gyűrű, 1. szféra. Mars és Skorpíó. Vízelem. E szellemeknek

és elemi lelkeknek a pusztító déli szélre van befolyásuk. Vízveszedelem, kolera, pestis, érzékiség.

1. gyűrű, 2. szféra. Mars és Vízöntő. Légelem. A szellemek és elemi lelkek az északi szélre vannak befolyással. Hő és fagy okozta veszedelmek, tifusz, láz, búskomorság, pesszimizmus, kegyetlenség.

1. gyűrű, 3. szféra. Szaturnusz és Kos. Tüzelem. A szellemek és elemi lelkek északkeleti szélre hatnak. Lőfegyver által okozott szerencsétlenségek, robbanások, szembetegségek, életunság, öngyilkossági hajlamosság.

1. gyűrű, 4. szféra. Mars és Kos. Tüzelem. Délkeleti szél. A szellemek és elemi lelkek befolyása tűzvészekre és villámcsapásokra; megcsonkulások, csonttörések, izületi csúsz és köszvény.

1. gyűrű, 5. szféra. Mars és Bak. Földelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása keleti szélre. Légrobbanások a bányákban, tűzhányók kitörése, ártalmas hatásúak a vérre, üszkösödés és rákbetegség.

1. gyűrű, 6. szféra. Hold, Bak. Földelem. Nyugati szél. A szellemek és elemi lelkek befolyása nyugati szélre; forróság, aszály, terméketlenség, mellbetegség, álnokság, alattomoság, a család minden neme.

1. gyűrű, 7. szféra. Hold és Mérleg. Légelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása ellenszelekre, ciklon, tengert vihar, víztőlcsér (vízforgatag), rothadt anyagok, fogfájás, reuma, sükettség.

2. gyűrű, 1. szféra. Merkúr, Bak. Földelem. A szellemek és elemi lelkek déli szelet idéznek elő. földindulások, dölly, harag, rögeszmék.

2. gyűrű, 2. szféra. Mars és Ikrek. Légelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása északi szélre, zivatarokra, jégesőre és szívbajokra.

2. gyűrű, 3. szféra. Merkúr, Ikrek. Tüzelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása keleti szélre; pusztulás, veszekedés, lázadás, tisztátalanná teszi a levegőt és a vért, károsan hat a bőrbetegségekre, vörheny, himlő, kanyaró.

2. gyűrű, 4. szféra. Hold, Mérleg. Légelem. A szellemek és

elemi lelkek befolyása nyugati szélre. Az állatok harapásából és rágásából származó veszedelmek, mint veszettség, kígyómarás, ló általi levettetés, kólika, vérhas, túlságos hideg vagy meleg.

2. gyűrű, 5. szféra. Merkúr és Vízöntő. Légelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása délkeleti szélre. Veszedelmek tengeren és szárazföldön, görcsök, merevgörcs, hisztéria; ezek alatt a befolyások alatt nem tanácsos hosszabb útra indulni.

2. gyűrű, 6. szféra. Mars, Kos. Tüzelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása délnyugati szélre; aszály, megsebesülések a nyakon és fejen. Tűzhalál veszedelme. Ha tűzhalált szenvedett valaki, úgy bizonyára e befolyás alatt állott. A köhögés, mely e befolyás alatt keletkezett, nagyon makacs.

2. gyűrű, 7. szféra. Hold, Vízöntő. Légelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása bénulásokra, gutaütésekre, hirtelen halálra. E befolyások flegmatikussá, lustává tesznek.

3. gyűrű, 1. szféra. Merkúr, Skorpió. Vízelem. Déli szél. A szellemek és elemi lelkek az agy idegeire hatnak, migrén, szédülés. Lezuhanás veszedelme szikláról, ablakból, fáról.

3. gyűrű, 2. szféra. Mars, Kos. Tüzelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása északi szélre. Tűzvész, gyomor-, máj-és epebajok.

3. gyűrű, 3. szféra. Szaturnusz, Mérleg. Légelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása keleti szélre. Meghülés, altesti bántalmak, iszákosság, nehéz szülés.

3. gyűrű, 4. szféra. Merkúr, Kos. Tüzelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása nyugati szélre, agyra, dühöngésre, gépek okozta szerencsétlenségekre.

3. gyűrű, 5. szféra. Hold, Skorpió. Vízelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása délkeleti szélre. Veszedelmek a tengeren, áradások, vízbefulladás veszedelme, vízkórság.

3. gyűrű, 6. szféra. Hold és Ikrek. Tüzelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása délnyugati szélre. Orkánok, bárgyúság, zavart elméjűség, görcsök.

3. gyűrű, 7. szféra. Jupiter, Bika. Földelem. Most már a jó szel-

lemek és elemi lelkek befolyása következik: Tisztító szelek, gyógyító fluidok.

4. gyűrű, 1. szféra. Vénusz, Bika. Földelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása déli szélre, termékenységre, gyógyító hatású a fejre és agyra. Mindenben jó fordulópont (krízis).

4. gyűrű, 2. szféra. Hold (itt semleges és tétlen) Oroszlán. A tűzelem jó jegye. A szellemek és elemi lelkek befolyása északi szélre; tiszta levegő, álom, életerő, a gyomorra jótékonyan hat.

4. gyűrű, 3. szféra. Jupiter, Rák. Jó vízelem. Nyugati szél. A szellemek és elemi lelkek befolyása szerencsét hoz a vízi utazásoknál és a vízi munkálatokban. Ezek a befolyások jótékonyan hatnak a szívbjokra. Jó kedvet és életvidámságot hoznak.

4. gyűrű, 4. szféra. Jupiter, Oroszlán. Tűzelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása keleti szélre. Ezek a befolyások erősítőleg hatnak az idegekre, elűzik a melancholiát és napfényes időt hoznak.

4. gyűrű, 5. szféra. Vénusz, Halak. Vízelem. A szellemek és elemi lelkek befolyása termékenységre. Védik a szerelmeseket, boldog házasságot és szerencsés szülést hoznak.

4. gyűrű, 6. szféra. Jupiter, Ikrek. Légelem. A szellemek és elemi lelkek befolyást gyakorolnak a melegségre, expanzív erőre, a mell és a hátgerinc szerveire; e befolyások segítenek az elvesztett dolgok megtalálásában, mint a manók a mesében, ezek kiengesztelőleg és javítólag is hatnak.

4. gyűrű, 7. szféra. Vénusz és Nyilas. Tűzelem. A szellemek és elemi lelkek hatása az akaraterőre. Védelem minden veszélyben, segítés a halálban.

5. gyűrű. Itt megszűnik minden légzavar. Ebből a gyűrűből magnetizmus és villamosság hat a Földre egyesülten a jó bolygóbeli szellemekkel és elemi lelkekkel. A 6. és 7. gyűrű főleg az emberiség szellemére hat, az ezelőtti gyűrűkből az erők leginkább a testre és természetre hatnak.

5. gyűrű, 1. szféra. Jupiter és Bika. Az értelemre hat. Segítés, ha háború veszedelme fenyeget.

5. gyűrű, 2. szféra. Vénusz, Rák. Az akaratra hat, lélekjelenlét

és bátorság.

5. gyűrű, 3. szféra. Nap és Oroszlán. E szellemek és elemi lelkek a lángészt, a tehetségeket és a szerencse javait hozzák a Földre. E befolyások alatt született ember vagy híres lesz, vagy szerencsefia.

5. gyűrű, 4. szféra. Vénusz és Szűz. Az erkölcsre hat, ember-szeretet, szüzesség, összhang és zene.

5. gyűrű, 5. szféra. Nap, Nyilas. Hat a jámborságra, költészetre, írásművészetre és a békére.

5. gyűrű, 6. szféra. Jupiter, Halak. A festészeti, szobrászati, építészeti és iparművészeti tehetségekre hat.

5. gyűrű, 7. szféra. Itt egyedül a Nap uralkodik béke, igazság és szeretet szellemeivel és tiszta elemi lelkeivel.

6. gyűrű. E gyűrű szféráin keresztül csak a Nap és Jupiter szellemei hatnak a Földre és pedig az első szféránál hit által, a 2-ikon szeretet, a 3-ikon át remény, a 4-iken türelem, az 5-iken bizalom, a 6-ikon könnyörületesség, végül a 7-iken át béke által.

Az elemi lelkek ebből a gyűrűből a következő sorban hatnak: 1. szféra: fényelemi lelkek, 2. szféra: földelemi lelkek, 3. szféra: légelemi lelkek, 4. szféra: növényelemi lelkek, 5. szféra: vízelemi lelkek, 6. szféra: tűzelemi lelkek, 7. szféra: házi lelkek.

Következik a **7. gyűrű**, az a hely, amely a Földet a Nappal csak jó befolyások útján köti össze.

33. FEJEZET

Az elemi lelkek együttes testetöltése az emberi testben(**)

Ez egyike e könyv legfontosabb fejezetének. Itt a médiummal előtte egészen új tudományt ismertetünk meg.

Azt már tudjuk, hogy az életprincípium lelki princípiummá és elemi lélekké fejlődik, melynek vannak ugyan lelki tulajdonságai, de nincs egyénisége. Miután ezek az elemi lelkek a törvényes és előszabott tisztulási és kiképzési fokot elérték, egyesülnek mint lé-

lekelemek az ősvilágosságban a Teremtő leheletével, hogy embrió-duálszellemekké váljanak. A szellemben Isten e lehelete a halhatatlanságot, az egyén akaratát, a lélekelem pedig az elfogadó szülőt, anyját képezi ezeknek az adományoknak. Az ember a Földön halhatatlansága, szelleme által Isten képe, lelke által pedig a természet képe. A szellemi elem egyúttal a férfi, a lelki elem a női princípium; ez a bensőleg egyesült duálszellemeknél: tökéletesség és egység. Ezért a férfi és nő, mint bukott, szétvált duálszellem tökéletlen, nincsen egyensúlyban.

A „Korán” azt mondja, hogy a nőknek nincs halhatatlan lelkük; ez teljesen téves nézet. Asszonyok és férfiak, mindketten halhatatlan szellemek. Isten a teremtő és atya, a lelki elem az elfogadó és anya; itt a férfi és női princípium eggyé lett és bensőleg egyesült a duálszellemben. Az egyik feltételezi a másikat. Egyik sem lehet tökéletes a másik nélkül.

Ha a szellem emberré lesz, akkor testesült vele idegszellemében és fluidjaiban az elemi lelkek hét faja, melyet egész életén át magával hord és amelyet uralnia és képeznie kell. Ez a hét elemi lélek: a fény, levegő, föld, növény, víz, (ód) és házi elemi lélek. Ezek a következő módon hatnak az emberre:

1. Fényelemi lelkek a szellemi tulajdonságokra és a látásra.
2. Levegőelemi lelkek a lelki tulajdonságokra és a hallásra.
3. Földelemi lelkek a testre és az ízlésre.
4. Növényelemi lelkek a hajra és a körömre és mindenre, ami növényi az emberben, meg a szaglásra.
5. Vízelemi lelkek a kipárolgásra és az emberben levő vízanyagokra és a tapintásra.
6. Tüzelemi lelkek a vérre és az akaraterőre.
7. Házi elemi lelkek az ösztönre és az ember külső életére.

Ennek az emberben vele együtt testetöltött hét elemi léleknek mindegyike a saját elemeire hat.

Az ember ezek által lelki tüneményeket tud létrehozni, mert az elemi lelkek alakot ölthetnek, mint pl. a másodén; a kísértet-jelenéseknél és kopogtatásoknál, általában minden fizikai és pszichikai tüneménynél elemi lelkek is szerepelnek.

Az olyan embereken, akik inkább lelki és testi életet élnek, a szenvedélyek, azaz a lelki elemek és az érzékek, azaz a testi elemek uralkodnak.

Ellenben az olyan emberek, kik inkább szellemileg élnek, uralkodnak ezek felett a lelki elemek felett. A test gyönyörének lehetne nevezni ezeket az együttesen testetöltött lelki elemeket, melyeken az embernek uralkodnia kell. Az ember hármassága lény: szellem, lélek és test; vagy tízes, ha a háromhoz a hét elemi lelket hozzászámítjuk. A halálban a szellem leveti magáról a testet, és a lelki elemek segítségével körülötte lelki test vagy idegszellem képződik. A jó szellem nemcsak önmagát, hanem lelki elemeit is megtisztította, a gonosztól megszabadította, nevelte, és azok vele együtt hagyják el a földi életet, hogy magasabbra fejlődhessenek.

A gonosz szellem ellenben megsűríti lelki elemeit, nem tud tőlük, miknek rabszolgája volt, szabadulni; ő megkötözött szellem, a Földön hagyja lelki elemeit, mint valami kísértetet. Ezek által a kísértetek által fizikai szellemjelenések, gipszlenyomatok, szellemfotográfiák, mindenféle zaj és láрма idézhető elő a szellemek és emberek kívánságára és parancsára.

A meghaltnak ez az árnyképe vagy lelki eleme addig marad a Földön, amíg a törvény által megragadva, az átváltozások egy új ciklusába nem kerül, és így a Földtől elválík.

Vizsgáljátok a szellemeket, mondja Krisztus, és ez nagyon fontos kijelentés; minden spiritisztának jól meg kellene jegyezni és szigorúan megvizsgálni, vajon szellemtől származnak-e a közlemények, vagy elemi lélektől, mert mindkettő tud nyilatkozni. A szellemek az igazságot közlik, magasztos nyelvezetben, fényt és szeretetet árasztva; az elemi lelkek hazugságot, hamis nevek alá rejtőznek, tehát csalnak, zajt és lármát ütnek.

E visszamaradt lelki elemeket az emberek tetteinek is nevezhetjük, melyek utánuk még továbbélnek; áldást hoznak ezek a jónál, kinek lelki elemei a jó szellem szándéka szerint, akihez tartoztak, még tovább működnek; átkot hoznak ellenben a gonosznál, mint-hogy tovább folytatják gonosz hatásukat az emberek kárára. A jónak a halál boldogságot és az embereknek áldást hoz; a gonosznak

gyötreelmet és átkot az embereknek, mely gyakran nemzedékekre kihat.

A jó és magas szellem is megjelenhet a Földön lelki elemek által, ha arra szükség van a jó szolgálatában, mint jóra intő, vagy mint hírnök, de sohasem emberi kényszer következtében; mert a magas és jó szellem nincsen az ember szavának vagy akaratának alárendelve, ő egyedül az isteni törvénynek engedelmeskedik.

34. FEJEZET

A 6. légköri gyűrű 7 szférájával(**)

Az **1. szférát** a Nap uralja. Csak tiszta, jó szellemek vannak itt, kik a napelemeket maguk körül gyűjtve, azokat vezetni vannak hivatva. Ez a szellemi vezetők szférája, kik főmozgatói a szellemi kinyilatkoztatásoknak és a pszichikai tüneteknek; itt vannak a tiszta médiumok vezetői. E szférában a fényelem uralkodik a fényelemi lelkekkel.

2. szféra. Itt a Jupiter uralkodik és a szeretet szellemei, hivatásuk a duálokat összehozni, égi házasságot kötni, az isteni és szellemi szeretet magjait vetni el a Földön. Ez a földelem és a földelemi lelkek szférája.

3. szféra. Itt a Nap uralkodik és a hit szellemei, kik Istenért harcolnak; ezek a szenvedésben és a kétségbeesésben a vigasztalás valószínű angyalai, Isten erejének a szellemei. Levegőelem és levegőelemi lelkek.

4. szféra. A Jupiter uralkodik és a remény szellemei, kik az embereknek váratlanul segítséget hoznak; ezek valószínű csodaszellemek, kik a betegségeket meggyógyítják, örömet és boldogságot hoznak a Földre. Növényelem és növényelemi lelkek.

5. szféra. A Nap uralkodik és a jóság és könyörületesség szellemei, kiengesztelik a gonoszt és nem kárhoztatják. Itt a szerencsétlen vigaszt, a hontalan nyugalmat lel, a szegényt felüdítik és felruházzák. Vízelem és vízelemi lelkek.

6. szféra. A Jupiter és az ész szellemei uralkodnak. E szelle-

meknek nehéz feladat a Földre menniük, ahol nem szívesen hallgatják őket; mert csak az az értelmes, aki ment minden előítélettől. Ezek a szellemek gyakran büntetést, fenyítést visznek a Földre. Tüzelem és tüzelemi lelkek.

7. szféra. A Nap uralja. E gyűrű minden szellemének gyülekező helye, ahol a szellemeket szétteszik. Sokan a 7. gyűrűbe, mások misszióútra mennek. Ebből a szférából minden egyes testetöltés az Isten iránti szeretet műve.

35. FEJEZET

A 7. légköri gyűrű 7 szférájával(**)

1. szféra: A duálok újra találkoznak, megismerik egymást és együtt mennek a napkörbe, hogy az utat mind a hat napkörön át az ősvilágosságig megtegyék, ahol azután végre a duálok őseredetüknek megfelelően egyesülnek. Ez a szeretetre nézve a boldogság szférája, mert a szellemek itt felismerik egymást.

2. szféra: Családi egyesülések. Itt mindazok a szellemek találkoznak, kiket nem testi, hanem szellemi szeretet fűzött össze. Mindaz a szeretet egyesül itt, mely önzetlen, hű és tiszta volt. Ez a szellemek egyesülésének a szférája, kik a Földön a szellem igaz szeretetével testvéresültek, akiket önzetlen szeretet fűzött össze. A hús törvénye itt teljesen megszűnik. A földi szülői, testvéri, gyermeki viszony itt teljesen megszűnik, ha csak a test fűzött össze benneteket, és nem voltatok rokon szellemek; egyedül a szellemi szeretet egyesíti a szellemeket családokká.

3. szféra: Oktatási szféra. A tanulásnak soha sincs vége. Magasabb szellemek a napkörökből tanítják itt azokat a szellemeket, akik előkészülnek az 5. napkörbe való belépésre.

4. szféra: Az igazak és a jók szférája, akik még egyszer, mielőtt a napkörbe lépnének, a Földön missziót vállalnak.

5. szféra: Védőszellemek. Ebből a szférából kap mindenki, aki a Földön születik, védőszellemet, akinek őt vezetnie kell.

6. szféra: Itt vannak mindazok a szellemek, akik mint embriószellemek csak kis botlást követtek el, akik e botlásukat a Földön

rövid inkarnációban, gyermekekként levezekelték; azért ezt a szférát a gyermekek, az angyalok szférájának is nevezhetjük. Mindazok, kik hét éves koruk előtt meghalnak a Földön, ide jutnak, éppen úgy a halva született gyermekek és a koraszülöttek is.

Eliz szellemének, a médium nővérének nyilatkozata, ki 2 1/2 éves korában halt meg. ()**

Valamely gyermek halála, akiről azt gondoljuk, hogy élni van hivatva, az emberek előtt kegyetlennek és természetellenesnek látszik. Miért kell a zsenge életnek kialudnia, melyen a szülők oly nagy szeretettel, a legszebb reményekkel eltelve csüggték? Megtudod nekünk magyarázni, kedves Eliz, miért kellett neked oly korán elhagyni a Földet?

Eliz: „Azért haltam meg oly korán, mert csak egy kis bűnért kellett a Földön vezekelnem, és mert korai halálomnak anyám szívét szorosabban kellett Istenhez fűznie. Anyám végtelenül szeretett, halálom nagy fájdalmat okozott neki; ha azután engem keresni akart, az égre kellett tekintenie és Istenhez imádkoznia, „Ott van gyermeked!,” mondja neki a benső hang, ott Istennél, ahol egykor ismét megtalálod. Én vagyok a mágnes, ki őt Istenhez vonzza. Fiatal, gyermekded szellem vagyok, és a paradicsomban, azaz abban a világban, ahol nevelkedtem, engedetlen voltam, s emiatt a jóságos Isten a Földre küldött, ahol büntetésemet levezekeltem.

A testetöltés már magában büntetés. Itt csak anyámat és testvéreimet, a médiumot várom meg, s aztán ismét visszamegyek az én paradicsomomba; jó atyámat már üdvözöltem a szellemvilágban. A testetöltést éppen e szülőknél jelölték ki számomra, s én szó nélkül engedelmeskedtem, mert nem akartam másodszor is engedetlen lenni. A születés és a halál bizonyos érettséget kölcsönzött szellemnek. Halálom után, midőn a médium született, azzal a feladattal bíztak meg, hogy őt egész életén át védjem; mert mikor meghaltam, anyám már a szíve alatt hordozta őt. Nem kis feladat ilyen védőszellemnek lenni; nagy felelősséggel jár, és nagyon hünek és

ébernek kell lennie, míg végre védencének szellemével Istennek beszámolva, elmondhatja: „Uram, Istenem, itt vagyok gyámoltommal együtt, kit gondjaimra bízta!”

Sok olyan fiatal szellem, ki mindjárt a paradicsomban vétkezett, jön ide azzal a rendeltetéssel, hogy a Földön testet öltve gyermekkorban haljon meg, ezt aztán kis angyalkának nevezik. Ez a szféra a Föld minden gyermekszellemének a gyülekezési helye; innen azután kiképeztetésünk és neveltetésünk végett a napkörökbe megyünk.

Ezek közül a fiatal, testetöltött szellemek közül sokan már az anyaméhben meghalnak, minthogy a testetöltés magában elég büntetés volt rájuk nézve. Ezek azután ismét tiszta gyermekded szellemek lesznek, és nem, mint az emberek mondják, örökre elkárhozott, hontalan lelkek; mert a jóságos Isten nem rendelkezik önkényileg a szellemek és lelkek felett, minden az ő akarata szerint, egy magasabb cél érdekében történik, amit az emberek nem tudnak. Minden, ami az anyaméhben az emberformát élteti, a halhatatlan szellemből jó. A halva született gyermeknek és az aggastyánnak szelleme, minden, ami született és meghalt, Istené.”

7. szféra: Ez a bemenet a 6-ik napkörbe, megváltás mindentől, amit Földnek vagy bolygónak hívnak. Nemcsak a szellemek, hanem az elemi lelkek is keresztyűlmennek a légköri gyűrűk hét változatán és azután a napkörbe is, hogy majd mind a hat napkörön át az ősvilágosságba, Istenhez jussanak.

A szellemek hivatása, hogy az elemi lelkeket ezeken a fokozatokon keresztyűlvezessék és kormányozzák. A szellemek az ősvilágosságban elérik duálegyesülésüket, és tökéletességüket, belépnek a szent Háromba, mint szentlelkek. Az elemi lelkek elérik az ősvilágosságban embrió-duálszellemekké teremtetésüket, jobban mondva felébredésüket, Istenbe való olvadásukat, egyénülésüket.

A g o s t o n: Kedves tanítványom! Most már a célhoz értünk! Immár tudod, mi vár rád, azt is tudod, hogy minden ember bukott szellem, kinek vezekelnie és feladatát be kell töltenie a Földön. Tudod, hogy senki sem kárhozik el, tehát te se kárhoztass senkit.

Ismered a hatalmakat, melyek téged rosszra csábítanak és azokat is, amelyek jóra ösztönöznek; menj, fiam, lépj a törvény útjára, mely azt parancsolja:

Szeresd Istent mindenekfelett és felebarátodat mint önmagadat!